

3 1761 08824693 9

L. G. M.
Toronto University Library

Presented by

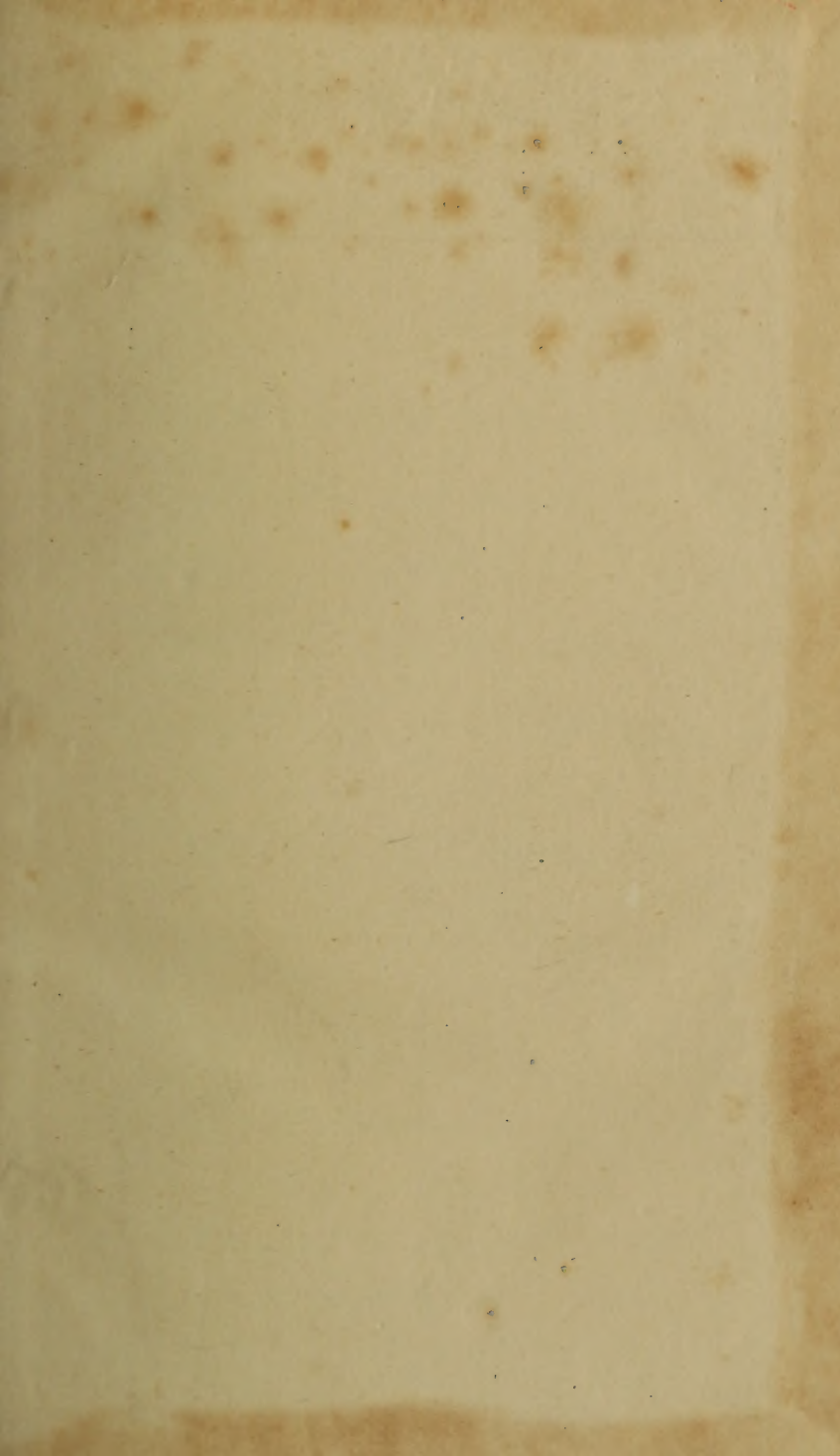
The Rev. H. H. Halseford - Adcock M. A.

through the Committee formed in

The Old Country

to aid in replacing the loss caused by

The disastrous Fire of February the 14th 1890

SOPTHECLIS
ERAE O E O I A E

OPTIMONVM LIRIDIVM FIDEM

ITERVM RECOLNVAE

OPTIMVS NOTIS REIDIVNT

DAE COEPLOR ANGLIETVNDI

REIDIV SECVDA.

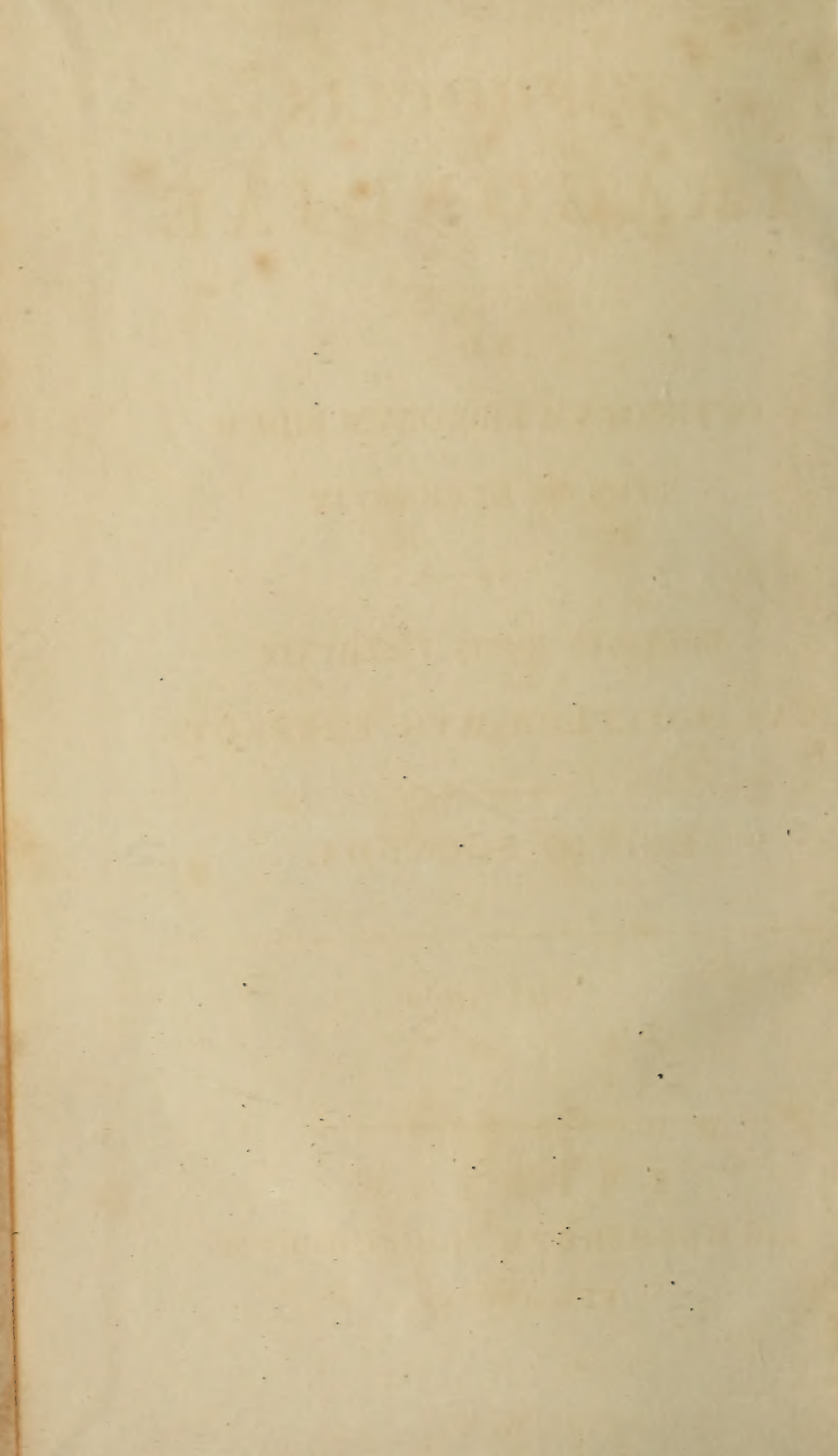
VOL. II

A. J. 1824

L. T. O. P. N. S.

ORANCAHVS PALLI ETIVM

CHALCIVS

L Gr
S712Er

SOPHOCLIS
TRAGŌEDIAE

A D

OPTIMORVM LIBRORVM FIDEM

ITERVM RECENSUIT

ET

BREVIBVS NOTIS INSTRVXIT

CAR. GOTTLOB AVG. ERFVRDT.

EDITIO SECVNDA.

VOL. III.

A I A X.

L I P S I A E

APVD GERHARDVM FLEISCHERVM

CIOIOCCCXXV.

THE UNIVERSITY OF CHICAGO
LIBRARY

1911

1911

1911

1911

SOPHOCLIS

A I A X

AD

OPTIMORVM LIBRORVM FIDEM

ITERVM RECENSUIT

ET

BREVIBVS NOTIS INSTRVXIT

GODOFREDVS HERMANNVS

EDITIO SECVNDA.

L I P S I A E

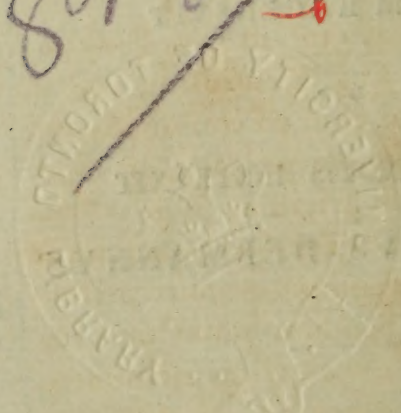
APVD GERHARDVM FLEISCHERVM

CIOIOCCCXXV.

20190815

Handwritten signature in purple ink

Small red handwritten mark

PRAEFATIO.
PRIMAE EDITIONIS.

Postquam mortuus erat in ipso flore aetatis Car. Gottl. Aug. Erfurdcius, ego et Aug. Seidlerus, qui cum eo coniunctissimi fueramus, amico, quem propter incomparabilem animi integritatem non minus quam propter accuratam doctrinam atque excellens ingenium summa eramus caritate amplexi, hoc exhibendum putavimus iucundissimae illius necessitudinis monumentum, ut ne inchoatam ab eo duplicem editionem Sophoclis imperfectam relinqui pateremur. Itaque hanc operam ita inter nos partiti sumus, ut Seidlerus maiorem editionem, ego minorem absolverem. Invenimus autem in his, quae ad nos transmissae sunt, Erfurdtii schedis et exemplaribus nihil dum ita perscriptum, ut typo-

grapho tradi posset. Aiacis tamen argumentum et indicem personarum descripserat ille cum adnotationibus suis: eaeque nunc in lucem prodeunt. Tragoediam ipsam nondum attigerat, neque ullas ad eam adnotationes fecerat. Itaque hoc ego iam functus sum negotio, sed ut multo parcius, quam ille in Antigona atque Oedipo rege fecerat, Brunckii verba aliorumque interpretum apponerem. Nam nec delector magnopere, ut ingenue fatear, describendis repetendisque observationibus aliorum, et verebar, ne liber in tanta copia materiae (nam quo maior numerus est interpretum, eo plus dubitationis est dissensionisque componendum) ad iusto maiorem magnitudinem excresceret. Quamobrem quod instituerat Erfurdcius, ut haec editio et adolescentium studiis accommodata esset, neque exclusa ab usu doctorum hominum, ita me effecturum iudicavi, si ea potissimum attingerem, quae non ignorare deberet, qui se intelligere tragicos vellet. Quare quae a Brunckio, Musgravo, Erfurdcio, in primis autem ab Lobckio peti possent, cuius instructissimos omni apparatus genere commentarios in

omnium manibus esse convenit, aut praeterea putavi, aut breviter, a quo petenda essent, indicandum, quo mihi, quid ipse sentirem, dicendi locus superesset. Auxerant autem disserendi materiam annotationes viri docti, quem non dubium est Petrum Elmsleium esse, insertae Musei critici Catabrigiensis parti III. et IV. Praeterea usus sum iis, quae nupera thesauri Morelliani editio suppeditabat, qui liber multa utilia continet: nondum eum videram, quum Elementa doctrinae metricae edidi. Impressa iam maxima parte Aiacis, quum codicis Lipsiensis, quo Reiskius usus erat, videndi cupiditas me cepisset, idque significassem Henr. Blümnero, viro illustri, qui praefectus est bibliothecae Senatoriae, hic vir, in quo par est eruditioni humanitas, animusque ad iuvanda omnimodo litterarum studia promptissimus, non hunc tantum codicem, sed etiam alium mihi misit, qui ipse quoque Aiacem, Electram, et Oedipum regem continet. Uterque codex bonae notae est, et liber ab interpolationibus Triclinii. Illum Reiskius descripsit, qui perpaucas eius lectiones commemoravit: hic in charta bombycina

scriptus est, cum scholiis et glossis, forme quadrata, nec quidquam praeter illas tres Sophoclis fabulas continet. Ex utroque hic memorabiliores vel diversitates vel aberrationes ab ea scriptura, quae in Brunckiana editione est, enotatas dabo. Antiquiorem notabo littera *a*, illum autem, quo Reiskius usus est, littera *b*.

V. 34. πάντα γὰρ ταῦτ' οὖν πάρος *b*.

53. σύμμικτά τε *a*. *b*.

61. πόνου *a*. *b*.

63. εἰς *a*. *b*.

65. συνδέτους *a*. *b*.

84. ὀφθαλμοῖς τοῖ (sic) αὐτοῖς *b*.

89. Αἴαν *a*. *b*.

107. κερδανεῖς supra scripto coniunctivo
a. κερδάνης, supra scripto futuro *b*.

114. ἦδε *b*. *a* prima manu, sed e correctione ᾧδε.

117. σύμμαχον *a*. *b*.

119. ἦν *a*. *b*.

121. οὐδὲν *a*. *b*.

122. δύστηνον. ἔμπης *a*. *b*.

129. ἄρη *a*. *b*.

139. μέγα *b*.

151. εὔπειστα *a*. *b*.

167. γὰρ omittit *a*.

- V. 169. δ' omittunt a. b.
 179. ἢ τιν' a. ἢ τίν' b.
 185. τόσον ἐν ποιμναίσι a. b.
 188. οἱ δ' supra scripto εἰ b.
 189. βασιλεῖς a. b.
 215. γὰρ omittit b.
 218. τοιαῦτα τ' ἂν b.
 235. ὧν τὴν μὲν ἔσφαξε a. ὧν τὴν μὲν
 ἔσφαξ' b.
 236. τὰς δὲ a. b.
 239. ἄνω omittit b.
 245. ὦρα τίν' ἤδη τοι a. b.
 254. ἄρην a.
 256. ἴσχει a. b.
 259. φρόνιμόν a. b.
 265. νέμει a. b.
 282. προσέπτατο a. b.
 290. ἀφορμῶς a. b.
 303. συντιθεῖς a. b.
 305. ἀπαΐξας b.
 307. διοπτέυοι a. b.
 313. φανείην a. b.
 314. πράγματι supra scripto ος b.
 323. δ' omittit b.
 330. νικῶνται φίλοι a. b.
 334. ἢ a. b.
 337. ἀνὴρ ὡς ἔοικεν b.

- V. 342. ἦ a. b.
 365. δαῖταις a. cum Ven.
 370. αἶ ter a. b.
 380. κακὸν b. cum Ven. *Ααερτίου* a. b.
 384. δὴ omittunt a. b.
 390. ὀλέσας a. b. cum caeteris libris.
 396. ἔλεσθέ μ', ἔλεσθέ μ' a. b.
 400. ὄνησιν a. b.
 412. ἰὼ omittunt a. b.
 414. πολύν, πολύν με a. πολύν με, πολύν
 με b.
 419. ἰὼ a. b.
 421. ἄνδρα με a. ex rasura, quum antea
 fuisset μή.
 437. εἰς a. b.
 441. ἐπίστασθαι b.
 448. ἀπήξαν a. b. In b. glossa, ἤγουν
 ἀπήγαγον.
 451. ἐπεντύνοντ' a. b. Glossa in utro-
 que, ἤγουν ἐπεκτείνοντα.
 469. εὐφράνοιμι a. b.
 472. ἄσπλαγχνος ἐκείνου b.
 476. κἀναθεῖσα a. b. sed in a. secundae
 syllabae supra adscriptum ε.
 484. μέθες b. sed glossa, ἤγουν καταλιπών.
 489. εἴτερό τινες a. b.
 493. ἦ συνηλλάχθης a. b. cum Ven.

- V. 496. μ' omittunt a. b. et Ven.
 499. δουλείαν b.
 530. κόμιζε νῦν a. b.
 537. τί δῆτ' ἄν ὡς ἐκ τῶνδ' ἄν a. b.
 546. νεοσφαγῆ τοῦτόν γε a. b.
 554. Versum, quem post hunc omisit
 Brunckius, habent ambo codd.
 560 ὑβρίση a. b.
 579. δῶμ' ἀπάκτου a. b.
 593. συνέροξεθ' a. b.,
 597. ἀλίπλακτος a. b. sed a. addito dein-
 de supra γ a prima manu; b. autem
 cum glossa, ἀντὶ τοῦ ἀλίκλυστος.
 598. πᾶσι περίφαντος ἀεὶ a. b.
 608. αἶδαν a. b.
 610. ἰώ μοι μοι μοι a. b.
 615. γ' omittunt a. b.
 618. χερσὶν a. b.
 620. ἔπαισ' ἔπαισεν b.
 623. εὐτροφος b.
 626. φρενομώρως a. b.
 632. στέρνοις a. b.
 634. κρέσσων γὰρ αἶδα a. b.
 637. ἄριστος omittunt a. b.
 645. Αἰακιδῶν ἄτερθε τοῦδε a. b.
 649. καὶ περισκελεῖς a. b.
 656. ἐξαλεύσωμαι a. b.

- V. 674. uterque δεινῶν, sed b. ex correctio-
ne, quum antea fuisset δεινόν.
678. ἐγώδ' a. b.
679. ὅτ' ἐχθρὸς ἡμῶν a. b.
683. ἐταιρείας a. b.
687. τῆδέ μοι a. b.
693. ἀνεπτάρη a. b.
695. ὦ πᾶν ἀλίπλακτε Κυλλανίας χιονοτύ-
πτου b.
698. χοροποιῆ a. χαροποιῆ b.
699. Κνώσσια a. b.
702. πελαγίων b.
706. ἔλυσεν γὰρ a.
707. αὖ νῦν b.
712. ἐξήνυσεν a. b. εὐνομίη b.
714. μαραίνει τε καὶ φλέγει a. b.
716. εὖτ' ἐξ b.
717. μετανεγνώσθη b.
725. κἀκεῖθεν. κοῦτις b. κᾶνθεν. καὶ οὔ-
τις a.
727. σύναιμον b.
729. εἰς a. b.
730. κουλεῶν b.
733. ἀλλ' ὑμῖν ὁ Αἴας b.
742. πρὶν ἂν παρῶν b. Ad τύχη supra
scriptum oi.
743. ἀλλ' οἴχεται τι.

- V. 749. συνέδρου a. b.
 751. εἰς a. b. χειρας b.
 757. ὡς a. b.
 761. βλαστῶν a. b.
 765. σὺν a. b.
 771. Ἀθήνας b.
 779. σὺν a. b.
 787. τί μ' ὦ τάλαιναν a.
 790. ἄλγησ' b.
 805. ἔσπεριους a. b.
 806. ἰόντες ἀνδρός a. b.
 823. τῶνδέ μοι a. b.
 831. προτρέπω. καλῶ δ' ἅμα a. b.
 836. ἀεὶ δ' a. b.
 841. αὐτοσφαγεῖ a. b.
 845. σὺ δ' ὁ τὸν b.
 863. τροφεῖς a. b.
 877. βολῶν ἀκτίνων b.
 879. τίς ἂν δῆ μοι a. b.
 885. εἴ ποθι πλαζόμενον λεύσσων ἀπίοι.
 σχέτλια γὰρ ἐμέ γε τὸν μακρῶν ἀλά-
 ταν πόνων a. b.
 890. ἀλλ' ἀμένηνον a. b.
 900. alterum μοι omittunt a. b.
 901. ἰώ μοι a. b.
 903. ἰὼ a. b.
 908. ἰώ μοι a. b.

- V. 921. ἄν omittunt a. b.
 925. ἔμελλες τάλας, ἔμελλες χρόνον a. b.
 934. ἄρ' a. b.
 936. Ἀχιλλέως omittunt a. b.
 950. ἔστι b. Omissum in textu μη, supra scriptum.
 951. ἄγαν γ' a. b. τόδ' omittunt uterque.
 957. τοῖς a. b.
 959. βασιλῆες a. b.
 968. In b. recisum est folium, quod continebat versus 968 — 993.
 974. ἰὼ ἰὼ μοι μοι a.
 981. ὦ a.
 988. σύγκαμνε a.
 991. ἐφίετ' ἀνὴρ ἐκεῖνος,
 994. ἀπασῶν b.
 995. σπλάγχνος b.
 996. τὸ σὸν b.
 1000. δύστηνος b.
 1006. γὰρ omittit b. εἰς a. b.
 1008. ὅ omittunt a. b.
 1019. ἀπορροφήσομαι a.
 1021. δέ μοι a. b.
 1022. ὠφελήσιμοι a. b.
 1023. ταῦτα πάντα a. b.
 1024. σ' omittit b.
 1029. ἐδωρήθην b.

- V. 1031. ἐγνάμπτετ' a. b.
 1036. ἐγὼ μὲν ἄν a.
 1039. κείνος τ' ἀκείνου b.
 1040. κρύψης b.
 1043. γελῶντ' b.
 1044. τίς ἐστιν b. προσλεύσεις a.
 1048. συγκομίζειν a. b.
 1049. τὸ σὸν δ' b. ἀνήλωσας a. b.
 1050. δ' a. b.
 1053. ἄγειν a. b.
 1060. ἀνήλλαξεν b.
 1063. τοιοῦτον a. et Ven.
 1074. καθεστῆκη a. b. sed in a. supra scriptum οι, in b. autem glossa, μὴ ὑπάρχη.
 1075. οὗτ' ἄν στρατόν γε σωφρόνως ἀρχοιτό τις b.
 1080. πάρα b. supra scripto ἦ.
 1083. εἰς a. b.
 1090. εἰς a. b.
 1105. hic versus in b. omissus in textu, adscriptus in margine, signo addito.
 1109. ἦθ' b. εἰς a. b.
 1117. ὡς ἄν ἦς a. ὡς ἄν, ἦς b. Idem οἶος, cum glossa μόνος.

- V. 1118. Menelao, et sequens versus Teu-
cro tributus in a. b.
1130. In b. ad νόμους supra scriptum,
γρ. καὶ γένει.
1134. μισοῦντ' ἐμίσει a. b.
1136. κούκ a. b.
1145. κρυφείς a. In b. κρυβείς quidem,
sed glossa sic, ἀντικρυβείς.
1146. ναυτίλω b.
1160. ad πάρα in b. supra scriptum ἦ.
1161. ἄφερπε νῦν a. b.
1168. εἰς b. πλησίοι a. b.
1176. ἀποσπάσει b. sed glossae, ἀφελκύ-
σειε, χωρίσειε.
1182. πέλας omissum in b.
1183. παρίστατ' b.
1186. πολυπλάκτων b.
1191. δύστηνον b. supra scripto α.
1192. ὄφελε a. b. πρῶτον b.
1195. ἔδειξεν ὄπλων Ἑλλασι a. b.
1196. Ἄρην b. In a. erasum ν.
1199. βαθειῶν b.
1205. ἐρώτων omissum in b.
1209. λυγρὰς a. b.
1211. οὔν omissum in a. b.
1214. ἔγκειται b.
1218. ὑλῶεν b.

- V. 1221. προσείποιμεν Ἀθάνας a. b.
 1223. δέ μοι ἔστι a. δέ μοι ἔστι b.
 1225. ἀνοιμώκτει a. b.
 1230. ἐφώνεις a. b.
 1241. φανοίμεθ' ἐκ b. φανοίμ' ἐκ a.
 1245. σὺν a. b.
 1253. πλευράν a. b.
 1266. ταχεῖα τοῖς βροτοῖς b.
 1270. δορὶ ψυχὴν b.
 1271. ταῦτα πάντ' b.
 1272. κἀνόητ' b.
 1278. εἰς a. b.
 1281. ξυμβῆναι b.
 1284. ἦλθεν ἀντίος a.
 1289. ὁ ἐκ b. Idem omittit μητρός.
 1295. δὲ omissum in b. Idem ἐφ' ἧς.
 1296. φυτεύσας a. b.
 1303. δώρημα κείνω a. b. sed in b. supra scriptum ἐ. Idem τόκος.
 1309. συγκειμένους a. b.
 1315. ἢ γ' ἐμοὶ b.
 1323. ξυμβαλεῖν b.
 1324. τοιαῦτά με a. b.
 1325. σ' omittit a.
 1332. νῦν a. γοῦν b.
 1339. οὐκ ἂν b.
 1343. οὐ γάρ τοι τοῦτον b.

- V. 1344. ἄνδρ οὐ b.
 1345. οὐδὲ ἄν b.
 1347. ἔγωγ' ἐμίσουν ἠνίκ' ἦν μισεῖν δέον,
 b. c. glossa, πρέπον.
 1355. ὄδ' ἐχθρὸς ἀνήρ. a. b.
 1357. νικᾷ γὰρ ἀρετὴ με τῆς ἐχθρᾶς πλέ-
 ον b.
 1358. βροτῶν b.
 1360. δῆτα omissum in b.
 1362. φανείς b.
 1364. μοι b.
 1368. σὸν γὰρ ἄρα a. b.
 1369. πανταχοῦ b.
 1372. ὄμως a.
 1374. σ' omittit a. λέγειν b.
 1383. ἔχθιστος ὢν b.
 1396. ξύμπραττε ἄ. b.
 1404. ταχύνετε b. in a. a prima manu
 α in ε mutatum.
 1409. δὲ et γ' omittit b.
 1410. πλευρᾶς σὺν ἐμοὶ τᾶςδ' a. b.
 1413. ἀλλά γε b.
 1416. τῶν omittunt a. b. Pro θνητῶν
 in b. est βροτῶν.
 1419. πρὶν δ' ἰδεῖν b. οὐδὲν a.

Omisi in his, quoties ἀνήρ scriptum est
 pro eo, quod Brunckius posuerat, ὀνήρ, et

quae his similia sunt. Notavi autem εἰς pro ἐς positum, et σὺν pro ξύν. In qua particula librorum fidem, quam regulam sequi illorum malui, qui, ubicumque metrum non adversetur, ξύν scribendum putant. Nam quum utraque forma usi sint tragici, vereor ne non satis idonea ratione ibi tantum eos σὺν posuisse statuamus, ubi metrum recusaret asperiores litteras. Omninoque valde improbo exilem illorum diligentiam, qui non reputantes, et hodie et omni tempore multa et esse et fuisse in formis verborum, quae ex scriptoris sensu atque arbitrio penderent, nescio quid magnum egisse sibi videntur, si totos scriptores ad huiusmodi praecepta immutaverint: quae unde tandem aëcepta sunt, nisi a grammaticis, iisque saepe et recentissimis, et minime accuratis, et, quod summum est, si quid dialecto cuiquam attribuunt, non id semper contendentibus et ubique et quavis conditione usurpari, sed saepe nihil nisi aut rara quaedam, aut vulgari usu trita commemorantibus. Ita falli puto, qui, quod κᾶειν, κλάειν, ἀετὸς Attica esse accepimus, continuo tragicis haec obtrudenda esse existimant. Est

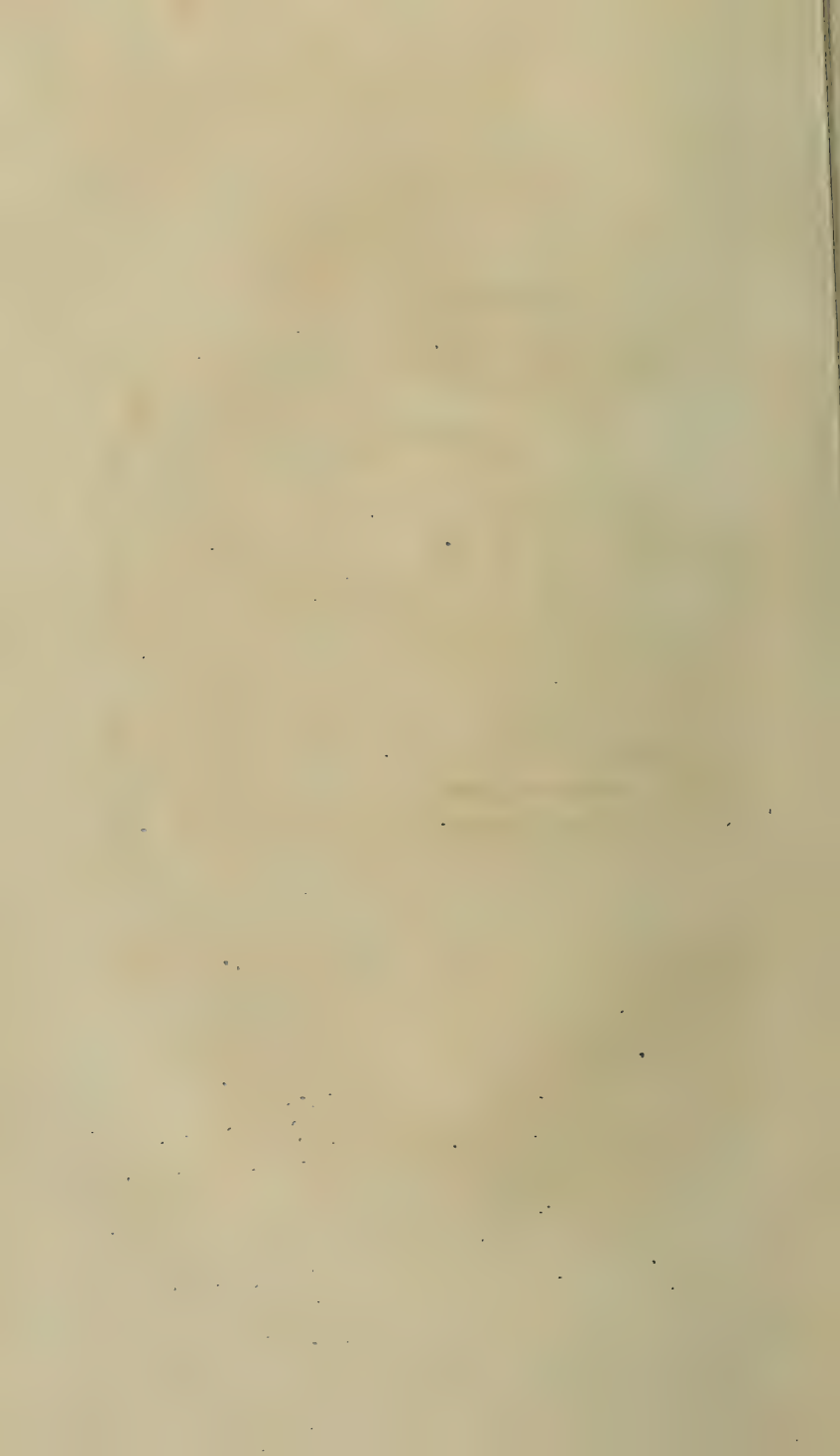
haec, si verum fateri volumus, temeritas quaedam, propria adolescentiae: quam deponi iam tempus est, ex quo virilem aetatem ingressa est litterarum Graecarum scientia. Quam allaborandum est ne relabi ad obscuram illam doctrinam patiamur, quae regularum, quarum causas non perspicias, caeca dominatione continetur.

Haec octo abhinc annis praefatus eram: quibus addideram nonnulla de omissione particulae *ἄν*, quae nunc omittenda putavi, propterea quod de ea re plenius accuratiusque disputatum est in commentatione, quam de illa particula scriptam brevi in lucem emittam. In adnotationibus ad hanc tragoediam alia mutavi, alia delevi, alia adieci. Quae gaudebo si aliis iudicibus, quam quales primae editioni in quibusdam diariis contigerunt, non improbabuntur. D. III. Cal. Jan. CIOIOCCCXXV.

ΣΟΦΟΚΛΕΟΥΣ

Α Ι Α Σ

ΜΑΣΤΙΓΟΦΟΡΟΣ.

ΥΠΟΘΕΣΙΣ

ΛΙΑΝΤΟΣ ΜΑΣΤΙΓΟΦΟΡΟΥ.

Τὸ δράμα τῆς Τρωϊκῆς ἐστὶ πραγματείας, ὡς περ οἱ *ΑΝΤΗΝΟΡΙΔΑΙ*, καὶ *ΑΙΧΜΑΛΩΤΙΔΕΣ*, καὶ *ΕΛΕΝΗΣ ΑΡΠΙΑΓΗ*, καὶ *ΜΕΜΝΩΝ*¹⁾. πεπτωκότος γὰρ ἐν τῇ μάχῃ τοῦ Ἀχιλλέως, ἐδόκουν Αἴας τε καὶ Ὀδυσσεὺς ἐπ' αὐτῷ πλέον τι ἀριστεύειν περὶ τὴν τοῦ σώματος κομιδὴν. καὶ κρινομένων περὶ τῶν ὅπλων, κρατεῖ Ὀδυσσεὺς. ὅθεν ὁ Αἴας, τῆς κρίσεως μὴ τυχών, παρακεκίνηται²⁾ καὶ διέφθαρται τὴν γνώμην· ὥστε ἐφαπτόμενος τῶν ποιμνίων, δο-

1) In Codice Regio E. non *Μέμνων* scriptum, sed *Ἀγαμέμνων*, librarii prolubio aut errore. Memnonis nusquam alibi, quod equidem sciam, occurrit mentio. BRUNCK.

2) *παρακεκίνηται* idem esse quod *διέφθαρται τὴν γνώμην*, docuit Schaeferus, coll. Suida T. III. p. 32. ubi eadem iunguntur, Excerptis ex Diodoro Sic. T. II. p. 565. 20. et Luciano T. III. p. 131. Similiter Latinos dicere *permoveri mente de insano*.

κεῖν τοὺς Ἕλληνας διαχρήσασθαι ³⁾· καὶ τὰ μὲν ἀνεῖλε τῶν τετραπόδων, τὰ δὲ δῆσας ἀπάγει ἐπὶ τὴν σκηνήν· ἐν οἷς ἐστὶ καὶ κριός τις ἕξοχος, ὃν ὤτεο εἶναι Ὀδυσσεά, ὃν δῆσας ἐμαστίγωσεν, ὅθεν καὶ τῇ ἐπιγραφῇ πρόσκειται ὁ ΜΑΣΤΙ-ΓΟΦΟΡΟΣ, ἢ πρὸς ἀντιδιαστολήν τοῦ ΛΟΚΡΟΥ. Δικαίαργος δὲ ΑΙΑΝΤΟΣ ΘΑΝΑΤΟΝ ἐπιγράφει· ἐν δὲ ταῖς διδασκαλίαις ψιλῶς ΑΙΑΣ ἀναγράφεται.

Ταῦτα μὲν οὖν πράττει ὁ Αἴας· καταλαμβάνει δὲ Ἀθηναῖ Ὀδυσσεά ἐπὶ τῆς σκηνῆς διοπτρεύοντα, τί ποτε ἄρα πράττει ὁ Αἴας· καὶ δηλοῖ αὐτῷ τὰ πραχθέντα, καὶ προκαλεῖται εἰς τὸ ἐμφανὲς τὸν Αἴαντα ἔτι ἐμμανῆ ὄντα, καὶ ἐπικομπάζοντα, ὡς τῶν ἐχθρῶν ἀνηρημένων. καὶ ὁ μὲν εἰσέρχεται ἐπὶ τῷ μαστιγοῦν ⁴⁾ τὸν Ὀδυσσεά. παραγίνεται δὲ Χορὸς Σαλαμινίων ναυτῶν, εἰδὼς μὲν τὸ γεγονός, ὅτι ποιμνία ἐσφάγησαν Ἕλληνικά, ἀγνοῶν δὲ τὸν δράσαντα. ἕξεισι δὲ καὶ Τέκμησσα, τοῦ Αἴαντος αἰχμάλωτος παλλακίς, εἰδυῖα μὲν τὸν σφαγέα τῶν ποιμνίων, ὅτι Αἴας ἐστίν, ἀγνοοῦσα δὲ τίνος εἶεν τὰ ποιμνία. ἐκά-

3) διαχρήσασθαι. Codd. quidam Brunckiani itemque Ien. Dresd. a. et fortasse Mosqg, διαχειρίζεσθαι. Sic infra Dresd. a. διαχειρίζεται pro διαχρήται.

4) ἐπὶ τῷ μαστιγοῦν. Sic codd. plerique et melioris notae. Aldus ἐπὶ τό — BRUNCK. Hoc probat Lobeckius, ego alterum. Vid. Viger. p. 622. ed. Herm. Ien. ὡς μαστιγώσων. Idem paullo post eisdem pro eiden.

τερος οὖν παρ' ἑκατέρου μαθόντες τὸ ἀγνοούμενον, ὁ Χορός μὲν παρὰ Τεκμήσεως, ὅτι Αἴας ταῦτα ἔδρασε, Τέκμησσα δὲ παρὰ τοῦ Χοροῦ, ὅτι Ἑλληνικὰ τὰ σφαγέντα ποιήμια, ἀπολοφύρονται καὶ μάλιστα ὁ Χορός. ὅθεν δὴ ὁ Αἴας προελθὼν, ἔμφρων γενόμενος, ἑαυτὸν ἀπολοφύρεται. καὶ τούτου ἢ Τέκμησσα δεῖται παύσασθαι τῆς ὀργῆς· ὁ δὲ ὑποκρινόμενος πεπαῦσθαι, ἕξισει καθαρσίωv ἔνεκεν, καὶ ἑαυτὸν διαχοῖται. εἰσὶ καὶ ἐπὶ τῷ τέλει τοῦ δράματος λόγοι τινὲς Τεύκρου πρὸς Μενέλαον, οὐκ ἔωντα ⁵) θάπτειν τὸ σῶμα. τὸ δὲ πέρας, θάψας αὐτὸν Τεῦκρος, ἀπολοφύρεται. παρίστησι δὲ ὁ λόγος τῆς τραγωδίας, ὅτι ἐξ ὀργῆς καὶ φιλονεικίας οἱ ἄνθρωποι ἤκοιεν ⁶) ἐπὶ τὰ τοιαῦτα νοσήματα, ὥσπερ ὁ Αἴας προσδοκήσας ἔγκρατῆς εἶναι τῶν ὀπλων, καὶ ἀποτυχῶν, ἔγνω ἑαυτὸν ἀνελεῖν. αἱ δὲ τοιαῦται φιλονεικίαι ⁷) οὐκ εἰσὶν ἐπωφελεῖς οὐδὲ τοῖς δοκοῦσι νε-

5) Μενέλαον (Dresd. a. Μενέλεων) καὶ πρὸς Ἀγαμέμνονα οὐκ ἔωντας Dresd. a. Turn. Steph. Cant. Mox Ien. θάψαι pro θάπτειν et αὐτὸ pro αὐτόν.

6) Displacet optativus. Ien. ἐμπίπτουσι οἱ ἄνθρωποι, improbante Purgoldo propterea, quod non dicatur ἐμπίπτειν ἐπὶ νοσήματα. Dresd. a. Turn. Steph. Cant. locum sic exhibent: ὅτι ἐξ ὀργῆς καὶ λύπης ἄκρας οἱ ἄνθρωποι εἰς μανίαν περιτρέπονται, ὃ δὴ καὶ Αἴας πέπονθε, τῶν Ἀχιλλείων ὀπλων ἀποτυχῶν. Neque aliter Mosq. a. nisi quod ὃ δὴ καὶ ὁ Αἴας πεπονθὼς, τῶν Ἀχιλλείων ὀπλων ἀποτυχῶν ἑαυτὸν ἀνεῖλεν praebet.

7) φιλονεικίαι ex Mosq. a. dedi pro νῆκαι, quod huic loco non aptum.

νικηκέναι. ὄρα γὰρ καὶ παρ' Ὀμήρῳ τὰ περὶ τῆς ἤτιης τοῦ Αἴαντος πάνυ διὰ βραχέων καὶ περιπαθῶς· (Ὀδυσσ. Α. 542.)

οἷη δ' Αἴαντος ψυχὴ Τελαμωνιάδαο
νόσφιν ἀφεισιτῆκει κεχολωμένη εἵνεκα τευ-
χέων.

εἶτα αὐτοῦ ἄκουε τοῦ κεκρατηκότος· (547.)

ὡς δὴ μὴ ὄφελον νικᾶν τοιῶδ' ἐπ' ἀέθλω.
οὐκ ἔλυσιτέλησεν ἄρα αὐτῷ ἢ νίκη, τοιοῦτου ἀν-
δρός διὰ τὴν ἤτιαν ἀποθανόντος.

Ἡ σκηνὴ τοῦ δράματος ἐν τῷ ναυστάθμῳ
πρὸς τῇ σκηνῇ τοῦ Αἴαντος. δαιμονίως δὲ εἰς-
φέρει προλογίζουσιν τὴν Ἀθηναῖν. ἀπίθανον γὰρ
τὸν Αἴαντα προΐοντα εἰπεῖν περὶ τῶν αὐτῷ πε-
πραγμένων, ὡς περ ἐξελέγχοντα ἑαυτόν· οὐδὲ μὴν
ἕτερός τις ἠπίστατο τὰ τοιαῦτα, ἐν ἀπορροήτῳ
καὶ νυκτὸς τοῦ Αἴαντος δράσαντος. θεοῦ οὖν ἦν
τὸ ταῦτα διασαφῆσαι, καὶ Ἀθηναῖς προκηδομέ-
νης ⁸⁾ τοῦ Ὀδυσσεύως, διό φησι·

καὶ πάλαι φύλαξ ἔβην

τῇ σῆ πρόθυμος εἰς ὁδὸν κυνηγία.

Περὶ δὲ τοῦ θανάτου Αἴαντος διαφόρως ἱστο-
ρήκασιν. οἱ μὲν γὰρ φασιν, ὅτι ὑπὸ Πάριδος
τρωθεῖς ἦλθεν εἰς τὰς ναῦς αἰμορόφοῶν· οἱ δέ,
ὅτι χρησμός ἐδόθη Τρωσὶ πηλὸν κατ' αὐτοῦ βα-
λεῖν· σιδήρῳ γὰρ οὐκ ἦν τρωτός· καὶ οὕτω τε-

8) προκηδομένης. Sic bene Ien. Reliqui προσκη-
δομένης, quod verbum, Schaefero auctore, ei-
ciendum e Lexicis. Mox διό φησι ex eodem li-
bro recepi pro ἐφεξῆς, quae vox, ita nude posi-
ta, Schaeferum merito offendit.

λευτᾶ· οἱ δὲ, ὅτι αὐτόχειρ αὐτοῦ γέγονεν, ὧν ἔστι καὶ Σοφοκλῆς. περὶ δὲ τῆς πλευρᾶς, ὅτι μόνην αὐτὴν τρωτὴν εἶχεν, ἱστορεῖ καὶ Πίνδαρος, ὅτι τὸ μὲν σῶμα, ὅπερ ἐκάλυπεν ἡ λεοντῆ, ἄτρωτον ἦν· τὸ δὲ μὴ καλυφθὲν τρωτὸν ἔμεινε⁹⁾.

9) Dresd. a Turn. Steph. Cant. ὅπερ ἐκάλυπτεν ἡ τοῦ Ἡρακλείους λεοντῆ, ἄτρωτον ἦν· τὸ δὲ μὴ καλυφθὲν, ὅπερ ἦν ἡ πλευρά, τρωτὸν ἦν. τὸ κεφάλαιον δὲ τοῦ δράματος Αἴαντος μανία καὶ τελευτή. Cum his conspirat Mosq. a. sed pro τρωτὸν ἦν et quae sequuntur, habet τρωτὸν ἔμεινεν. ἡ δὲ ἐπιγραφὴ Αἴας μαστιγοφόρος. In Ien. sic legitur: ἱστορεῖ καὶ Πίνδαρος, διὰ τομῆ (scr. τὸ μὴ) περιεκαλυμμένην εἶναι τῆ λεοντῆ. Pindari locum ex deperditis esse carminibus ait Purgoldus, conferri tamen iubet Isthm. VI. 68. sqq.

ΤΑ ΤΟΥ ΔΡΑΜΑΤΟΣ ΠΡΟΣΩΠΑ.

ΑΘΗΝΑ.

ΟΔΥΣΣΕΥΣ.

ΑΙΑΣ.

ΧΟΡΟΣ ΣΑΛΑΜΙΝΙΩΝ ΝΑΥΤΩΝ.

ΤΕΚΜΗΣΣΑ.

ΑΓΓΕΛΟΣ*).

ΤΕΥΚΡΟΣ.

ΜΕΝΕΛΑΟΣ.

ΑΓΑΜΕΜΝΩΝ.

- *) Post hunc in Turn. Steph. Cant. memoratur
Ἡμίσχορος, in Mosq. a. *Ἡμίσχοριον*, quae ve-
rior est appellatio. Vid. Seidler. ad Eurip.
Troad. 154. — Praeterea recensentur a Lo-
beckio

ΚΩΦΑ ΠΡΟΣΩΠΑ.

ΕΥΡΥΣΑΚΗΣ.

ΠΑΙΔΑΓΩΓΟΣ.

ΣΤΡΑΤΟΚΗΡΤΞ

ΑΙΑΣ ΜΑΣΤΙΓΟΦΟΡΟΣ.

ΑΘΗΝΑ.

Ἄει μὲν, ὦ παῖ Λαρτίου, δέδορκά σε
πεῖραν τιν' ἐχθρῶν ἀρπάσαι θηρώμενον·

V. 1. Verba δέδορκά σε affert Eustathius p. 191. 42. (145, 17.)

V. 2. Dubitant interpretes, πεῖραν ἐχθρῶν utrum active an passive poeta dixerit, i. e. utrum, quas hostis struat insidias, observare Vlysses significetur, an ipse tentandi hostis opportunitatem quaerere. Illud si voluisset poeta, hostium insidias observari, inepte addidisset τινά, quia sic non de una aliqua machinatione, sed universe de eo ageretur, ut quis, quidquid molirentur hostes, vel, si quid molirentur, observaret. Ex quo apertum est, passive dici πεῖραν ἐχθρῶν, sensumque esse: semper te video opportunitatem, qua tentare hostem possis, captare. Quod Reisigio Comment. cr. in Oed. Col. p. 413. in mentem venit, ἀρπάσαι posse e πεῖραν aptum esse, ut sensus sit, θηρώμενον πεῖραν, ἐχθρούς ἀρπάσαι, et constructione durum est, nec convenit verbum ἀρπάσαι, quod non est idem atque ἐλεῖν. Immo construe, θηρώμενον πεῖραν τιν' ἐχθρῶν, ἀρπάσαι, scilicet αὐτήν. Quae constructio infini-

καὶ νῦν ἐπὶ σκηναῖς σε ναυτικάῃς ὄρω
 Αἴαντος, ἔνθα τάξιν ἐσχάτην ἔχει,
 5 πάλαι κυνηγετοῦντα, καὶ μετρούμενον
 ἴχνη τὰ κείνου νεοχάραχθ', ὅπως ἴδῃς
 εἴτ' ἔνδον, εἴτ' οὐκ ἔνδον. εὖ δέ σ' ἐκφέρει
 κυνὸς Λακαίνης ὡς τις εὖρινος βάσις.
 ἔνδον γὰρ ἀνὴρ ἄρτι τυγχάνει, κάρα

tivi etiam cum aliis casibus coniuncta invenitur, e. c. cum genitivo: vide Porson. ad Medeae v. 1396.

V. 4. Ita ab Homero proditum Iliad. λ. 8. Vide etiam Eurip. Iph. Aul. 292. Meminit quoque Ajax apud Q. Calabrum Lib. V. 213. MUSGR. Respicit h. l. Eustathius p. 326, 51. 792, 47. (707, 42. 757, 46.).

V. 7. Ἐκφέρειν proprie est ex loco clauso et finibus quibusdam circumscripto in apertum ac propatulum proferre. Hinc significat etiam per obstacula eo perducere, ubi nihil amplius obstat, i. e. eo, quo velis, aliquid perducere. Ita apud Platonem in Phaedone: ὅτι κινδυνεύει τις ὡς περ ἀτραπὸς ἐκφέρειν ἡμᾶς μετὰ τοῦ λόγου ἐν τῇ σκῆψει. V. ibi Heindorf. p. 43. Apparet ex hac interpretatione, non multum interesse, utrum Wyttenbachium in loco Platonis p. 154. an Kiesslingium ad Iamblichi Protrept. p. 183. sequare. Eodem significatu ἐκφέρειν dicitur etiam intransitive pro ἐκφέρεσθαι, ut in Oed. Col. 1424. (1489. Musgravo, quem vide.)

V. 8. De canibus Lacaenis Rittershusius ad Oppian. Cyneq. I. 371. Iam veteres dubitarunt, utrum genitivus esset εὖρινος, an nominativus. Magis poeticum esse nominativum, apertum est.

V. 9. A Porsono, τυγχάνει simpliciter pro εἶναι dici negante, et proinde τυγχάνει στάζων iungente, ad Hec. 733. iure dissentiunt Erfurdus in

- 10 *στάζων ἰδρῶτι καὶ χέρας ξιφοκτόνους.*
καὶ σ' οὐδὲν εἶσω τῆσδε παπταίνειν πύλης
ἔτ' ἔργον ἐστίν, ἐννέπειν δ' ὄτου χάριν
σπουδὴν ἔθου τήνδ', ὡς παρ' εἰδυίας μάθης.

Ο Δ Τ Σ Σ Ε Τ Σ.

- 15 *ὦ φθέγμ' Ἀθήνας, φιλιότης ἐμοὶ θεῶν,*
ὡς εὐμαθὲς σου, κὰν ἄποπτος ἦς ὄμως,
φώνημ' ἀκούω, καὶ ξυναρπάζω φρενί,
χαλκοστόμου κώδωνος ὡς Τυρσηνικῆς.

Epistola ad Schaeferum Euripidi Porsoniano adiecta, Schaeferus in Indice ad Eurip. in v. *τυγχάνειν* et ad Lamb. Bos. p. 785. nuperque etiam Elmsleius in Museo Crit. Cantabr. P. III. p. 351.

V. 10. Suspicietur hic aliquis, quum *χέρας ξιφοκτόνους στάζων* dicitur Aiax, ex re ipsa *αἵματι* intelligendum esse. At hoc durius esset. *Στάζων ἰδρῶτι* est fatigatus.

V. 15. "*Αποπτος* omnino remotum significat, ut in *Electra* 1489. et *Oed. R.* 762. sive quis plane non conspiciatur, sive aegre. Minervam e machina loquentem a spectatoribus conspici, recte monet Brunckius: idem vero fallitur, quum eam ab Vlysse cerni negat, quia raro dii se hominibus in conspectum dare soleant. Alienum hoc est a poesi dramatica, quae, nisi singularis caussa sit, quare audiri tantum deos, non etiam cerni oporteat, in conspectum eos debet adducere. Idque factum ubique a tragicis videmus. Caeterum recte P. Elmsleius non post *ἦς*, sed post *ὄμως* interpungendum: esse docet, quae usitata Graecis ratio est. Affert Sophoclis verba Eustathius p. 198, 4. 611, 14. (150, 455, 30.) respicitque ea p. 1473, 21. (*Oed.* 135, 27.)

V. 17. *Κώδων*, quod proprie tintinnabulum est, in tuba dicitur extrema pars, quae amplo hia-

καὶ νῦν ἐπέγνωνς εὖ μ' ἐπ' ἀνδροὶ δυσμενεῖ
 βράσιν κυκλοῦντ', Αἴαντι τῷ σακερφόρῳ.
 20 κείνον γάρ, οὐδέν' ἄλλον, ἰχνεύω πάλαι.
 νυκτὸς γὰρ ἡμᾶς τῆσδε προᾶγος ἄσκοπον
 ἔχει περάνας, εἶπερ εἴργασται τάδε·
 ἴσμεν γὰρ οὐδέν' τρανές, ἀλλ' ἀλώμεθα·
 καὶ γὰρ ὄθειοντῆς τῷδ' ὑπεζύγην πόνῳ.

tu patescens auget sonum. Ita Pollux II. 203. Athenaeus lib. IV. extr. Χαλκίοστομος utrum ob vehementem sonum, ut Ἄρης χαλκοβόας in Oed. Col. 1045. et χαλκίεφωτος apud Hom. Iliad. ε. 785. an quod aerea sit, dicatur tuba, ambiguum est, licetque, ut cuique libet, accipere. Affert Sophoclis verba Eustathius p. 1139, 60. 1140, 4. (1139, 51. 1190, 9.)

V. 19. Argutatur Musgravius, βράσιν κυκλοῦν-
 τα, a venatoribus petitum contendens, qui non
 prius canes immittant, quam latibulum ferae
 parte a retibus aversa circumierint. Notat qui-
 dem illa loquutio circumire apud Euripidem
 El. 561. τί δὲ κυκλεῖ περίε πόδα; sed hic nihil
 aliud quam ultro citroque obire significari
 puto. Sic Sophoclis El. 225. πολλὰς γὰρ ἴσχον
 φροντίδων ἐπιστάσεις, ὁδοῖς κυκλῶν ἐμαυτὸν εἰς
 ἀναστροφὴν. Cui loco simillimus est hic Euri-
 pidis in Oreste 631. Μενέλαε, ποῖ σὸν πόδ' ἐπὶ
 συννοίᾳ κυκλεῖς, διπλῆς μερίμνης διπτύχους ἰῶν
 ὁδοῦς;

V. 21. Ἄσκοπον Hesychius h. l. interpretatur
 ἀθέατον, sic enim scribendum pro ἄθετον. Re-
 ctius Suidas ἀπροσδόκητον, ut in Electra 864.

V. 22. Εἴργασται, pro more Sophoclis, active.

V. 23. Etym. M. p. 466, 12. legit ἴδμεν.

V. 24. Elmsleius scribi iubet ὄθειοντῆς, vereor
 ne non recte.

- 25 ἐφθαρμένας γὰρ ἀρτίως εὐρίσκομεν
 λείας ἀπάσας καὶ κατηναρισμένας
 ἐκ χειρὸς αὐτοῖς ποιμνίων ἐπιστάταις.
 τήνδ' οὖν ἐκείνῳ πᾶς τις αἰτίαν νέμει.
 καὶ μοί τις ὄπτῃρ αὐτὸν εἰσιδὼν μόνον
- 30 πηδῶντα πεδία σὺν νεορῶντῳ ξίφει,
 φράζει τε κἀδήλωσεν· εὐθέως δ' ἐγὼ
 κατ' ἴχνος ἔσσω, καὶ τὰ μὲν σημαίνομαι,
 τὰ δ' ἐκπέπληγμαί, κούκ ἔχω μαθεῖν ὅτου.

V. 27. Male H. Stephanus in Thes. T. IV. p. 411. G. et Musgravius ἐκ χειρὸς pro χειρὶ dictum esse putant, quod et frigidum foret, et male positum in initio versus, qui locus verba nihil ad rem facientia adspernatur. Ἐκ χειρὸς hic quoque comminus significat, de quo significato dictum a Stephano eodem loco. De formula αὐτοῖς ποιμνίων ἐπιστάταις, in qua vulgo putant σὺν omitti, vide quae dixi in Museo studiorum antiquitatis I. p. 164 seq. Prudenter autem poeta etiam pastores occisos dicit. Aliter enim statim cognitum esset, Aiakis esse facinus illud, neque Vlysses nunc indagare auctorem caedis posset.

V. 28. Ald. et meliores codd. νέμει. Alii libri τρέπει, quod ex interpretatione natum.

V. 29. Apud Suidam in v. ὄπτῃρας legitur καὶ μοί τις αὐτὸν ὄπτῃρ εἰσιδὼν μόνος πεδία πηδῶντα σὺν νεορῶντῳ ξίφει φράζει τε κἀδήλωσεν. Apud eundem in v. νεορῶντῳ codex Leidensis et alius liber ap. Pors. Advers. p. 181. καὶ μοί τις αὐτὸν σὺν νεορῶντῳ ξίφει πηδῶντα ἰδὼν ἐδήλωσεν. Ὀπτῃρ ex h. l. commemoratus Eustathio p. 348, 41. 788, 81. 1762, 56. (264, 5. 701, 46. Od. 548, 2.)

V. 33. Codex Suidae apud Pors. in Advers. p. 181. ὅπου habet in v. σημαίνομαι. Praestat ὅτου, quod et Sophoclis libri et edd. Suidae tuentur.

καιρὸν δ' ἐφήκεις. πάντα γὰρ τὰ τ' οὖν πάρος,
35 τὰ τ' εἰσέπειτα, σῆ κυβερνώμαι χειρί.

ΑΘΗΝΑ.

ἔγνω, Ὀδυσσεῦ, καὶ πάλαι φύλαξ ἔβην
τῆ σῆ πρόθυμος εἰς ὁδὸν κυνηγία.

ΟΔΥΣΣΕΥΣ.

ἦ καὶ, φίλη δέσποινα, πρὸς καιρὸν πονῶ;

ΑΘΗΝΑ.

ὡς ἔστιν ἀνδρὸς τοῦδε τάργα ταυτά σοι.

ΟΔΥΣΣΕΥΣ.

40 καὶ πρὸς τί δυσλόγιστον ᾧδ' ἤξεν χέρα;

ΑΘΗΝΑ.

χόλω βαρυνθεὶς τῶν Ἀχιλλείων ὀπλων.

ΟΔΥΣΣΕΥΣ.

τί δῆτα ποίμναις τήνδ' ἐπεμπίπτει βάσιν;

Non enim ubi Ajax sit quaerit, sed cuius hominis esse facinus illud dicat. Id patet ex iis, quae sequuntur.

V. 34. Καιρὸν, opportune, sine ellipsi dicitur. Sic etiam v. 1316. Lips. b. πάντα γὰρ ταῦτ' οὖν πάρος. Quae sequuntur, affert Eustathius p. 805, 26. (725, 11.)

V. 37. Margo Turn. τῆς σῆς κυνηγίας, quod ut varia lectio adnotatum in cod. uno Pariensium. Κυνηγία legitur etiam in Eurip. Bacch. 339. sed in Hippol. 108. κυναγία, quod etiam in Bacchis reposuerunt Matthiae et Elmsleius. Vide quae ibi dixi.

V. 40. Verbum ἄσσειν nonnunquam activa significatione dici ostenderunt Porsonus ad Orest. 1427. et Lobeckius ad h. l. Vide ad Viger. p. 896.

V. 42. Ἐπεμπίπτειν βάσιν dictum, ut ἔρχεσθαι ὁδόν. Erf. Vide ad Viger p. 739. 896.

ΑΘΗΝΑ.

δοκῶν ἐν ὑμῖν χεῖρα χραινέσθαι φόνω.

ΟΔΥΣΣΕΥΣ.

ἦ καὶ τὸ βούλευμ' ὡς ἐπ' Ἀργείοις τόδ' ἦν;

ΑΘΗΝΑ.

45 κὰν ἐξέπραξεν, εἰ κατημέλησ' ἐγώ.

ΟΔΥΣΣΕΥΣ.

ποιάισι τόλμαις ταῖσδε καὶ φρενῶν θράσει;

ΑΘΗΝΑ.

νύκτωρ ἐφ' ὑμᾶς δόλιος ὀρμαῖται μόνος.

ΟΔΥΣΣΕΥΣ.

ἦ καὶ παρέστη κάπῃ τέρμ' ἀφίκετο;

ΑΘΗΝΑ.

καὶ δὴ πῖ δισσαῖς ἦν στρατηγίσιν πύλαις.

ΟΔΥΣΣΕΥΣ.

50 καὶ πῶς ἐπέσχε χεῖρα μαιμῶσαν φόνου;

ΑΘΗΝΑ.

ἐγὼ σφ' ἀπείργω, δυσφόρους ἐπ' ὕμμασιν

V. 44. Plerique et meliores libri βούλευμα, alii βούλημα.

V. 45. Affert Eustathius p. 571, 10. 1564, 19. (432, 47. Od. 265, 25.) et Thomas M. p. 269, 1.

V. 49. Καὶ δὴ est commodum, quod nos dicimus eben. Fores intelliguntur imperatorum, Agamemnonis et Menelai.

V. 50. Affert Eustathius p. 921, 13. (387, 44.) Scholiastes etiam διψῶσαν legi observat. Ex tragico quopiam affert Athenaeus X. p. 433. F. et ex Athenaeo Eustathius p. 1701, 30. (Od. 458, 38.) ἴσχειν κελεύω χεῖρα διψῶσαν φόνου.

V. 51. Scholiastes δυσφόρους interpretatur παραφόρους.

γνώμας βαλοῦσα, τῆς ἀνηκέστου χαρᾶς,
καὶ πρὸς τε ποιμένας ἐτρέπω, σύμμικτά τε
λείας ἄδαστα βουκόλων φρουρήματα·
55 ἔνθ' εἰσπεσὼν ἔκειρε πολυκερων φόνον,
κύκλω ῥαχίζων· κἀδόκει μὲν ἔσθ' ὅτε
δισσοὺς Ἀτρείδας αὐτόχειρ κτείνειν ἔχων,
ὅτ' ἄλλοτ' ἄλλον, ἐμπιτνῶν, στρατηλατῶν.
ἔγῳ δὲ φοιτῶντ' ἄνδρα μανιάσιν νόσοις
60 ὠτρυννον, εἰςέβαλλον εἰς ἔρηκη κακά.

V. 52. Lectio in margine Turn. adnotata, ἀνεκίστου, non videtur, ut Stephanus putat, gaudium, cuius eventum coniectura assequi ille non potuerit, indicare, sed incomparabile propter summorum virorum iacturam. Caeterum non est, quare illam lectionem vulgatae praeferamus.

V. 54. Recte Schaeferus comma post λείας delevit, ut duplex genitivus ab uno nomine regatur, ut in Antig. 1184. v. Matthiae Gr. Gr. p. 431. Λείας βουκόλων φρουρήματα sunt pecudes ex praeda, curae pastorum traditae. Ἄδαστα ex h. l. commemoratum in Etym. M. p. 249, 40.

V. 57. Pro ἔχων etiam παρῶν legi refert scholiastes.

V. 60. Scholiastes observat, pro εἰς ἔρηκη κακά scriptum inveniri εἰς Ἐριννὺν κακὴν, quod, si sensum spectes, praesidium habere ex Antig. 603. contra Lobeckium iure monuit Erfurdtius. Sed ad numeros peior est ista lectio, quam ut ab Sophocle proficisci potuerit. Non improbable est, quod Wunderus Advers. in Philoct. p. 56. suspicatur, depravatam ab librariis esse hanc scripturam, εἰς ἄρκυν κακὴν.

κ᾿απειτ', ἐπειδὴ τοῦδ' ἐλώφησεν πόνου,
 τοὺς ζῶντας αὖ δεσμοῖσι συνδήσας βοῶν,
 ποιμένας τε πάσας εἰς δόμους κομίζεται,
 ὡς ἄνδρας, οὐχ ὡς εὐκερων ἄγραν ἔχων.
 65 καὶ νῦν κατ' οἴκους συνδέτους αἰκίζεται.
 δείξω δὲ καὶ σοὶ τήνδε περιφανῆ νόσον,
 ὡς πᾶσιν Ἀργείοισιν εἰσιδῶν θροῆς.
 θαρσῶν δὲ μίμνε, μηδὲ συμφορὰν δέχου
 τὸν ἄνδρ'. ἐγὼ γὰρ ὀμμάτων ἀποστρόφους
 70 αὐγὰς ἀπειρῶξω σὴν πρόσσωψιν εἰσιδεῖν.
 οὗτος, σὲ τὸν τὰς αἰχμαλωτίδας χέρας
 δεσμοῖς ἀπευθύνοντα, προσμολεῖν καλῶ·
 Αἴαντα φωνῶ· στεῖχε δωμάτων πάρος.

ΟΔΥΣΣΕΥΣ.

τί δρᾶς, Ἀθάνα; μηδαμῶς σφ' ἔξω κάλει.

V. 61. Ald. et pars codd. φόνου. Alii codd. in quibus Lips. a. b. πόνου, quod praeferendum videtur. Pauci κόπου.

V. 68. Recte Erfurdcius negat, μίμνε τὸν ἄνδρα iungi debere, in medio positis verbis μηδὲ συμφορὰν δέχου, quam constructionem nuper recoxit Reisigius Comm. crit. in Oed. Col. p. 201. Wesselingius, quod ominosum fuerit occurrere furentibus, ita interpretatur: neque hunc virum ut malum omen accipe. Male, ut sequentia docent. Sensus est, neque infortunium tibi puta hunc virum fore.

V. 69. Ὀμμάτων ἀποστρόφους αὐγὰς ἀπειρῶξω dictum est ita, ut de oculis praedicetur, quod demum per illud ἀπειρῶγειν efficiatur. Vide ad Vigerum p. 397.

ΑΘΗΝΑ.

75 οὐ σῖγ' ἀνέξει, μηδὲ δειλίαν ἀρεῖς;

ΟΔΥΣΣΕΥΣ.

μὴ πρὸς θεῶν· ἀλλ' ἔνδον ἀρκεῖτω μένων.

ΑΘΗΝΑ.

τί μὴ γένηται; πρόσθεν οὐκ ἀνὴρ ὄδ' ἦν;

ΟΔΥΣΣΕΥΣ.

ἐχθρὸς γε τῷδε τάνδρῳ καὶ τανῦν ἔτι.

ΑΘΗΝΑ.

οὐκουν γέλως ἤδιστος εἰς ἐχθροὺς γελᾶν;

V. 75. Δειλίαν ἀρεῖν est concipere timiditatem. Vide Passov. ad Musaeum p. 195. Eodem modo, ut hic, etiam alibi οὐ et μὴ coniunguntur: v. c. in Oed. R. 637. οὐκ εἶ σύ τ' οἴκους, σύ τε, Κρέων, κατὰ στέγας; καὶ μὴ τὸ μηδὲν ἄλγος εἰς μέγ' οἴσετε. In Trach. 1183. οὐ θᾶσσον οἴσεις; μηδ' ἀπιστήσεις ἐμοί. Apud Aeschylum S. c. Th. 256. οὐ σῖγα; μηδὲν τῶνδ' ἔρεῖς κατὰ πτόλιν. Μὴ illud dubitativum est, quod nos ita exprimimus: du wirst doch nicht feig seyn. Ita quod sciam semper futuro utuntur in hac formula. Quare nescio an non recte Elmsleius in Addend. ad Bacch. v. 344. Aldinae scripturam ἀρης non nisi propter metrum reiiciat.

V. 76. Μὴ non ad μηδὲ δειλίαν ἀρεῖς refertur; sic enim οὐ dici debuisset: sed ad μηδαμῶς σφ' ἔξω κάλει.

V. 77. Ἀνὴρ hic non virum, sed hominem, i. e. mortalem, neque ultra mortale robur validum significat. Ita quum alibi saepius, tum in Oed. Col. 567. ἔξοιδ' ἀνὴρ ὢν, χῶτι τῆς ἐς αὐριον οὐδὲν πλεόν μοι σοῦ μέτεστιν ἡμέρας.

Ο Δ Τ Σ Σ Ε Τ Σ.

80 ἔμοι μὲν ἀρκεῖ τοῦτον ἐς δόμους μένειν.

ΑΘΗΝΑ.

μεμνηνότες ἄνδρα περιφανῶς ὄνειϊς ἰδεῖν;

Ο Δ Τ Σ Σ Ε Τ Σ.

φρονοῦντα γὰρ νῦν οὐκ ἂν ἐξέστην ὄκνω.

ΑΘΗΝΑ.

ἀλλ' οὐδὲ νῦν σε μὴ παρόντ' ἴδῃ πέλας.

Ο Δ Τ Σ Σ Ε Τ Σ.

πῶς, εἴπερ ὀφθαλμοῖς γε τοῖς αὐτοῖς ὄρα;

V. 80. Recepi ἐς δόμους ex schol. Rom. qui sic scribit: ἐς δόμους. ποιητικῶς εἴρηται ἀντὶ τοῦ, ἐν δόμοις. Pauci neque optimi codd. εἰς δόμους. Aldus et plerique libri ἐν δόμοις. Nihilominus ἐς δόμους, ut quod certo non ab librariis vel interpretibus profectum videatur, praeferendum erat. De caussis, quibus ita permutentur prae-positiones, vide Matthiae Gr. Gr. p. 876. seqq. Aptissimum exemplum comparavit Lobeckius, Eurip. Iph. T. 620. ἀλλ' εἰς ἀνάγκην κείμεθ', ἣν φυλακτέον. Vt illic praepositio ad πεπτῶαμεν, pro quo positum est, quod efficitur cadendo, κείμεθα, ita hic ad βεβηκέναι refertur, pro quo positum est μένειν.

V. 82. Suid. in v. ὄκνω, Ald. et meliores codd. οὐκ ἐξέστην ὄκνω. Alii ex interpretatione ἰδεῖν, omisso ὄκνω. Dresd. a. ἰδῶν. Falsa est autem ista interpretatio. Nam ἐκστῆναι quoniam declinantium est et vitantium aliquid, ita construitur, ut si per se ipsum significaret vitare. Exempla vide apud Lobeckium.

ΑΘΗΝΑ.

85 ἔγῳ σκοτώσω βλέφαρα καὶ δεδορκότα.

Ο Δ Τ Σ Σ Ε Τ Σ.

γένοιτο μεντᾶν πᾶν, θεοῦ τεχνωμένου.

ΑΘΗΝΑ.

σίγα νυν ἔστῳς, καὶ μὲν ὡς κυρεῖς ἔχων.

Ο Δ Τ Σ Σ Ε Τ Σ.

μένοιμ' ἄν· ἤθελον δ' ἄν ἐκτὸς ὦν τυχεῖν.

ΑΘΗΝΑ.

ὦ οὔτος, Αἴαν, δεύτερόν σε προσκαλῶ.
90 τί βαιὸν οὔτως ἐντρέπει τῆς ξυμμάχου;

ΑΙΑΣ.

ὦ χαῖρ', Ἀθάνα, χαῖρε, Διογενὲς τέκνον,
ὡς εὖ παρέστης· καὶ σε παγγούροισι ἐγὼ
στέψω λαφύροισι, τῆσδε τῆς ἄγρας χάριν.

V. 87. Affert Eustathius p. 1312, 18. (1429, 40.)

V. 89. Eustathius p. 1469, 59. (Od. γ. p. 130, 38. ed. Bas.) et Gregorius Cor. de dial. Att. §. 53. cum codd. quibusdam, Αἴας; Ald. autem cum plerisque codd. in quibus Lips. a. b. Αἴαν. Suidas: ὦ οὔτος, ἀντὶ τοῦ σύ. ὦ οὔτος Αἴαν. διισσὴ ἢ κλησίς. Si differunt haec, ita differant necesse est, ut nominativus sit declarantis, quem vocet, ut paullo ante, Αἴαντα φωνῶ; vocativus autem iterum vocantis. Quare hic aptior videtur vocativus Αἴαν, quia, quum supra iam, quem diceret, indicasset, nunc id agere debet, ut eum non audientem fortius excitet.

V. 90. Prima verba affert Eustathius p. 1455, 6. (Od. 109, 38.)

ΑΘΗΝΑ.

καλῶς ἔλεξας. ἀλλ' ἐκεῖνό μοι φράσον,
95 ἔβαπτας ἔγχος εὖ πρὸς Ἀργείων στρατῶ;

ΑΙΑΣ.

κόμπος πάρεστι, κούκ ἀπαρνούμαι τὸ μῆ.

ΑΘΗΝΑ.

ἦ καὶ πρὸς Ἀτρείδαισιν ἤχμασας χέρα;

ΑΙΑΣ.

ὥστ' οὐποτ' Αἴανθ' οἶδ' ἀτιμάσουσ' ἔτι.

ΑΘΗΝΑ.

τεθναῖσιν ἄνδρες, ὡς τὸ σὸν ξυνῆκ' ἐγώ.

ΑΙΑΣ.

100 θανόντες ἤδη τᾶμ' ἀφαιρείσθων ὄπλα.

ΑΘΗΝΑ.

εἶεν; τί γὰρ δὴ παῖς ὁ τοῦ Λαερτίου,
ποῦ σοι τύχης ἔσθηκεν; ἦ πέφρευγέ σε;

V. 96. Cur hic τὸ μῆ, nec τὸ μῆ οὖ dictum sit, indicavi ad Vigerum p. 800.

V. 98. Elmsleius scribendum putat ὡς, ut v. 99. nam ὡς usurpari in responsionibus confirmandi causa. Recte id quidem: neque est, quare negemus hic ὡς scribi potuisse. Verum ὡστε quod est a deo ut, multo fortius est. In eodem versu Scholiastae commemoratam lectionem οἶδ' pro οἶδ' Erfurdlius meliorem putabat. Sic infra 557. 918. At tranquillius est istud οἶδα, οἶδε contra fortius, et plenum acerbitatis.

V. 101. Delevi maiorem interpunctionem post εἶεν, quae vox ad sequentia potius, quam ad praecedentia referri videtur. Exposui de hac voce ad Eurip. Suppl. 795. et in praefat. ad illam

ΑΙΑΣ.

ἢ τοῦπίτριπτον κίναδος ἐξήρου μ ὄπου;

fabulam p. X. tum ad Viger. p. 750. Moschopulus in Dictt. Att. εἶεν, ποτὲ μὲν ἐπίβρομα ἀποδεικνὸν καὶ προκαταστατικὸν τῶν τε εἰρημένων καὶ ῥηθησομένων· εἶεν, τί δὴ σοι παῖς ὁ τοῦ Λαερτίου.

V. 103. Κίναδος, usitatum apud Atticos convivium, exemplis confirmarunt interpretes. Commemorarunt Eustathius p. 481, 2. (366, 41.) et Etym. M. p. 514, 9. nisi hic alium Sophoclis locum respexit. Attende vero, quam prudenter et perite poeta totam scenam instituerit. Vt statim in principio et quid rei ageretur appareret, et animos spectatorum misera sors Aiace dolore impleret, hic pariter et cui maxime infestus erat, Vlysses in conspectum erant producendi: quod quum fieri recte non posset, nisi Aiace non agnoscente Vlysses, dei, qui id efficeret, inventu opus erat, eoque non fortuito, sed cum ipsa rei natura coniuncto. Vnde Minervae has partes tribui oportebat, perpetuae adiutrici Vlyssis, infensae autem Aiace. Eaque ordiri fabulam debebat, quo splendidius esset exordium. Non debebat autem videri perdere velle Aiace, quo iniuriam sibi factam ulcisceretur, quam Calchantis sententiam esse nuncius v. 743. seqq. refert: id enim foedum ob crudelitatem foret. Quare, ut Atridas servaret, furorem ei se immisisse dicit, miseraturque ipsa expers irae afflictum. Qui quum insaniens in conspectum prodierit, ea arte temperata est eius oratio, ut non delirantis, sed falsa opinione decepti verba audiamus, nec nisi humiliori dicendi genere, cuius est ipsum illud ἐπίτριπτον κίναδος, sui dissimilis sit. Ita et dignitas personae servatur, et augetur miseratio:

ΑΘΗΝΑ.

ἔγωγ' Ὀδυσσεά, τὸν σὸν ἐνστάτην, λέγω.

ΑΙΑΣ.

105 ἤδιστος, ὦ δέσποινα, δεσμώτης ἔσω
θακεῖ· θανεῖν γὰρ αὐτὸν οὐ τί πω θέλω.

ΑΘΗΝΑ.

πρὶν ἂν τί δράσης, ἢ τί κερδάνης πλέον;

ΑΙΑΣ.

πρὶν ἂν δεθῆς πρὸς κίον' ἐρκείου στέγης

ΑΘΗΝΑ.

τί δῆτα τὸν δύστηνον ἐργάσει κακόν;

quae tanto magis moveatur necesse est, quod ipse inimicus miseram tanti viri sortem dolet, deaque gravi sermone cavendum potius ab insolenti ferocia, quam insultandum punitis monet. Praeclare de hac scena, totaque fabula disseruit Jacobsius. Vide Nachträge zu Sulzers Theorie der schönen Künste vol. IV. p. III. seqq.

V. 104. Vide Etym. M. p. 625, 25.

V. 107. Lips. a. κερδανεῖς supra scripto conjunctivo, quem in textu habet b. supra scripto futuro.

V. 108. Legebatur ἐρκίον, male: v. Elmsleium ad h. l. et Erfurdium ad Antig. ed. min. 483. siquidem adiectivum esse hoc nomen volumus, ut par est. Ita Aeschylus in Choëph. 559. 559. 651. ἐρκείους πύλας, βῆλον ἐρκείου πυλῶν, θύραν ἐρκείαν dixit. Grammatici vero hic substantivum esse rati, quod δῶμα interpretantur, non potuerunt non legere ἐρκίον: vide schol. et Suid. in v. ἐρκεῖος Ζεύς.

ΑΙΑΣ.

110 μάστιγι πρώτον νῶτα φοινηχθεὶς θάνη.

ΑΘΗΝΑ.

μὴ δῆτα τὸν δύστηνον ᾧδέ γ' αἰκίση.

ΑΙΑΣ.

χαίρειν, Ἀθάνα, τ' ἄλλ' ἐγὼ σ' ἐφίεμαι·
κεῖνος δὲ τίσει τήνδε, κοῦκ ἄλλην δίκην.

ΑΘΗΝΑ.

σὺ δ' οὖν, ἐπειδὴ τέρψις ἦδε σοι τὸ δρᾶν,

V. 113. Non satis recte haec explicata sunt ad Vigerum p. 768. Sensus est: caetera tibi ex sententia tua cedant, sinam: ille vero hanc, neque aliam dabit poenam. Fal-litur Musgravius, Sophoclem putans contrariam communi usui potestatem verbis χαίρειν σ' ἐφίε-μαι tribuisse. Immo servavit eam. Nam χαίρειν κελεύω est missum facientis aliquid. Atqui hoc ipsum innuit Ajax, quum dicit, de caeteris rebus scito nihil mihi tecum esse.

V. 114. Pro ἦδε libri quidam ἦδε et ᾧδε. Lips. b. ἦδε a priore manu, ᾧδε e correctione. Post τὸ in cod. Aug. c. posita diastole indicio est, fuisse, qui τὸ pro τοῦτο acciperent. Male. Non satis distincte de usu articuli ante infinitivum explicuit Matthiae in Gr. Gr. §. 541. 542. Ne-que enim perinde est, utrum ponatur articulus, an omittatur. Nam infinitivus cum articulo, praeterquam ubi simpliciter pro substantivo est, duobus modis usurpatur. Primus est explicati-
vus, quo refertur ad positum vel intellectum τοῦτο: ut, τὸ δρᾶν, τοῦτο λέγω, vel τοῦτο λέγω, τὸ δρᾶν. Itaque aut ad sequens aliquid refertur, aut ad praecedens. Vide exempla, quae attulit

115 χρῶ χειρὶ· φείδου μηδὲν ὦνπερ ἔννοεῖς.

Matthiae. Afferam Sophoclea. Antig. 79. τὸ γὰρ βία πολιτῶν δραῖν ἔφην ἀμήχανος. Fortius hoc est, quam sine articulo. Hoc enim dicit, τὸ γὰρ βία πολιτῶν δραῖν, τοῦτο ἀμήχανός εἰμι. Oed. C. 441. οἱ δ' ἐπωφελεῖν οἱ τοῦ πατρὸς τῷ πατρὶ δυναμένοι, τὸ δραῖν οὐκ ἠθέλησαν. Antig. 707. ὅστις γὰρ αὐτὸς ἢ φρονεῖν μόνος δοκεῖ, ἢ γλώσσαν, ἢν οὐκ ἄλλος, ἢ ψυχὴν ἔχειν, οὗτοι διαπτυχθέντες ὠφθησαν κενοί. ἀλλ' ἄνδρα, καὶ τις ἢ σοφός, τὸ μανθάνειν πόλλ', αἰσχρὸν οὐδέν, καὶ τὸ μὴ τείνειν ἄγαν. I. e. ἀλλὰ τὸ μανθάνειν πολλά, καὶ μὴ τείνειν ἄγαν, τοῦτο οὐδέν αἰσχρὸν. Sic etiam in eadem fabula v. 266. Et in Philoct. 1241. ἔστιν τις, ἔστιν, ὅς σε κωλύσει τὸ δραῖν. Alter modus est is, quo articulus cum infinitivo eadem potestate, qua alibi ὥστε coniungitur. Qui usus specie magis, quam re, a priore illo diversus est. Nam hic quoque proprie sensus est, τοῦτο, τὸ δραῖν, sed ita, ut id absolute positum significet quod attinet ad hoc. Vsiatior haec ratio est in negatione, τὸ μὴ δραῖν et τὸ μὴ οὐ δραῖν. Antig. 264. ἡμεν δ' ἔτοιμοι καὶ μύθοις αἴρειν χεροῖν, καὶ πῦρ διέρπειν, καὶ θεοὺς ὀρκωμοτεῖν, τὸ μήτε δράσαι, μήτε τῷ ξυνειδέναί το πρᾶγμα βουλεύσαντι, μήτ' εἰργασμένῳ. Sine negatione in primis Sophocles ita loqui amat. Oed. R. 1416. ἀλλ' ὦν ἐπαιτεῖς ἐς δέον πάρεσθ' ὅδς Κρίων, τὸ πράσσειν καὶ τὸ βουλεύειν. El. 465. δράσω· τὸ γὰρ δίκαιον οὐκ ἔχει λόγον δυοῖν ἐρίζειν, ἀλλ' ἐπισπεύδειν τὸ δραῖν. Antig. 1106. μόλις μὲν, καρδίας δ' ἐξίσταμαι τὸ δραῖν: aegre quidem, sed cedam, ut faciam. Philoct. 118. μαθῶν γὰρ οὐκ ἂν ἀρνοίμην τὸ δραῖν. 1252. ἀλλ' οὐδέ τοι σῆ χειρὶ πείθομαι τὸ δραῖν, de quo versu vide addenda ad meam Supplicum Euripidis

ΑΙΑΣ.

χωρῶ πρὸς ἔργον· τοῦτο σοι δ' ἐφίεμαι,
τοιάνδ' αἰεὶ μοι σύμμαχον παρεστάναι.

ΑΘΗΝΑ.

ὄρῳ, Ὀδυσσεῦ, τὴν θεῶν ἰσχὺν ὄση;
τούτου τίς ἂν σοι τάνδρὸς ἢ προνούστερος,
120 ἢ δρᾶν ἀμείνων εὐρέθη τὰ καίρια;

ed. 1095. Ai. 1143. ἤδη πότε εἶδον ἄνδρ' ἐγὼ
γλώσση θρασὺν ναύτας ἐφορμήσαντα χειμῶνος τὸ
πλεῖν, i. e. ὥστε πλεῖν, non cohortantem ad
navigandum, sed cohortatione effi-
cientem, ut navigent. Corruptus est lo-
cus in Antigona 262. εἰς γὰρ τις ἦν ἕκαστος οὐξ-
εργασμένος, κούδεις ἐναργής, ἀλλ' ἔφευγε τὸ μὴ
εἰδέναι, nec pertinet ad hoc genus loquendi.

V. 116. Erfurdcius in exemplari quodam suo
corregerat, χωρῶ πρὸς ἔργον τοῦτο· σοὶ δ' ἐφίε-
μαι. At ita friget τοῦτο, quod, ut vulgo, ad se-
quentia relatum egregie convenit orationi mente
capti, magnumque quiddam sibi a Minerva ob-
tigisse rati.

V. 118. Interrogationis signum ex cod. Ien. et
Aldina restituit Erfurdcius.

V. 119: Wakefieldius Silv. crit. T. III. p. 63.
ἦν pro ἂν legi voluit, sensu commodo. Sed
sana vulgata: quis hoc viro melior foret,
nisi ego mentis usum ei ademissem?
In quibusdam codd. in quibus Lips. a. b. et
apud Suidam in v. προνούστερος pro ἦ legitur
ἦν. Sed cod. Suidae apud Porson. in Advers. p.
182. ἦ. Cod. Suidae Leidensis ἦ. Photius:
προνονουστέρως, ἀντὶ τοῦ προνοητικωτέρως. Σο-
φοκλήης. Vide Emsleium ad Heracl. 544.

ΟΔΥΣΣΕΥΣ.

ἐγὼ μὲν οὐδέν' οἶδ'· ἐποικτείρω δέ νιν,
 δύστηνον ἔμπαρ, καίπερ ὄντα δυσμενῆ,
 ὀθούνεκ' ἄτη συγκατέζευκται κακῆ,
 οὐδέν τὸ τούτου μᾶλλον ἢ τοῦμόν σκοπῶν.
 125 ὄρω γὰρ ἡμᾶς οὐδέν ὄντας ἄλλο, πλὴν
 εἶδωλ', ὅσοιπερ ζῶμεν, ἢ κούφην σκιάν.

ΑΘΗΝΑ.

τοιαῦτα τοίνυν εἰσορῶν, ὑπέροκον
 μηδέν ποτ' εἴπης αὐτὸς εἰς θεοὺς ἔπος,
 μηδ' ὄγκον ἄρης μηδέν', εἰ τινος πλέον
 130 ἢ χειρὶ βροῖθεις, ἢ μακροῦ πλούτου βάρει.
 ὡς ἡμέρα κλίνει τε κἀνάγει πάλιν
 ἅπαντα τὰνθρώπεια· τοὺς δὲ σώφρονας
 θεοὶ φιλοῦσι, καὶ στυγοῦσι τοὺς κακοὺς.

V. 121. Lips. a. b. οὐδέν.

V. 122. Non recte Schaeferus, deleto commate post νιν, ἔμπαρ coniunxit cum ἐποικτείρω. Hoc dicit: miseret me Aiakis, qui, ut sit inimicus, at miser tamen, ideoque miseratione dignus est. Lips. a. b. δύστηνον - ἔμπαρ καίπερ.

V. 129. Lips. a. b. ἄρη.

V. 130. Plerique codd. βάρει, et Suidae edd. ac MSS. et Stobaeus Serm. XXII. Quorundam Sophoclis librorum lectionem βάρει Wesselingius, Lobeckius, Schaeferus probarunt. Recte monet Brunckius, correctoribus eam deberi, βάρει magis cum βροῖθεις convenire raris. Virtus haec est Graecae poeseos, quod in consociandis translationibus non logicam veritatem, sed vim, quam singula ad animum movendum habent, respicit.

ΧΟΡΟΣ.

- 135 Τελαμώνιε παῖ, τῆς ἀμφιούτου
 Σαλαμῖνος ἔχων βάθρον ἀγγιάλου,
 σὲ μὲν εὖ πράσσοντ' ἐπιχαίρω.
 σὲ δ' ὅταν πληγὴ Διὸς ἢ ζαμενῆς
 λόγος ἐκ Δαναῶν κακόθρους ἐπιβῆ,
 μέγαν ὄκνον ἔχω καὶ πεφόβημαι,
 140 πτηνῆς ὡς ὄμμα πελειάς.
 ὡς καὶ τῆς νῦν φθιμένης νυκτὸς
 μεγάλοι θόρυβοι κατέχουσ' ἡμᾶς
 ἐπὶ δυσκλείᾳ, σὲ τὸν ἵππομανῆ

V. 135. De his anapaestorum systematis dixit schol. Eurip. ad Phoen. 246. Ἀγγιάλου, quod legitur etiam ap. Io. Lyd. de magistr. Rom. 1. 3. p. 14. recte videtur Lobeckius de insula non longe a continente remota, altera autem parte in latum mare prospiciente interpretari. Ita Peparethus in Hom. hymn. Apoll. 32. et aliae insulae apud Aeschylum in Pers. 890. Tenedum memorat Porsonus Adv. p. 183. εκ Q. Calabro XIII. 467. ipsamque Salaminem ex Gemino Anthol. IV. p. 299. H. Steph. Nisi de urbe potius Salamine in hoc nomine cogitandum est. De duplici epitheto uni nomini iuncto disseruit Elmsleius ad Eurip. Heracl. 750.

V. 140. Piersoni coniectura Veris. p. 7. φήνης ὡς ὄμμα πελειάς, merito a viris doctis reiecta est. Ὄμμα πελειάς, pro quo Suidae in v. πελειάδες codd. Leidensis et Oxon. apud Pors. Adv. 183. πελειάδος, dictum, quia timor oculis proditur. Πτηνῆς non fugacem notat, sed simpliciter ornans epitheton est.

V. 143. Eustathius p. 1524, 48. (Od. 208, 49.) ἵππομανῆ ad σὲ refert. Coniungendum vero cum

- 145 λειμῶν' ἐπιβάντ', ὀλέσαι Δαναῶν
 βοτὰ καὶ λείαν,
 ἥπερ δορίληπτος ἔτ' ἦν λοιπή,
 κτείνοντ' αἶθωνι σιδήρῳ.
 τοιοῦςδε λόγους ψιθύρους πλάσσων
 εἰς ὧτα φέρει πᾶσιν Ὀδυσσεύς,
 150 καὶ σφόδρα πείθει. περὶ γὰρ σοῦ νῦν
 εὔπειστα λέγει, καὶ πᾶς ὁ κλύων
 τοῦ λέξαντος χαίρει μᾶλλον
 τοῖς σοῖς ἄχεσιν καθυβρίζων.
 τῶν γὰρ μεγάλων ψυχῶν ἰεῖς,
 155 οὐκ ἂν ἀμάρτοι· κατὰ δ' ἂν τις ἔμοῦ

λειμῶνα, pratum equis luxurians, i. e. abundans. Similia vocabula Musgravius et Lobeckius commemorarunt. Scholiastae et Etym. M. in v. ἱππομανῆς utramque explicationem attulerunt, sed pratum intelligunt herbarum ubertate equos excitulans, quae contorta interpretatio est.

V. 151. Codd. quidam εὔπειστα pro vulgato εὔπειστα, quod habent etiam Lips. a. b. Moschopolus περὶ σχεδῶν p. 8. εὔπιστος, ὁ εὐκόλως πιστευόμενος· εὔπειστος, ὁ εὐκόλως πειθόμενος. Non puto haec omni ex parte vera esse. Analogiam si sequimur, εὔπιστος est, qui facile fidem habet aliis, vel cui facile fidunt alii; εὔπειστος autem, cui facile persuaderi aliquid potest, et sic εὔπειστον, de quo potest facile alicui persuaderi. Id autem hoc loco aptius videtur.

V. 152. Sustuli comma post μᾶλλον, quia χαίρει καθυβρίζων iungenda sunt.

V. 155. Elmsleius ad Med. 188. legendum suspicatur ἀμάρτοις. Ea mutatione hoc minus opus est, quia statim sequitur τις, quod intelligi posset etiam si non sequeretur.

- τοιαῦτα λέγων, οὐκ ἂν πείθοι.
 πρὸς γὰρ τὸν ἔχονθ' ὁ φθόνος ἔρπει.
 καίτοι μικροὶ μεγάλων χωρὶς
 σφαλερὸν πύργου ῥῦμα πέλονται·
 160 μετὰ γὰρ μεγάλων βαιὸς ἄριστ' ἂν,
 καὶ μέγας ὀρθοῖθ' ὑπὸ μικροτέρων.
 ἀλλ' οὐ δυνατὸν τοὺς ἀνοήτους
 τούτων γνώμας προδιδάσκειν.
 ὑπὸ τοιούτων ἀνδρῶν θορυβεῖ,
 165 χῆμεῖς οὐδὲν σθένομεν πρὸς ταῦτ'
 ἀπαλέξασθαι σοῦ χωρὶς, ἄναξ.

V. 157. Male glossae τὸν ἔχοντα interpretantur τὸν ὑπερέχοντα. Οἱ ἔχοντες sunt divites, opulenti, factiosi, potentes. Afferunt hanc sententiam Etym. M. p. 81, 28. Eustath. p. 992, 4. 1093, 50. (986, 14. 1124, 41.) scholiastes Aeschyli ad Suppl. 494: Thucydidis ad VI. 16. in adnotatione Dukeri, et ad VI. 78. in auctario scholiorum p. 654. a. Totum locum habet Stobaeus serm. XLIII. 18.

V. 158. Sententiae ita cohaerent: invidi perditos vellent potentiores: atqui his carere non possunt communis sortis homines, quod sine illis ipsi infirmum essent civitatis munimentum. Lobekius πύργου ῥῦμα pro πύργος dictum putat, quod quia minus simplex est, non probo. Suidae ed. Mediol. in v. ῥῦμα, χαλεπὸν πύργου ῥῦμα πέλεται. Χαλεπὸν etiam cod. Suidae Oxon. apud Pors. Adv. p. 184.

V. 160. Vide Eustathium p. 864, 33. 894, 15. 955, 29. 970, 33. 1124, 27. 1708, 17. 1799, 49. 1803, 15. (809, 35. 850, 10. 935, 6. 956, 29. 1168, 3. Od. 470, 9. 601, 40. 606, 39.)

170 ἄλλ' ὅτε γὰρ δὴ τὸ σὸν ὄμμ' ἀπέδραν,
 παταγοῦσιν, ἄτε πτηνῶν ἀγέλαι·
 μέγαν αἰγυπιὸν δ' ὑποδείσαντες,
 τάχ' ἂν ἐξαίφνης, εἰ σὺ φανείης,
 σιγῇ πτήξειαν ἄφωνοι.

σ τ ρ ο φ ῆ.

Ἡ δὲ σε Ταυροπόλα Διὸς Ἄρτεμις;

V. 167. In Lips. a. omissum γὰρ. Apud Thom. M. p. 93. δὴ deest et in Leid. sec. γὰρ.

V. 169. Doctorum coniecturas de h. l. vide apud Lobeckium et Erfurdium. Libri μέγαν αἰγυπιὸν ὑποδείσαντες. Touprii coniectura ad Suid. T. III. p. 22. παταγοῦσιν, ἄτε πτηνῶν ἀγέλαι μέγαν αἰγυπιόν, σ' ὑποδείσαντες, a Porsono in Append. ad Suid. p. 465. optima iudicata, merito ab aliis, ut a consilio poetae abhorrens, improbata est. Brunckius iure nobis videtur Dawesii emendationem in Misc. cr. p. 224. recepisse, δ' inserentis. Te remoto, inquit, perstrepunt, avium ritu: magnum vero vulturem metuentes, si tu appareas, statim taciti latebras quaerant. Quasi de avibus dicturus, μέγαν αἰγυπιὸν ὑποδείσαντες, statim transfert metaphoram ad Aiacem et Graecos. Παταγοῦσιν de laeto avium strepitu intelligi debere, quis non videat, qui Homericarum descriptionum meminerit? Caeterum interpunctionem in postremis mutavi. Vulgo enim sic distinguunt, τάχ' ἂν, ἐξαίφνης εἰ σὺ φανείης, prava sententia, quia sic oppositum cogitari deberet non, si tu non appareres, sed, si tu appareres quidem, sed non ex improviso. Ἐξαίφνης coniungendum cum πτήξειαν.

V. 172. Nondum explicatam habemus originem nominum Dianae ταυροπόλος, ταυριώνη, ταυρωπός, quam Graeci ipsi omnium minime perspe-

ὦ μεγάλα φάτις, ὦ
 μήτερ αἰσχύναις ἐμᾶς,
 175 ὄρμασε πανδάμους ἐπὶ βουῖς ἀγελαίας,
 ἢ πού τινος νίκας ἀκάρπωτον χάριν,
 ἢ ῥα κλυτῶν ἐνάρων
 ψευσθεῖσα δώροισι, εἴτ' ἐλαφηβολίαις,

ctam habuerunt. Illud tamen non est obscurum, translatas esse appellationes istas ad feritatis et crudelitatis significationem. Vnde hic, ubi de efferato Aiace sermo est, apte commemoratur. Caeterum fallitur Elmsleius, femininam formam restituendam putans apud Eurip. Iph. T. 1457.

V. 176 — 178. Multis modis impeditus locus. Scholiastae monent ψευσθεῖσα et cum accusativo χάριν, et cum dativo δώροισι construi. Prius illud fieri potuit. Xenophon. Anab. II. 2, 13. καὶ τοῦτο μὲν οὐκ ἐψεύσθησαν. Simplicius tamen est χάριν pro ἔνεκα accipere, iuncto ei ἀκάρπωτον, quod proprie cum νίκας iungi debebat. Aptè Erfurdtius attulit Eurip. Iph. T. 566. κακῆς γυναικὸς χάριν ἄχαριν ἀπώλετο. Ψευσθεῖσα δώροισι vero non recte dicitur, et, si recte se haberet, nimis nudum foret hoc, εἴτ' ἐλαφηβολίαις, ad quod non posset referri ψευσθεῖσα. Unde perelegans est Musgravii coniectura, ἢ ῥα κλυτῶν ἐνάρων ψευσθεῖς, ἀδώροισι εἴτ' ἐλαφηβολίαις. Consentiant tamen et libri et scholiastae in lectione ψευσθεῖσα δώροισι, cuius lectionis correctio est ψευσθεῖσα δώρων, quod habet Georgius Lecapenus MS. apud Porsonum et in Matthaei lectt. Mosq. p. 79. Quo efficitur, participium ψευσθεῖσα per se solum positum esse, ut ad dativos illos seu potius ablativos, ὄρμασε repetatur: ἢ ὄρμασέ σε κλυτῶν ἐνάρων δώροισι, εἴτ' ἐλαφηβολίαις, ψευσθεῖσα τῶν δώρων: an te instigavit, decepta, ob dona a spoliis, vel ob vena-

ἢ χαλκοθώραξ εἴ τιν' Ἐννάλιος

tionem. Praeter haec aliud est, quod offendit, ἢ ῥα. Nam etsi ἢ ῥα in interrogationis initio, ut v. 172. usitatum est, at ἢ ῥα in altero orationis membro vix, opinor, apud epicos, nedum apud Atticos invenias. Nam quod Erfurd-
tius ex Iliad. φ. 62. attulit, ἢ ἄρ' ὁμῶς καὶ κεί-
θεν ἐλεύσεται, in obliqua interrogatione, sed ibi quoque in initio est. Quae res fecit, ut in Museo studiorum antiquitatis I. p. 174. ἦρα κλυτῶν ἐνάρων coniicerem, i. e. ἔνεκα κλυτῶν ἐνάρων, quo deinde ψευθεῖσα cum χάριν coniungeretur, et ex Musgravii sententia legeretur, ἀδώροις εἴτ' ἐλαφηβολίαις: an forte victoriae alicuius gratia, praemio clarorum spoliolorum, sine fructu fraudata, vel ob venationem munere vacuam te instigavit? Non sum tamen ausus quidquam mutare. Ut nunc haec leguntur, verba ita intelligi debent: an forte victoriae alicuius ingrata gratia, an ob clarorum spoliolorum dona, frustrata iis, an ob venationem.

V. 179. Libri ἢ χαλκοθώραξ ἢ τιν' Ἐννάλιος, nisi quod Lips. b. ἢ τίν'. Vnde scholiastae commenti sunt, Martem distingui ab Enyaliō, quod hic quum per se ineptum sit, tum magis est eo, quod Mars ita per solum epitheton χαλκοθώραξ, idque etiam articulo destitutum, indicaretur, quod fieri non potest. Cod. Ien. ὁ χαλκοθώραξ, sublata difficultate, sed ita ut ea grammatici cuiuspiam correctio videatur. Brunckius cum Johnsono et Heathio ἢ χαλκοθώραξ ἦντιν' Ἐννάλιος μομφὰν ἔχων. Recepit hoc Lobeckius, ἦντινα idem quod ἦντιναοῦν esse putans, quod vereor ne fieri apud Sophoclem nequeat. Miratusque est Stephanus hanc pronominis huius signi-

180 μομφὰν ἔχων ξυνοῦ δορός, ἐννουχίοις
μαχαναῖς ἐτίδατο λώβαν.

ἀ ν τ ι σ τ ρ ο φ ῆ .

οὐ ποτε γὰρ φρενόθεν γ' ἐπ' ἀριστερά,

ficationem apud Callim. h. Dian. 18. ut corrigendum esse locum putaret: frustra quidem: nam usitato ibi significatu positum esse, si recte interpungatur, apparet: πόλιν δέ μοι, ἦντινα, νεῖμον, ἦντινα λῆς. Ernestius ibi ad Antoninum Liberalem provocat, cui sane illud καθ' ἦντινα πρόφασιν cap. 5. et 41. relinquendum est: nam tertius locus, quem addit Ernestius, c. 8. alienus est. In Sophocle recipiendam duxi Elmsleii coniecturam εἴ τιν'. Vide, quos ille attulit locos, infra v. 385. Philoct. 1204. Sed ille minus accurate hunc usum particulae εἴ pleonasticum vocat, qui potius ellipticus est, quum verbum ex eo verbo, quod positum est, suppleri postulet, ut hic, μομφὰν ἔχων, εἴ τινα εἶχεν. Idem Weiskium memoravit de pleonasm. p. 181. qui quos in Indice ad Xenoph. attulit locos, ex iis duobus tantum huc pertinent, Anab. V. 3, 4. οἱ δὲ ἄλλοι ἀπώλοντο ὑπὸ τε τῶν πολεμίων, καὶ τῆς χιόνος, καὶ εἴ τις νόσῳ. Et Hist. Gr. IV. 2, 21. ὥστε οὐκ ἀπέθανον αὐτῶν, πλὴν εἴ τις ἐν τῇ ξυμβολῇ ὑπὸ Τεγεατῶν. Aliter Zosimus V. 8. quem attulit Weiskius, πάντα, ὧν εἴ τις λόγος, ἐμποδῶν καταστῆσαι βουλόμενος, quod non est dubitantis, an illi nulla auctoritate fuerint, sed qualemcumque significantis auctoritatem: qui auctoritate aliqua, si vel nulla, erant. Vt ad Sophoclem revertar, verba per se ipsa suadent, ut hoc dici putes: an Mars, de socia hasta conquestus (i. e. quod adiutus ab eo, ingratus fueris) ultus est iniuriam? At Troianis ille

- παῖ Τελαμῶνος, ἔβας
 τόσσον, ἐν ποιμναῖς πιτνῶν 185
- 185 ἦκοι γὰρ ἄν θεία νόσος· ἄλλ' ἀπερύκοι
 καὶ Ζεὺς κακὰν καὶ Φοῖβος Ἀργείων φάτιν.
 εἰ δ' ὑποβαλλόμενοι
 κλέπτουσι μύθους οἱ μεγάλοι βασιλῆς,
 ἢ τὰς ἀσώτου Σισυφιδᾶν γενεᾶς, 190
- 190 μῆ, μῆ μ', ἄναξ, ἔθ' ᾧδ' ἐφάλοισ κλισίαις
 ὄμμ' ἔχων κακὰν φάτιν ἄρη.

favebat. Itaque sic potius haec poterunt intelligenda videri: an Mars, de sociâ hasta (Troianis a te pulsus caesisque) conquestus, ultus est contumeliam? Quamquam, quum haec explicatio contorti quid habeat, veram esse puto priorem illam: eique egregie conveniet istud εἴ τινα, quo vix credibile esse indicatur, adiutorem aliquando Aiaci fuisse Martem.

V. 184. Recte scholiastes τόσσον ad φρενόθεν ἐπ' ἀριστερὰ videtur retulisse, quod editores cum πιτνῶν coniunxere. Quare comma, quod post ἔβας erat, post τόσσον posui. Lips. a. b. τόσσον ἐν ποιμναῖσι.

V. 185. Libri ἦκοι γὰρ ἄν. Cod. Ven. omittit ἄν. Scholia, sed non Romana, τὸ δέ ἦκοι ἀντὶ τοῦ ἦλθεν ἄν. Apud Suidam in vett. edd. in v. θεόσεπτον, ἦκει γὰρ ἄν.

V. 187. Lips. b. οἱ δ', supra scripto εἰ.

V. 188. Lips. a. b. βασιλεῖς.

V. 189. Intellige βασιλεύς. Fabulam de Vlysse ex Sisypho suscepto explicuerunt scholiastae. Affert. Eustathius p. 884, 6. 1701, 59. (290, 43. Od. 459, 19.)

V. 190. Suidas: μῆ μοι μ' ἄναξ, τὸ πλήρες, μῆ μῆ μοι. Σοφοκλῆς, μῆ μοί μ' ἄναξ, κακὰν φάτιν ἄρης. Sic ed. Med. sed Cod. Leid. ita: μῆ μῆ μ' ἄναξ. Σοφοκλῆς. μῆ μῆ μ' ἄναξ κακὰν φάτιν

ἐ π φ ὀ ς.

ἀλλ' ἄνα ἐξ ἰδράνων, ὅπου μακροίῳνι
στηρίζει ποτὲ τᾶδ' ἀγωνίῳ σχολᾶ, 195

ἄρη. Omittit haec codex Suidae apud Pors. Adv. p. 185. Bis apud Suidam scribendum μὴ μὴ μ', et praeterea, τὸ πλήρες, μὴ μὴ μοι. Falsum vero est, μοι elidi posse ante vocalem brevem. Erfurdtii μὴ "μοιγ' alienum ab hoc loco est. Ego μ' accusativum esse puto, confusis paullo liberius duabus loquutionibus, μὴ κακὸν φάτιν ἄρη, quod proprie est, ne tibi malum rumorem contrahe, et μὴ με κακὴν φάτιν φημίσης. Ad se enim trahit chorus opprobrium Aiactis, ut v. 174. et saepius. Sed quoniam ipsi tamen Aiacti etiam gravius esse illud opprobrium debet, non φημίσης dicit, sed ἄρη. Itaque sensus est: ne tibi malum in me opprobrium contrahe. Confusarum similiter loquutionum exempla quaedam dedi ad Eurip. Troad. 123. in ed. Seidlerii, quem vide ad Iph. Taur. 1061. "Ἄρη Ald. et meliores libri. Aliam, sed nec per se probabilem, et ab huius loci ratione prorsus alienam interpretationem excogitavit Reisigius, Comm. cr. in Oed. Col. p. 226. Ad illa, ἐφάλοισ κλισίαις ὄμ' ἔχων, desiderens apud naves, apte Lobbeckius comparavit Horat. III. Carm. 29. ne semper udum Tibur et Aesulae declive contempleris arvum et Telegoni iuga parricidae.

V. 192. "Ἄνα, pro ἀνάστηθι, in iis vocibus est, quae etiam sequente vocali integrae pronunciantur, ideoque abiectioem ultimae vocalis adspernantur. Affert haec verba Eustathius p. 75, 8. 769, 24. 1136, 57. (56, 38. 676, 25. 1185, 39.) Versus epodi paullo aliter ac vulgo dispositi. Tertius eorum, et quartus, ac duo ultimi

- ἄταν οὐρανίαν φλέγων.
 195 ἔχθρῶν δ' ὕβρις ᾧδ' ἀτάρβητος ὄρμα
 ἐν εὐανέμοις βάσσαις,
 πάντων καग्χαζόντων

ex genere Glyconeo esse videntur. In primo facile quis malit μακραιῶν scribi, nisi dativum et libri Sophoclis, et scholiastae, et Suidas in ἔδρανων et μακραιῶνι tuerentur.

V. 194. Ποτὲ male Glossae per ἄρα explicant. Iunge ὅπου ποτέ, ubicumque tandem. Μακραιῶν ἀγώνιος σχολή est diuturna a bellicis negotiis cessatio. Ἄταν οὐρανίαν φλέγων autem, malum, quod est in illo de insania rumore positum, in immensum accendens, i. e. augens.

V. 195. Libri ἀτάρβητα. In quibusdam adnotata var. lect. ἀτάρβητος. Suidas: ἀτάρβητος, ἄφοβος, ἄτρομος. καὶ ἀταρβήτως, ἀντὶ τοῦ ἀνειμένως παρὰ Σοφοκλεῖ· ἔχθρῶν δ' ὕβρις ἀταρβήτως ὄρμα. Verba Sophoclis eodem modo scripta apud Zonaram p. 388, sed glossa ipsa sic: ἀταρβήτως, ἀφόβως, καὶ ἀταρβητὶ; ὁμοίως. καὶ ἀντὶ τοῦ ἀνειμένως. Sed verba καὶ ἀταρβητὶ desunt in quibusdam codd. Deinde Aldus et plerique codd. ὄρματ', quod ex ὄρμα, quod Suidas et Zonaras habent, corruptum videtur. Metra, ut saepe in epodis, incerta. Sed tamen, utcumque describantur, neque hiatus ἀτάρβητα ὄρμαται ἐν, ut in Triclinianis et apud Brunckium legitur, neque elisio in veteri scriptura ὄρματ' admitti possunt. Itaque et ἀτάρβητος et ὄρματ' recipiendum duxi. Sic enim nulla in eo qui relinquitur hiatu offensio est, metraque satis commode procedunt.

V. 196. Cod. Ven. omittit ἐν.

γλώσσαις βαρυάλγητ'·
 ἔμοι δ' ἄχος ἔστακεν. 200

ΤΕΚΜΗΣΣΑ.

200 ναὸς ἀγωγοὶ τῆς Αἴαντος,
 γενεᾶς χθονίων ἀπ' Ἑρεχθιδᾶν,
 ἔχομεν στοναχὰς οἱ κηδόμενοι
 τοῦ Τελαμῶνος τηλόθεν οἴκου.
 νῦν γὰρ ὁ δεινὸς μέγας ὠμοκρατῆς 205
 205 Αἴας θολερῶ
 κεῖται χειμῶνι νοσήσας.

ΧΟΡΟΣ.

τί δ' ἐνήλλακται τῆς ἀμερίας

V. 199. Vulgo ἔστακε. Cod. Ien., ἔστηκεν.

V. 202. Χθονίων est ἐγχωρίων. Vide Musgravi-
 um hic et ad Oed. C. 1003.

V. 204. Libri ὁ δεινός, ὁ μέγας ὠμοκρατῆς.
 Erfurdcius, Seidlerus in epist. ad Lobeckium,
 Blomfieldius in add. ad Aeschyli Prom. 981.
 p. 206. et Elmsleius in censura Porsoni Hecuba
 p. 93. (275. ed. Lips.) ὁ ante μέγας eiece-
 runt. Offensio non est in anapaesto dactylum
 excipiente, sed in eo, quod prior versus pars ar-
 ticulo ad sequentia pertinente finitur. Cod. Harl.
 apud Pors. Adv. p. 185. ὁ ante δεινός omittit.

V. 207. Τῆς ἀμερίας, quod et libri habent, et
 scholiastae agnoscunt, non uno modo tentatum
 est. Videtur vox sana esse, recteque explicari a
 scholiastis suppleto καταστάσεως. Quam tamen
 vocem longius repetitam puto, maloque ὥρας in-
 telligi. Debebat dicere, τί τῆς ἡμερίας ὥρας ἢ
 νυκτερινὴ ἐνήλλακται, sed pro altero posuit νύξ.
 Eadem ratio v. 272. si ibi πεπανμένης legitur.

νὺξ ἦδε βάρος;

παῖ τοῦ Φρυγίου σὺ Τελεύταντος 210

Perite monet Triclinius, pro τῖνα ἐναλλαγὴν ἐνήλ-
λακται positum esse τί βάρος, id est τῖνα βαρεῖαν
ἐναλλαγὴν· quam malam mutationem diur-
nus Aiacis status hac nocte subiit?

V. 209. Libri omnes παῖ τοῦ Φρυγίου Τελεύ-
ταντος. Bentleius, ut in Britannorum Diario
classico vol. XXVI. p. 245. adnotatum, scribebat
Τελλεύταντος, adductus fortasse eodem argumen-
to, quo Lobeckius et Erfurdcius productionem
istius syllabae tuiti sunt, Aeschylī auctoritate,
qui in Septem ad Theb. 494. et 553. Ἰππομέ-
δοντος et Παρθενοπαῖος, et ipsius Sophoclis, qui
apud Priscianum p. 1328. Ἀλφειβόϊαν secunda
syllaba producta posuerunt. Vituperat Lobec-
kium et Erfurdcium Elmsleius, quod non repu-
taverint, nomina ista non posse tragico trime-
tro aptari, nisi metri lege violata; nam anapaes-
tum, quo plerumque in huiusmodi nominibus
utantur tragici, non minus repugnare metro,
quam, quo hi poetae usi sint, trochaeum. Valde
mireris hoc iudicium: nam trochaeus evertit nu-
merum iambicum, et neque est admissus in his
Aeschylī et Sophoclis versibus, nec potest usquam
admitti: anapaestus autem, non contrarius iam-
bo, sed similis pes, nec perdit numerum iambi-
cum, et saepe apud tragicos in nominibus pro-
priis, in prima sede autem etiam aliis in voci-
bus invenitur. Debebat Elmsleius, si diversam
esse illorum locorum conditionem volebat osten-
dere, illud afferre, quod ego in Elem. doctr.
metr. p. 60. commemoravi, productiones illas
inde repetendas esse, quod nomina ista illic om-
nem vim sententiae continent, ideoque voce in
pronunciando prae caeteris distinguenda sunt.

- 210 λέγ', ἐπεὶ σὲ λέγος δουριάλωτον
 στέρξας ἀνέχει θούριος Αἴας·
 ὥστ' οὐκ ἂν αἰδοίς ὑπέιποις.

ΤΕΚΜΗΣΣΑ.

- 215 πᾶς δῆτα λέγω λόγον ἄρῶντον;
 θανάτῳ γὰρ ἴσον πάθος ἐκπεύσει. 215
 215 μανία γὰρ ἀλοὺς ἡμῖν ὁ κλεινὸς
 νύκτερος Αἴας ἀπελωβήθη.
 τοιαῦτ' ἂν ἴδοις σκηνῆς ἔνδον
 χειροδάκτυα σφάγι' αἰμοβαφῆ,
 κείνου χρηστήρια τάνδρός, 220

Ea excusatione Telementis nomen hic destitutum est. Susplicari licet Sophoclem Φρυγίοιο scripsisse, qua forma usi interdum sunt tragici: vide, quae attuli ad Orph. p. 724. et, qui ea festinantius inspexerat, Blomfieldium ad Aeschyli Prom. 542. Sed est tamen haec forma, nisi fallor, melici tantum carminis propria. Quamobrem praefendum duxi, quod Porsonus ad Hec. 120. facili elegantique coniectura posuit.

V. 212. Non abundat praepositio in ὑπέιποις, ut Brunckio videtur, sed sensus est, dicendo suggeras.

V. 213. Affert Eustathius p. 723, 54. 1461, 32. (621, 7. Od. 119, 3.)

V. 214. Libri quidam cum Triclinio βάρος pro πάθος.

V. 216. Fallitur Eustathius p. 923, 2. (890, 13) abundare praepositionem in verbo ἀπελωβήθη putans. Intendit enim vim verbi, penitus quid fieri significans, ut de apud Latinos.

V. 219. Moschopulus περὶ σχεδῶν v. 8. ἐκείνου χρηστήρια τάνδρός, ἡγουν σφάγια. Vide Aeschy-

ΧΟΡΟΣ.

σ τ ρ ο φ ή.

220

οἴαν ἐδήλωσας ἀνδρὸς

αἴθοπος ἀγγελίαν,

ἄτλατον, οὐδὲ φευκτάν,

τῶν μεγάλων Δαναῶν ὑπο κληζομένην, 225

lum Sept. ad Theb. 236. Suppl. 459. Etiam Suidas in v. *χρηστήρια* habet *τάνδρός*. Non inepte, ut puto, legeretur, *κείνου χρηστήριά γ' ἀνδρός*.

V. 221. *Αἴθοπος* Suidas in h. v. et scholia Romana cum plerisque codd. in quibus membranae Paris. Sed Aldina et codd. quidam *αἴθωνος* cum Eustathio p. 357, 14. 1072, 7. (271, 28. 1094, 23.) qui p. 352, 10. (306, 24.) negare videtur, *αἴθοψ* de homine dici, nisi coloris indicandi causa. His auctoribus, quibus accedit in antistrophico versu scriptura *κράτα, αἴθωνος* praeferendum videri potest. Non negaverim tamen, si *αἴθοπος* ab Sophocle scriptum est, posse hoc epitheton iis adnumerari, in quibus terminatio sermoni poetico tribuenda est, neque quidquam ad significationem confert. Omnino enim proprium hoc est Graecae poeseos, epitheta composita ita usurpare, ut primaria tantum, quae in iis inest notio, ad sensum loci adhibeatur, altera autem auribus tantum pleniore sono oblectandis inserviat. Accedit, quod haec scriptura numeros praebet optime cum sequentibus numeris concinentes. Vide ad v. 241.

V. 222. Male apud Suidam v. *αἴθοπος* legitur *φευκτόν*. Variare enim, si fieri potest, terminationes amant tragici.

V. 223. Plerique libri *ὑποκληζομένην* coniunctim: unde Suidas hanc vocem recepit. Parum

τὰν ὁ μέγας μῦθος ἀέξει.

225 οἶμοι, φοβούμαι τὸ προσέρπον. περίφαντος
ἀνὴρ

θανεῖται, παραπλήκτω χειρὶ συγκατακτὰς 230
κελαινοῖς ξίφεσιν βοτὰ καὶ βο-
τῆρας ἵππονώμους.

ΤΕΚΜΗΣΣΑ.

ὦ μοι, κεῖθεν, κεῖθεν ἄρ' ἡμῖν
230 δεσμῶτιν ἄγων ἤλυθε ποιίμαν·
ὦν τὴν μὲν ἔσω σφάζ' ἐπὶ γαίας, 235

idoneis exemplis hanc rationem tuetur Brunckius.

V. 225. Pro vulgato ἀνὴρ scripsi ἀνὴρ cum articulo. Περίφαντος cum θανεῖται iungendum, i. e. περιφανῶς. Certo morietur hic vir furibunda manu, occisis simul et pecudibus et pastoribus. Egrege poeta chorum facit, re audita, metuere de vita Aiacis, et sic spectatoribus, quid futurum sit, indicare. Verba περίφαντος ἀνὴρ memorata Eustathio p. 927, 5. (895, 53.)

V. 226. Verba παραπλήκτω χειρὶ affert Moschopulus Dictt. Att. in v. τὰ ἀπὸ τοῦ πλήττω.

V. 228. Libri ἵππονώμους. Porsonus in Adv. p. 185. ἵππονώμας scribi iubens ex Eur. Hippol. 1399. Aristoph. Nub. 571. partem veri, ut opinor, vidit. Illis in locis substantivo opus erat, cui convenit terminatio in ας, hic autem adiectivum requiritur. Praeterea vitari in huiusmodi locis solet similis terminatio. Quare ἵππονώμους dedi.

V. 231. Aldi et vett. codd. scripturam restitui, ὦν τὴν μὲν ἔσω. Brunckius dedit, ὦν τὰ μὲν εἴσω, ex Triclinii sententia. Lips. a. ὦν τὴν μὲν

τὰ δὲ πλευροκοπῶν δίχ' ἀνεξόγγυ·
 δύο δ' ἀργίποδας κριοὺς ἀνελών,
 τοῦ μὲν κεφαλὴν καὶ γλῶσσαν ἄκραν
 235 ῥίπτει θερίσας, τὸν δ' ὀρθὸν ἄνω
 κίονι δήσας, μέγαν ἵπποδέτην ἑυτῆρα λαβών,
 παίει λιγυρᾷ μάστιγι διπλῇ,
 κακὰ δεινάζων ῥήμαθ', ἃ δαίμων
 240 κούδεις ἀνδρῶν ἐδίδαξεν.

Ἔσφαξε. Lips. b. ὦν τὴν μὲν ἔσφαξ. V. seq. ambo τὰς δὲ.

V. 234. Male Musgravius haec ad Vlysem refert. Nam quum Ajax v. 105. seqq. hunc vivum a se teneri significaverit, apparet arietem, quem capite et lingua truncavit, pro Agamemnone ab eo habitum esse, quem, quod iniustam sententiam pronunciasset, ita puniri opinabatur.

V. 235. Ex Mosc. b. dedi ῥίπτει pro vulgato ῥίπτει, quod legitur etiam apud Thom. M. p. 66. non quod verbum ῥίπτειν plane a tragicis alienum putem, quae Elmsleii sententiā est ad Eurip. Herael. 150. sed quod ei hic non videtur locus concedendus esse. Nam, nisi fallor, significatione differunt haec verba, quorum ῥίπτειν est iacere, ῥίπτειν autem iactare. Ἄνω omissum in Lips. b.

V. 238. Flagellis fere utebantur duo lora habentibus. Vnde lorum, quo equi reguntur, duplicasse, eoque pro flagello usus esse Ajax intelligitur.

V. 239. Verbum δεινάζων ex h. l. commemorat Eustathius pag. 663, 46. (537, 52.) Male Musgravius de malo genio cogitavit. Immo omissum est prius οὐ, ἃ οὐδεις δαίμων, κούδεις

ΧΟΡΟΣ.

ἀ ν τ ι σ τ ρ ο φ ῆ.

ὦρα τιν' ἤδη κάρα κα- 245

λύμμασι κρυψάμενον

ποδοῖν κλοπὰν ἀρέσθαι,

ἢ θοὸν εἰρεσίας ζυγὸν ἐζόμενον

245

ποντοπόρῳ ναὶ μεθεῖναι. 250

ἀνδρῶν ἐδίδαξεν, cuiusmodi exempla vide apud Schaeferum ad Lamb. Bos. p. 777. Est autem hoc usitatissimum, deos atque homines coniungi, quum omnino omnes, maximeque quum negatione addita nullum significare volunt, etiam si vel de diis, vel de hominibus cogitari nequeat. Ut infra v. 397. Itaque hoc dicit; quae nemo quisquam docuit.

V. 241. seq. Eustathius p. 237, 14. (179, 36.) Scholiastes ad v. 784. Br. Aldina, et plerique libri, ἤδη κρᾶτα καλύμμασι κρυψάμενον, nisi quod in quibusdam pravo accentu κρᾶτα, apud Eustathium autem καλύμματι. Nonnulli ἤδη τοι κρᾶτα. Bar. 2. κρᾶτα κρυψάμενον, omisso καλύμμασι. Κάρα, quod ab recentioribus est editoribus receptum, Triclinio debetur. Mutato ordine verborum καλύμμασιν κρᾶτα syllabae sibi respondent. In Aug. b. Ven. et utroque Lipsiensi post ἤδη additum τοι, numeris minime bonis. Est ea metrici correctio, qui in stropha legebat οἶαν ἐδήλωσας ἀνέρος αἰθοπος ἀγγελίαν. Verba ὦρα τινὰ ποδοῖν κλοπὰν ἀρέσθαι commemorat Eustathius p. 66, 5. 1100, 27. 1464, 53. (49, 36. 1134, 5. Od. 123, 27.)

V. 244. Durum est, quod iubet Lobeckius, ad μεθεῖναι intelligi ἐαυτόν. Postulat enim sermo Graecus, ut id quod proximum est, rei que maxime consentaneum, intelligatur. Id hic est in

τοίας ἐρέσσουσιν ἀπειλὰς δικρατεῖς Ἀτρεΐδαι
καθ' ἡμῶν· πεφόβημαι λιθόλευστον Ἄρη
ξυναλγεῖν μετὰ τοῦδε τυπείς, τὸν 255
αἰὲς ἄπλατος ἔσχει.

ΤΕΚΜΗΣΣΑ.

250 οὐκ ἔτι. λαμπρᾶς γὰρ ἄτερ στεροπᾶς
ἄξας ὄξυς νότος ὥς, λήγει.
καὶ νῦν φρόνιμον νέον ἄλγος ἔχει.

verbis θεὸν εἰρεσίας ζυγόν, sed, ut solent poe-
tae Graeci, conturbata est notionum constructio.
Dicere volebat εἰρεσίαν ναὶ μεθεῖναι, solvere,
i. e. liberum facere remorum usum.
Sed quoniam addere volebat ἐξόμενον, coniunxit
haec ita, ut diceret θεὸν εἰρεσίας ζυγόν ἐξόμε-
νον. Tantumdem est ergo, ac si dixisset, ἐν τῷ
θεῷ ζυγῷ ἐξόμενον, εἰρεσίαν μεθεῖναι τῇ νηϊ.
Θεὸν εἰρεσίας ζυγόν commemorat Eustathius p.
828, 38. 1041, 30. 1468, 13. (760, 13. 1051, 39.
Od. 128, 13.)

V. 247. Lips. a. ἄρην.

V. 249. Reposui Aldi et vett. librorum in iis-
que Lips. a. b. scripturam ἔσχει, quam habet
etiam Suidas in αἰσα et ἀπλαστος, pro ἔχει,
quod supra scriptum in codd. quibusdam inve-
nitur.

V. 250. Austrum sine tempestate ortum mox
cessare observat Triclinius. Sunt haec aliis in
locis aliter comparata. Sensus igitur est: cito
(ὄξυς) desiit furere, ut Auster sine ful-
mine ortus.

V. 252. Exquisitior videbatur Aldi et nonnul-
lorum codicum in quibus Lips. a. b. ac Suidae
in ed. Med. v. στεροπή lectio φρόνιμον, prae
vulgato φρόνιμος, quod alii codd. et MS. Sui-

τὸ γὰρ ἐξλεύσσειν οἰκεῖα πάθη, 260
 μηδενὸς ἄλλου παραπράξαντος,
 255 μεγάλας ὀδύνας ὑποτείνει.

ΧΟΡΟΣ.

ἀλλ' εἰ πέπασται, κάρτ' ἂν εὐτυχεῖν δοκῶ.
 φρούδου γὰρ ἤδη τοῦ κακοῦ μείων λόγος.

ΤΕΚΜΗΣΣΑ.

πότερα δ' ἂν, εἰ νέμοι τις αἴρεσιν, λάβοις, 265
 φίλους ἀνιῶν αὐτὸς ἡδονὰς ἔχειν,
 260 ἢ κοινὸς ἐν κοινοῖσι λυπεῖσθαι ξυνῶν;

ΧΟΡΟΣ.

τό τοι διπλάζον, ὦ γύναι, μεῖζον κακόν.

ΤΕΚΜΗΣΣΑ.

ἡμεῖς ἄρ' οὐ νοσοῦντες ἀτώμεσθα νῦν.

dae ap. Pors. in Adv. p. 186. ac scholia vetera habent.

V. 253. Hos versus afferunt Eustathius p. 1422, 60. (Od. 63, 52.) ubi ἐξλεύσειν legitur, et Stobaeus Serm. XCIX. 21. Tzetzes Chil. X. 582.

V. 256. Κάρτ' ἂν εὐτυχεῖν δοκῶ, nempe αὐτὸς. videor mihi gaudere posse.

V. 257. Affert Eustathius p. 487, 2. 610, 8. (371, 24. 464, 40.)

V. 258. Apud Stobaeum serm. CXII. 8. πότερα δῖεπέ μοι τίν' αἴρεσιν λάβοις. Stobaei cod. A. διάνειμε.

V. 260. Respicit Eustathius p. 482, 44. (368, 8.)

V. 262. Cod. Paris. a Bekkero collatus, γ' ἄρ'. Mosc. b. ἄρ' οἱ νοσοῦντες. Recte videntur scholiastae haec sic interpretari, ut Tecmessa, quod de Aiace dicendum erat, liberatum eum morbo esse, de se quoque praedicet; quoniam princi-

ΧΟΡΟΣ.

πῶς τοῦτ' ἔλεξας; οὐ κἀτοιδ' ὅπως λέγεις. 270

ΤΕΚΜΗΣΣΑ.

265 ἄνῆρ ἐκείνος, ἠνίκ' ἦν ἐν τῇ νόσῳ,
 αὐτὸς μὲν ἦδεθ', οἷσιν εἴχεται ἐν κακοῖς,
 ἡμᾶς δὲ τοὺς βλέποντας ἠνία ξυνών·
 νῦν δ', ὡς ἔληξε, κανέπνευσε τῆς νόσου,
 κεινός τε λύπη πᾶς ἐλήλαται κακῆ, 275
 ἡμεῖς θ' ὁμοίως οὐδὲν ἤσσον ἢ πάρος.
 270 ἄρ' ἔστι ταῦτα δις τόσ' ἐξ ἀπλῶν κακά;

ΧΟΡΟΣ.

ξύμφημι δὴ σοι καὶ δέδοικα, μὴ 'κ θεοῦ
 πληγὴ τις ἦκη. πῶς γὰρ, εἰ πεπαυμένος

pale verbum, ἀτώμεσθα, ad ambos spectat. Alio-
 qui dicere potuisset, οὐ νοσοῦντος.

V. 266. Libri omnes φρονοῦντας. Sed quum
 Scholiastes scribat, γράφεται βλέποντας, hoc
 praeferendum iudicavi. Nam etsi βλέποντας pro-
 prie potest intelligi, nos, qui ista cerne-
 bamus, tamen exquisitiore significato hoc di-
 cere videtur poeta, qui non falsa specie
 decepti recte oculis utebamus. Huius
 autem significationis explicatio est φρονοῦντας.
 Non plane alienum est, quod comparetur, Ae-
 schyli in Choëph. 844. πῶς ταῦτ' ἀληθῆ καὶ βλέ-
 ποντα δοξάσω.

V. 269. Pro vulgato ἡμεῖς θ' cod. Suidae
 Leid. in v. ἐξ ἀπλῶν habet ἡμεῖς δ', quod non
 spernendum.

V. 272. Male vulgo ἦνοι. Suidae cod. ap. Pors.
 Adv. p. 186. et ed. Med. ἦκη, cum aliquot So-
 phoclis MSS. Et ita correxit Schaeferus Melet.
 p. 109. Nec dubium, quin recte id hoc loco se

μηδέν τι μᾶλλον ἢ νόσων εὐφραίνεται; 280

habeat. Nam Lobeckius, quum adnotationem ad h. l. scribebat, neglexit distinguere, quae diversa sunt: in quibus hoc quoque non puto verum esse, quod scholiasten cod. Ien. cuius haec verba sunt, φοβοῦμαι μὴ ἦλθε πληγὴ τις ἐκ θεοῦ, hic ἦκεν legisse conicit. Immo legerat ille ἦκει, quod praebet cod. Ven. idque in mentem venit etiam Eimsleio. Discrimen hoc est: utar autem verbo, quod non, ut ἦκειν natura sua rei praeteritae significationem habet: μὴ ἦ, verentis est, ne quid nunc sit, simulque nescire se, utrum sit, necne, significantis; μὴ ἔστι verentis quidem est, sed indicantis simul, putare se, ita esse, ut veretur: μὴ εἶη ἄν metuentis est, ne quid esse possit, ut in Trach. 630. δέδοικα γάρ, μὴ πρὸ λέγοις ἄν, ne tu prius dicere possis, i. e. ne fortasse prius dicas. In praeterito μὴ εἶη respondet illi μὴ ἦ, et significat ne esset. Sed idem etiam cum verbo praesentis temporis iunctum, significat ne fuerit. Herodot. VII. 103. ὄρα μὴ μάτην κόμπος οὗτος ὁ εἰρημένος εἶη, quod poterat etiam sic dicere, ὄρα μὴ μάτην κομπάσας, ne temere ista iactaveris. Porro μὴ ἦν idem est, sed certius indicantis ita esse. In futuro autem μὴ γένηται, ne fiat. A quo μὴ γενήσεται ita differt, ut ad ea, quae olim aliquando sint, referatur. Apparet ex his, recte hic scribi posse μὴ ἦκει. Non enim de re futura sermo est, sed de praesenti vel praeterita, prouti vertere malis, vereor ne divinitus hoc malum adsit, an advenerit, quod puto adesse vel advenisse. Quae contra haec disputavit Eimsleius ad Med. 310. iis in censura huius libri ad eum locum respondi. In fine Cod. Aug. b. πεπανμένης. c. gl. τῆς νόσου. Vide ad

ΤΕΚΜΗΣΣΑ.

ὡς ᾧδ' ἐχόντων τῶνδ' ἐπίστασθαι σε χροή.

ΧΟΡΟΣ.

275 τίς γάρ ποτ' ἀρχὴ τοῦ κακοῦ προσέπιτατο;
δήλωσον ἡμῖν, τοῖς ξυναλοῦσιν τύχας.

ΤΕΚΜΗΣΣΑ.

ἅπαν μαθήσει τοῦργον, ὡς κοινωνὸς ᾧν.
κεῖνος γὰρ ἄκρας νυκτός, ἠνίχ' ἔσπεροι 285
λαμπτήρες οὐκέτ' ἦθον, ἀμφηκες λαβῶν
280 ἐμαίετ' ἔγχος ἐξόδους ἔρπειν κενάς.
καγὼ 'πιπλήσσω καὶ λέγω, τί χοῆμα δοῶς,
Αἴαν; τί τήνδ' ἄκλητος, οὐδ' ὑπ' ἀγγέλων

v. 208. Sed reliqui libri et Suidas in v. δέδοικα, πεπαιυμένος.

V. 275. Temere Brunckius προσέπιτατο contra libros et Eustathium p. 452, 32. 527, 2. (344, 24. 389, 6.) edidit. V. Pors. ad Med. 1.

V. 278. Ἄκρας νυκτός, περὶ πρότον ὕπνον; Zonaras p. 105. Docte haec explicuit Lobeckius, νυκτεροῦς λαμπτήρας foculos esse ostendens, in quibus ignem, qui lucem praeberet, accendebant.

V. 282. Dedi Αἴαν ex codd. quibusdam et Suida in v. χοῆματα. Idem recte οὐδ' hic et in v. πείραν, pro vulgato οὔθ'. Nam etsi defendi quodammodo potest οὔτε, tamen valde molesta esset illa nominis ἄκλητος per duo diversa explicatio. Illud autem, ἄκλητος οὐδ' ὑπ' ἀγγέλων κληθεῖς, de more dictum est, confirmatione ab negatione contrarii petita, quia ἄκλητος nihil aliud est quam sponte. Illi autem alteri, οὐχ ὑπ' ἀγγέλων κληθεῖς, recte additum est οὔτε τοῦ κλύων σάλπιγγος, neque opus fuit hic quoque

- κληθείς, ἀφορμᾶς πειραν, οὔτε τοῦ κλύων 290
 σάλπιγγος; ἀλλὰ νῦν γε πᾶς εὔδει στρατός.
 285 ὃ δ' εἶπε πρὸς με βαί', αἰὲ δ' ὑμνούμενα,
 γύναι, γυναιξὶ κόσμον ἢ σιγῇ φέρει.
 κἀγὼ μαθοῦσ' ἔληξ', ὃ δ' ἐσσύθη μόνος.
 καὶ τὰς ἐκεῖ μὲν οὐκ ἔχω λέγειν πάθας. 295
 ἔσω δ' ἐσῆλθε συνδέτους ἄγων ὁμοῦ
 290 ταύρους, κύνας βοτῆρας, εὔκερῶν τ' ἄγραν.

οὐδὲ poni. Vide quae dixi ad Elmsleii Medeam v. 1321. Haec postrema verba affert Moschopolus Dictt. Att. in fine litterae τ.

V. 283. Ald. Brunckii membranae, Lips. a. b. et quidam alii codd. cum Suida in v. *χρήματα*, ἀφορμᾶς. Idem in v. *πειραν*, ἀφορμῆς, ubi MS. ap. Pors. Adv. p. 187. ἀφορμᾶς. Caeteri libri ἐφορμᾶς, Brunckio aliisque probatum. Dici utrinque potuit, sed hic ἀφορμᾶς, quia de habitu Aiakis intempesta nocte sermo est, aptius videtur.

V. 285. Hunc et sequentem versum habet Stobaeus LXXXV. 1. Commemorant hanc sententiam Aristoteles de Rep. 1. 13. Eustathius p. 395, 42. 1422, 62. 1423, 28. 1691, 1. 1880, 64. (299, 50. Od. 64, 1. 33. 443, 46. 718, 37.)

V. 288. *λέγειν πάθας* Ald. et optimi codd. Alii libri *λέγειν τύχας*. Suid. v. *πάθας*, καὶ τὰς μὲν ἔνδον οὐκ ἔχω φράζειν πάθας, sed MS. Suidae apud Pors. Adv. p. 187. *λέγειν*. *Φράζειν* probatum a Toupio ad Suid. III. p. 2. Villosino ad Long. p. 5. Porsono Append. ad Toup. in Suid. T. IV. p. 463. et habet id etiam cod. Ienens. *Πάθας* non dicit pro *πράξεις*, sed quia stragem illic ediderat Ajax.

καὶ τοὺς μὲν ἠὐχένιζε, τοὺς δ' ἄνω τρέπων
 ἔσφαζε καὶ ῥάχιζε, τοὺς δὲ δεσμίους
 ἠκίξειθ', ὥστε φῶτας, ἐν ποίμναις πιτνῶν. 300
 τέλος δ' ὑπάξας διὰ θυρῶν, σκιᾶ τινὶ
 295 λόγους ἀνέσπα, τοὺς μὲν Ἀτρειδῶν κάτα,
 τοὺς δ' ἀμφ' Ὀδυσσεῖ, συντιθεῖς γέλων πολύν,
 ὄσσην κατ' αὐτῶν ὕβριν ἐκτίσαιτ' ἰών·

V. 291. Repetit, quae v. 232. dixerat. *Ἀὐχένι-
 ζειν* est cervice caedenda caput amputare: *ἄνω
 τρέποντα σφάζειν*, capite resupinato guttur feri-
 re; quod attigit Eustathius p. 134, 17. (10I, 25.)
ῥαχίσειν, spinam dorsi secare.

V. 294. Ald. et aliquot libri *ἐπάξας*. Membr.
 et alii codd. *ὑπάξας*, iure praelatum a Brunckio,
 quia hic de exitu, non de aditu sermo est, ut v.
 298. ubi alii *ἀπάξας*. *Σκιᾶ τινὶ* de Minerva dicit,
 cum qua colloquutus erat Ajax, non conspecta
 Tecmessae. Commemorant haec verba Aristides
 T. II. p. 515. sive 309. ed. Iebb. et Eustathius
 p. 679, 61. (553, 26.)

V. 295. Verbum *ἀνασπᾶν*, quod significat cum
 iactatione proferre, docte explicuit Lo-
 beckius.

V. 297. Musgravius coniicit *ἐκτίσαιτ'*, quod non
 receptum esse ab Lobeckio et Erfurdio con-
 queritur Elmsleius, nec mutavit sententiam ad
 Oed. Col. 945. Si idonea causa esset, quare
 hic de Vlysse magis, quem puniturus esset, quam
 de Atridis, quos iam puniisset, loqueretur Ajax,
 sane praeferendum foret *ἐκτίσαιτο*. At nihil im-
 pedit, quin *ἐκτίσαιτο*, quod libri tuentur, ser-
 vandum putemus, praesertim quum de omnibus
 accipiendum esse hoc verbum ex adiecto *κατ'
 αὐτῶν* appareat. In his autem etiam Vlysses est,

- κάπειτ' ἐπάξας αὐθις ἐς δόμους πάλιν, 305
 ἔμφρων μόλις πως ξὺν χρόνῳ καθίσταται,
 300 καὶ πλήρες ἄτης ὡς διοπτρεύει στέγος,
 παίσας κάρα θώυξεν· ἐν δ' ἔρειπίοις
 νεκρῶν ἔρειφθείς ἔζει ἄρνείου φόνου,
 κόμην ἀπρίξ ὄνυξι συλλαβῶν χερί. 310
 καὶ τὸν μὲν ἦστο πλεῖστον ἄφθογγος χρόνον·
 305 ἔπειτ' ἐμοὶ τὰ δεινὰ ἐπηπείλησ' ἔπη,
 εἰ μὴ φανοίην πᾶν τὸ συντυχὸν πάθος.

quem Ajax vinctum, uti amplius cruciaturus erat, ita ceciderat iam verberibus. Falsum est autem, quod visum est Musgravio, non dicturum fuisse poetam ἰὼν de re praeterita.

V. 299. Cod. Ien. τῷ χρόνῳ. Vide Pors. ad Med. 908.

V. 301. Libri vett. θώυξεν sine coronide. Affert haec verba Moschopolus Dictt. Att. v. κάρα.

V. 302. Ἄρνειον φόνου ex h. l. memorat Eustathius p. 1383, 8. (Od. 9, 6.)

V. 303. Mosq. a. χεροῖν, receptum ab Erfurdio. Sincera est vulgata, de qua vide Lobeckium, et quae ego dixi ad Eurip. Suppl. 1155. Vera explicatio locutionis haec est, ut ἀπρίξ ὄνυξι coniungantur, tanquam si id unum adverbium esset.

V. 305. Non recte Erfurdlius, i. e. inquit, quae mihi minatus est, δεινὰ fuerunt. Neque ita, quem affert, v. 1226. Τὰ δεινὰ non aliqua mala, sed, quae mala sunt, significant, i. e. infortunium. Nam ἔπη hic non urgendum, quod saepe nihil aliud quam res est.

V. 306. Vulgo φανείην. Quidam codd. φανείην, quod male probat Porsonus ad Hecub. 848. φα-

κάνηρει, ἐν τῷ πράγματος κυρεῖ ποτέ.
 κἀγὼ, φίλοι, δείσασα, τοῦ ξειρωγασμένον 315
 ἔλεξα πᾶν, ὅσον περ ἔξηπιστάμην.

310 ὃ δ' εὐθύς ἐξώμωξεν οἰωγὰς λυγρὰς,
 ἄς οὔ ποτ' αὐτοῦ πρόσθεν εἰσήκουσ' ἐγώ·
 πρὸς γὰρ κακοῦ τε καὶ βαρυσύχου γούου

νοίην contra linguam esse ratus, quod Piersonus ad Moer. p. 326. ex coniectura, Brunckius autem ex cod. E. reposuit. Futuri hunc optativum esse recte monuerat Buttmanus in Gr. Gr. §. 93, 3. quem audire debebat Erfurdcius, quod nuper fecit Elmsleius. Apte Erfurdcius comparavit Antig. 414. Philoct. 376. Elmsleius autem Xenoph. Symp. 1, 7.

V. 307. Pro vulgato *κυρεῖ* scholiastes legit *κῦροι*, unde Elmsleius *κυροῖ* coniecit. In cod. Paris. quem Bekkerus contulit, est *κυριοῖ*. Nec scholiastes vera tradere videtur, Atticos in optativis tantum forma barytona uti, neque Elmsleius, eam formam ab Atticis abiudicans, unicumque quod reperiatur exemplum Oed. Col. 1159. corruptum putans. Restituenda ea est Aeschilo Eum. 398. Vsus ea fuerat etiam Euripides in Hippol. 746. ubi nunc reposuit eam Matthiae. Monkio ibi ad v. 743. de Nioba Aeschyli fraudem fecit Valckenarius. Hic nihil caussae erat, quare *κυρεῖ* improbaretur. Vide ad Viger. p. 901.

V. 308. Praeclare hic posita alloquutio *φίλοι*, qua Tecmessa, dolens, quod inconsiderata rei expositione Aiacem ita afflixerit, veniam videtur captare.

V. 309. Affert Eustathius p. 415, 15. (314, 51.)

V. 312. Fuerunt, ut ex schol. minore intelligitur, qui *κοῦ βαρυσύχου* legendum putarent.

- τοιούσδ' αεί ποτ' ἀνδρὸς ἐξηγεῖτ' ἔχειν· 320
 ἀλλ' ἀψόφητος ὀξέων κωκυμάτων
- 315 ὑπεστίναζε, ταῦρος ὡς, βρυχώμενος.
 νῦν δ' ἐν τοιαῦδε κείμενος κακῇ τύχῃ
 ἄσιτος ἄνηρ, ἄποτος, ἐν μέσοις βοτοῖς
 σιδηροκμηῆσιν ἥσυχος θακεῖ πεσών. 325
 καὶ δῆλός ἐστιν ὡς τι δρασεῖων κακόν.
- 320 τοιαῦτα γὰρ πως καὶ λέγει κωδύρεται.

Sed βαρύνυχον Lobeckius et Wesselingius apud Erfurdium de homine depressi animi dici ostenderunt. Grammaticus MS. περὶ προθέσεων in cod. regio Havniensi, cuius verba mecum communicavit G. Dindorfius, de praepositione πρὸς ἰτα scribit: ἐνίοτε δὲ μετὰ γενικῆς μὲν λέγεται, οὐδὲν δὲ πλέον δηλοῖ, ὡς παρὰ Σοφοκλεῖ, πρὸς γὰρ κακοῦ τε καὶ βαρυνύχου γόους τοιούσδ' αεί ποτ' ἀνδρὸς ἐξηγεῖτ' ἔχειν. ἐνταῦθα γὰρ καὶ μὴ οὔσης τῆς προθέσεως, ὁ λόγος ὁμοίως σώζεται τὸ ἴδιον προσλαμβάνων, ἡγοῦν τοὺς τοιούσδε γόους ἰδίους ἐξηγεῖτο δειλοῦ καὶ βαρυνύχου. Respicit Sophoclis locum Eustathius p. 115, 40. 1140, 26. (87, 15. 1190, 33.)

V. 315. Βρυχώμενος plerique et meliores libri cum Eustathio p. 1145, 3. (1197, 5.) Triclinius μυκώμενος. Notandum hic verbum βρυχᾶσθαι, non ut alibi, de mugitu vel rugitu, sed de fremitu iutelligendum. Scholiastes: ὁ οὖν Αἴας πρὸ τούτου, εἰ συνέβη τι αὐτῷ δεινόν, ὡς ταῦρος ἀνεβρυχᾶτο ἀνεξάκουστον· οὐδέποτε δὲ εἰς προφανῆ γόον ἐξέπιπτεν. Recte Eustathius p. 1140, 26. (1190, 33.) ἡρωϊκώτερον γὰρ τοῦ δακρύειν τὸ στενάχειν καὶ βαρυστενάχειν, ὡς καὶ ὁ φιλόμηρος ἐν Αἴαντι δηλοῖ Σοφοκλεῆς.

V. 316. Lips. b. omittit δ'.

V. 320. Cod. Ien. καὶ γελᾷ κωδύρεται ex v. 333.

ἀλλ', ὦ φίλοι, τούτων γὰρ οὔνεκ' ἐστάλην,
ἀρήξαιτ' εἰσελθόντες, εἰ δύνασθέ τι.

φίλων γὰρ οἱ τοιοῖδε νικῶνται λόγοις. 330

ΧΟΡΟΣ.

Τέκμησσα, δεινὰ, παῖ Τελεύταντος, λέγεις
325 ἡμῖν, τὸν ἄνδρα διαπεφοιβάσθαι κακοῖς.

ΑΙΑΣ.

ὦ μοί μοι.

ΤΕΚΜΗΣΣΑ.

τάχ', ὡς ἔοικε, μᾶλλον ἢ οὐκ ἠκούσατε 335
Αἴαντος, οἶαν τήνδε θωύσσει βοήν;

ΑΙΑΣ.

ὦ μοί μοι.

ΧΟΡΟΣ.

330 ἄνῆρ ἔοικεν ἢ νοσεῖν ἢ τοῖς πάλαι

V. 323. Libri omnes et Scholiastes, φίλων γὰρ οἱ τοιοῖδε νικῶνται φίλοι, quae lectio, si φίλοι pro vocativo accipitur, per se bona est. Sed quum nec vim ullam habeat ista compellatio, et propter φίλων, praegressumque modo ὦ φίλοι displiceat, non dubitavi cum Stephano, Brunckio, Lobeckio, Erfurdio praeferre lectionem a Stobaeo serm. CXIII. 8. oblatam.

V. 325. Elmsleius, quia in vulgari interpunctione, qua λέγεις ἡμῖν coniunguntur, eo loco positum sit pronomen, ubi emphasis habeat, iungendum illud putat sequentibus, ut v. 216. μανία γὰρ ἀλοῦς ἡμῖν ὁ κλεινὸς Αἴας. At sic multo minus potuisset isto loco poni, non magis, quam liceret dicere, ἔμοι τὸν ἄνδρα διαπεφοιβάσθαι.

V. 327. Male Brunckius ἢ οὐκ.

V. 330. Lips. b. ἄνῆρ ὡς ἔοικεν.

νοσήμασι ξυνοῦσι λυπεῖσθαι παρών.

ΑΙΑΣ.

ὦ παῖ, παῖ.

ΤΕΚΜΗΣΣΑ.

ὦ μοι τάλαιν' Εὐρύσακες, ἀμφὶ σοὶ βοᾷ. 340
τί ποτε μενοιᾶ; ποῦ πότ' εἶ; τάλαιν' ἐγώ.

ΑΙΑΣ.

335 Τεῦκρον καλῶ, ποῦ Τεῦκρος; ἦ τὸν εἰσαεὶ
ληλατήσῃ χρόνον; ἐγὼ δ' ἀπόλλυμαι.

ΧΟΡΟΣ.

ἄνῆρ φρονεῖν ἔοικεν ἄλλ' ἀνοίγετε.

τάχ' ἄν τιν' αἰδῶ κάπ' ἐμοὶ βλέψας λάβοι. 345

V. 334. Verba 'ποῦ πότ' εἶ vocantis puerum esse volunt scholiastae. Vereor, ne sollicitae potius sint, et metuentis, ne ille non satis in tuto sit.

V. 335. Lobeckius et Erfurdcius cum Brunckio dederunt ἦ, quod habent libri quidam, si ex silentio coniectura est. Nec tamen vulgatum ἦ plane spernendum, quod est etiam in Lips. a. b. Sequentia verba affert Eustathius p. 501, 25. 1313, 17. (382, 37. 1431, 8.)

V. 336. Notandus hic versus propter tribrachium pro trochaeo, a voce disyllaba incipientem: quod genus circa Olymp. LXXXIX. invaluit.

V. 337. Nescio an ex hoc plurali ἀνοίγετε colligi possit, Tecmessam non solam, sed cum una vel duabus pedisequis progressam esse.

V. 338. Particula καὶ in verbis κάπ' ἐμοὶ ad Teucris mentionem ab Aiaice factam spectat. Hoc enim vult chorus: etiãmsi Teucer non adest, tamen fortasse etiam me conspecto moderatior erit Ajax.

ΤΕΚΜΗΣΣΑ.

ιδού, διοίγω· προσβλέπειν δ' ἔξεισί σοι
340 τὰ τοῦδε πράγη, καὐτὸς ὡς ἔχων κυρεῖ.

ΑΙΑΣ.

σ τ ρ ο φ ἡ ά.

ἰὼ

φίλοι ναυβάται, μόνοι ἐμῶν φίλων,
μόνοι τ' ἐμμένοντες ὀρθῶ νόμῳ, 350

V. 339. Ἐκκύκλημα hic fieri observat scholias-
tes. Aperto enim ostio conspicitur Ajax inter
mactatas pecudes sedens, cuiusmodi speciem cre-
dibile est ex longinquo et ut non satis di-
stincta esset, apparuisse.

V. 341. Apud Suidam v. ὀρθῶ νόμῳ hic lo-
cus ita legitur: ἐμῶν φίλων μόνοι ἐμμένον-
τες ὀρθῶ νόμῳ· ἰὼ φίλοι ναυάται μόνοι ἐμῶν
φίλων. ἐμμένοντες ὀρθῶ νόμῳ. Sophoclis libri
omnes, μόνοι τ' ἐμμένοντες. Mirum est, hunc
locum etiam Elmsleii diligentiam effugisse, qui
quum alibi, tum infra ad v. 1050. Br. et ad
Eurip. Heracl. 874. atque ad Med. 1039. monuit,
ubi idem verbum repetatur, non τέ, sed δὲ usur-
pari. Nisi ille probavit, quod ego olim apud
Erfurdium conieci, μόνοι ἐμῶν φίλων, μόνοι ἔτ'
ἐμμένοντες ὀρθῶ νόμῳ. cui coniecturae magna
probabilitatis species quum ab ipsa sententiae
ratione, tum a scriptura quae apud Suidam est
videtur accedere. Nihil tamen esse puto, cur de
Sophoclis librorum fide dubitetur, quia hic ne
potuit quidem δὲ poni. Non enim in verbi ite-
ratione inest caussa, ob quam usurpetur δέ, sed
in iis, quae illi verbo adiiciuntur. Non enim
idem ab se ipso distingui sibi que opponi potest,
sed opponuntur distinguunturque illa, quae in

ἴδεσθέ μ' οἶον ἄρτι κῦ-
 345 μα φοινίας ὑπὸ ζάλης
 ἀμφίδρομον κυκλεῖται.

eo quod duarum orationis partium commune est diversa reperiuntur: ut, ᾧ φιλιτάτη χεῖρ, φίλτατον δέ μοι κάρα. Id vero non cadit in hunc Sophoclis locum. Nam quod commune est huius sententiae, φίλοι, ei in priore parte nihil est additum, cui opponatur ἐμμένοντες ὀρθῶ νόμῳ. Cave enim Electrae versu 803. quem comparat Erfurdcius, αἶ μοι μόναι παρησαν ἐλπίδων ἔτι, adducaris ut παρόντες intelligendum putes. Nam si aliquid, ὄντες est intelligendum. Atqui verbum auxiliare εἶναι non potest ulli alii verbo opponi, quia nullum est illorum verborum in quo non id ipsum εἶναι insit. Quod sicubi oppositioni inservit, significat ὄντα εἶναι, et iam non est auxiliare: ut si dicas, φίλοι μὲν ὄντες, φίλοι δὲ δοκοῦντες. Itaque etsi sensus verborum hic eo redit, ut sit μόνου ἐμῶν φίλων λοιποὶ ὄντες, quod si esset positum, necessario sequi deberet μόνου δέ, tamen quia id non dictum est, ne est quidem cogitandum: ac proinde non potuit δὲ poni: sed sic, uti dictum est, mente concipi debet, o soli mecum amicorum, soli quae servantes fidem. Similiter Euripides Hec. 79. ὃς μόνος οἴκων ἄγκυρά τ' ἐμῶν τὴν χιονώδη Θρηάκην κατέχει, ubi non vidit Porsonus οἴκων ad utrumque nomen referri.

V. 344. Non puto haec de solo furore, sed de cruore, quo circumdatus sedet, intelligenda esse: videre, quibus me fluctibus modo cruentus aestus circumdederit. Fluctus quum dicere cruentos deberet, transtulit hoc ad furorem.

ΧΟΡΟΣ.

οἴμ', ὡς ἔοικας ὀρθὰ μαρτυρεῖν ἄγαν.
 δηλοῖ δὲ τοῦργον, ὡς ἀφροντίστως ἔχει. 355

ΑΙΑΣ.

ἀ ν τ ι σ τ ρ. ἄ.

ἰὼ

350 γένος ναΐας ἀρωγὸν τέχνας,
 ἄλιον ὃς ἐπέβας ἐλίσσων πλάταν,
 σέ τοι, σέ τοι μόνον δέδορ-
 κα ποιμένων ἐπαρκέσοντ'. 360

V. 347. Tecmessae haec dicit chorus. Ambiguum est autem, ὡς utrum sit quam, an ut cum infinitivo constructum, pro ὡς ἔοικας, ὀρθὰ μαρτυρεῖς ἄγαν, de quo genere loquendi vide ad Viger. p. 745.

V. 348. Notandus euphemismus ἀφροντίστως pro ρανικῶς.

V. 351. Ἄλιον ex mea emendatione pro vulgato ἄλιαν iam Lobeckius et Erfurdcius dederunt. Structura verborum impeditior est, quae sic explicanda: ἰὼ ὃς γένος ὦν ἀρωγὸν ναΐας τέχνας, ἄλιον πλάταν ἐλίσσων ἐπέβας: o qui mihi nauticae expeditionis adiutor navem conscendisti, remisque promovisti.

V. 352. Scholiastes ποιμένων explicat τῶν ἐμῆ ποιμαίνοντων καὶ θαλπόντων. Musgravius et Lobeckius eam vocem de Aiace acceperunt, sed ille, ut genitivum pro dativo a Sophocle poni ostendat, exemplis utitur parum idoneis; Lobeckio autem, qui participium pro substantivo positum saepe genitivo iungi docuit, iure obiectum est, eiusmodi exempla proferri debuisse, in qui-

ἀλλά με συνδαΐξον.

ΧΟΡΟΣ.

355 εὐφημα φώνει. μὴ κακὸν κακῷ διδοῦς
ἄκος, πλέον τὸ πῆμα τῆς ἄτης τίθει.

ΑΙΑΣ.

σ τ ρ ο φ ἦ β'.

ὄρᾱς τὸν θρασὺν, τὸν εὐκάροδιον,
τὸν ἐν δαΐοις ἄτρεστον μάχαις, 365
ἐν ἀφόβοις με θηροσὶ δεινὸν χέρας;

bus non esset articulus additus participio. Recte vero Scholiastes. *Μόνον ποιμένων* dixit, ut paullo ante *μόνοι ἐμῶν φίλων*.

V. 354. Paucis, sed gravissimis verbis Aiax, ignominiae impatiens, mori se cupere ostendit. Quanta arte poeta hanc mortis cogitationem semper redire, ac sensim altius atque altius infigi animo Aiakis fecerit, id quum explicatius declarare a consilio nostro alienum sit, satis habemus monuisse lectorem, ut attendat ad hanc rem, in qua eximia posita est virtus huius traegodiae.

V. 356. Eustathius p. 1461, 63. (Od. 119, 29.) *πῆμα τῆς ἄτης*, ut apud Homerum *πῆμα κακοῦ* dictum putat. Similia dicit p. 1761, 2. (Od. 545, 28.) ubi pro *διδούς* legitur *τιθείς*. Scholiastes: *μὴ τὸ πῆμα πλέον τίθει τῆς ἄτης*, ne fac, ut malum gravius sit infortunio tuo, *πῆμα* de morte, *ἄτην* de furore accipiens. Simplicior, minusque arguta Eustathii interpretatio est, Affert hos duos versus Stobaeus Serm. CVIII. 55.

V. 359. Non debbat Erfurdus ex duabus a Musgravio prolatis interpretationibus eam probare, qua *ἄφοβοι θῆρες* securae pecudes et nihil

360 οἶμοι γέλωτος, οἶον ὑβρίσθην ἄρα.

ΤΕΚΜΗΣΣΑ.

μῆ, δέσποτ' Αἴας, λίσσομαι σ', αὔδα τάδε.

ΑΙΑΣ.

οὐκ ἐκτός; οὐκ ἄπορρον ἐκνεμῆ πόδα;
αἰαῖ, αἰαῖ.

370

ΧΟΡΟΣ.

ὦ πρὸς θεῶν, ὑπείκε καὶ φρόνησον εὔ.

ΑΙΑΣ.

σ τ ρ ο φ ἡ γ'.

365 ὦ δύσμορος, ὅς χειρὶ μὲν

metuentes intelliguntur. Multo enim aptior hic est altera, minime formidabiles, qua et augetur opprobrium, quod sibi facit Ajax, et caussa continetur idonea, quare voce *θηρας* uteretur, non in *φοβερούς θήρας*, unde laus reportari potuerat, sed in *ἀφόβους* se saeviisse indicans.

V. 362. Diligenter poeta mores observavit. Non poterat enim Ajax non vehementius irasci, quum a muliere moneri se videret. Accipit illa haec dicta, uti debet, magis pro signo indignationis, quam pro iussu. Itaque manet, fortasse paullum modo retro cedens.

V. 363. Non recte Lobeckius cum libris quibusdam, quibus accedunt Lips. a. b. ter posuit *αἰ*. Semper bina *αἰ* coniunguntur, neque aut unum, aut tria, aut quinque poni licet. Itaque rectius scribitur *αἰαῖ*, de quo Herodianus *περὶ μονήρους λέξεως* p. 27, 13.

V, 365. Lobeckius et Erfurdcius ex mea emendatione *χειρὶ μὲν*, pro vulgato *χειρὶ μὲν*. Quidam libri ex Triclinii, ut videtur, interpolatione *χειροῖν*, omisso *μὲν*.

μεθῆκα τοὺς ἀλάστορας,
 ἐν δ' ἐλίκεσσι βουσί καὶ
 κλυτοῖς πεσῶν αἰπολίοις
 ἐρεμνὸν αἴμ' ἔδευσα.

375

ΧΟΡΟΣ.

370 τί δῆτ' ἂν ἀλγοίης ἐπ' ἐξειρασμένοις;
 οὐ γὰρ γένοιτ' ἂν ταῦθ' ὅπως οὐχ ᾧδ' ἔχειν.

ΑΙΑΣ.

ἀ ν τ ι σ τ ρ . β' .
 ἰὼ πᾶν θ' ὄρων, ἀπάντων τ' αἰεῖ

V. 368. Quum in antistrophico versu vetus scriptura sit ὀλέσας, dubitari potest, an deleto commate post αἰπολίοις, πεσῶν mutandum sit in πεσόν, id ut cum αἶμα construatur. Huiusmodi perturbationes notionum frequentissimae sunt apud tragicos. Exemplum vide supra v. 243.

V. 369. Αἴμ' ἔδευσα, ut τέγγει δακρύων ἄχραν in Trach. 848. Plura vide apud Lobeckium. ἐρεμνὸν αἶμα commemoravit Eustathius, p. 643, 45. (558, 35.)

V. 371. Suidas in τί δῆτα, ut vulgo, nisi quod ἔχει habet. Sed cod. Leid. Suidae: οὐ τε γὰρ γένοιτ' αὐθ' ὅπως. Vnde Seidlerus coniecit, οὗτοι γένοιτ' ἂν αὐθ' ὅπως οὐχ ᾧδ' ἔχειν. Neque contenderim, non ita scripsisse Sophoclem.

V. 372. Libri ἰὼ πᾶνθ' ὄρων. Deinde Brunckius, Lobeckius, Erfurdcius unius cod. auctoritate ἀπάντων αἰεῖ sine copula ediderunt. Atque ita legisse Eustathium coniecias, qui scribat p. 415, 19. (315, 1.) ὁ δὲ παρὰ Σοφοκλεῖ Ὀδυσσεύς, ὡς πάντων αἰεῖ κακὸν ὄργανον, ἐπιφύγως πᾶνθ' ὄρων λέγεται. Κακὸν etiam Sophoclis libri quidam habent, in quibus Ven. et Lips. b. Pro αἰεῖ pauci codd. αἴων. Elmsleius scribendum putat

κακῶν ὄργανον, τέκνον Λαρτίου,
 νακοπινέστατόν τ' ἄλημα στρατοῦ,
 375 ἦ που πολὺν γέλωθ' ὑφ' ἡδονῆς ἄγεις.

aut πᾶν θ' ὄρῳν, aut ἀπάντων δ' αἰεί, ea motus observatione, de qua dictum ad v. 359. At hic quum aut δὲ usurpandum fuerit, aut geminationem τέ, ut v. 822. et in Electra v. 1098. hoc, quod non nisi accentus mutatione indigebat, praetuli.

V. 374. Nugantur interpretes in hoc versu. Veram interpretationem, squallidus erro, Musgravius inventam temere repudiavit, ne ab inimico quidem Vlyseem, quod semel mendici habitu Troiam ingressus erat, ita vocari potuisse putans. Meminisse debebat, eam rem non ab Rhesi scriptore, quem affert, excogitatam, sed ab Homero Od. δ. 244. seqq. verbis ad hunc Sophoclis locum accommodatissimis expositam esse, eiusque rei mentione faciendam astutam timiditatem Vlyssi exprobrari, qui specie viro forti indigna, ignavo autem dignissima, latendi, non pugnandi spe urbem hostium ingressus fuerit. Afferunt hunc locum Suidas v. ἄλημα, et Eustathius p. 108, 33. 352, 36. 1441, 19. (81, 45. 267, 6. Od. 89, 49.)

V. 375. Mosq. b. et Suid. in v. ἄλημα habent γέλων. Vulgatam numerorum causa praefendam esse, quod Elmsleius contendit, facilius, qui mirentur quam qui credant, inventum iri puto. Vberius ille hanc rationem exposuit in Diar. class. T. XVI. p. 428. seqq. ad Eurip. Suppl. 303. Sed qui meminerint, elisionem non officere caesurae, nihil tribuent illi observationi.

ΧΟΡΟΣ.

ξὺν τῷ θεῷ πᾶς καὶ γελᾷ κώδύρεται.

ΑΙΑΣ.

ἴδοιμί νιν νῦν, καίπερ ᾧδ' ἀτώμενος.
 ἰὼ μοί μοι.

V. 376. Cod. Mosq. b. et Suid. in ξὺν τῷ, ξὺν τῷ θεῷ πᾶς τις καὶ γελᾷ κώδύρεται. Cod. Suidae Leidensis post τῷ inserit γάρ. Cod. Suidae ap. Pors. Adv. p. 183. γάρ habet pro πᾶς. Seidlerus coniciebat, ξὺν τῷ θεῷ γὰρ πᾶς γελᾷ κώδύρεται. At facilius hic πᾶς, quam illud καὶ abiici potest. Vulgatam habet Stobaeus Ecl. I. 3. p. 34. ed. Heeren. De sensu ambigi potest. Nam aut haec est chori mens, ferendum hoc esse, ut deo complacitum, si Vlyssi bene, Aiacci male sit, aut, quod potius esse duco, omnia ad Vlysses spectant, hoc sensu, quivis, quum deo visum est, et ridet et lacrimatur, i. e. si nunc gaudet ille, erit etiam, ubi dolebit.

V. 377. Ald. schol. Rom. et meliores codices in iisque Lips. a. b. ἴδοιμί νιν. Suidas in v. ἀτώμενος, ἴδοιμί νιν ᾧδ' ἀτώμενος. Cod. Suidae apud Porsonum in Adv. p. 183. corruptius etiam, sed clare omisso δῆ. Habet fortasse codex iste, ut Leidensis, ἴδοιμιν ᾧδ' ἀτώμενος. Triclinii interpolatio est ἴδοιμί δῆ νιν. Elmsleius coniecit ἴδοιμί ἐγὼ νιν. Hariolari si placet, etiam τοι et γάρ afferri possunt. Quum hic locus eiusmodi sit, ut vera lectio aut omnino non possit certo inveniri, aut ex litterarum vestigiis eruenda sit, facile quidem ἴδοιμί μὲν νιν scribi posset, non tam hoc argumento, quod μὲν facillime excidere potuisset, quam indicio cod. Aug. c. in quo scriptum ἴδοιμένιν: sed tamen obscu-

ΧΟΡΟΣ.

μηδὲν μέγ' εἴπησ. οὐχ ὄραῖς ἴν' εἶ κακοῦ;

ΑΙΑΣ.

ἄ ν τ ι σ τ ρ ῆ γ'.

- 380 ὦ Ζεῦ, προγόνων προπάτωρ,
 πῶς ἂν τὸν αἰμυλώτατον,
 ἐχθρὸν ἄλημα, τοὺς τε δις-
 σάρχας ὀλέσσας βασιλεῖς,
 τέλος θάνομι καὶ τός. 390

rins hoc dictum foret, altera parte sententiae omissa. Plene enim diceretur: videam quidem illum, sed fieret id non sine eius malo. Quare leniori etiam correctione scribendum putavi ἴδοιμί νιν νῦν. Sic autem malui, quam ἴδοιμι νῦν νιν, qua positura verborum νῦν maiorem, quam debet, vim esset habiturum. Aliter conformata est sententia non plane dissimilis in Philoct. 1113. ἴδοίμαν δέ νιν, τὸν τάδε μῆσάμενον, τὸν ἴσον χρόνον ἐμὰς λαχόντ' ἀνίας.

V. 380. Codd. quidam προπάτωρ vel πρόπατορ. Triclinius ex codice, ut ait, πάτερ, quod inde in quosdam libros venit.

V. 381. Τὸν αἰμυλώτατον, ἄλημα, commemorata sunt Eustathio p. 352, 35. (267, 7.) Respicere videtur etiam grammaticus in Bekkeri Anecd. p. 363, 2.

V. 383. Ald. et optimi codd. βασιλεῖς. Draco Straton. p. 115, 18. βασιλῆς, et ita Triclinius, paucique codd. Gregorius Corinthius §. 43. auctor esse putatur, formam ἦς vel ἧς nominativi propriam esse: sed codex MS. dubium reddit, an ille etiam de accusativo loquatur. Quod vocem βασιλεῖς in libris Sophocleis et apud Draconem praecedat, apud Suidam autem in v. ἄλημα

ΤΕΚΜΗΣΣΑ.

385 ὅταν κατεύγη ταῦθ', ὁμοῦ κάμοι θανεῖν
εὐχου· τί γάρ δεῖ ζῆν με, σοῦ τεθνηκότος;

ΑΙΑΣ.

σ τ ρ ο φ ῆ δ'.

ἰὼ

σκότος, ἐμὸν φάος,
 ἕρεβος ὦ φαειννότατον, ὡς ἐμοί, 395
 390 ἔλεσθ', ἔλεσθέ μ' οἰκήτορα,
 ἔλεσθέ μ'· οὔτε γὰρ
 θεῶν γένος, οὔθ' ἀμερίων
 ἔτ' ἄξιος βλέπειν, τίν' εἰς
 ὄνησιν ἀνθρώπων, 400
 395 ἀλλά μ' ἄ Διός γ'

sequitur, vocabulum ὀλέσας, primum in Turnebi editione, nisi fallor, duplici σ scriptum est. In codd. plerisque, in vett. edd. et apud Suidam et Draconem correpta media syllaba. Sic πέλασσον in Philoct. 1163. Vide tamen ad v. 368.

V. 389. Suidas in ὡς γ' ἐμοί κριτῆ omittit ὦ. Apud eundem in ἰὼ σκότος omissum est ὡς, et scriptum φαειννότατον, sed cod. Leid. φαειννότατον.

V. 390. Ald. et aliquot codd. in iisque Lips. a. b. cum Suida in v. ἰὼ σκότος, ἔλεσθέ μ', ἔλεσθέ μ'. Quidam codd. ἔλεσθέ μ', ἔλεσθ'. Alii ἔλεσθ', ἔλεσθ'.

V. 393. Doricum ὄνασιν nescio an Brunckio debeatur. Lips. a. b. ut vulgo, ὄνησιν, quod reponendum putavi.

V. 395. Récepi γ' ex tribus codd. apud Johnsonum et edd. Triclinianis, quae particula non est in caeteris libris. Significat ἀλλά γε at nimirum. Sequentis versiculi ultima hic in duas breves soluta est. Nam v. 396. est dochmiacus.

ἀλκίμα θεὸς ἑ-
λέθριον αἰκίζει.
ποῖ τις οὖν φύγη;
ποῖ μολῶν μενῶ;

400 εἰ τὰ μὲν φθίνει, φίλοι, τοιοῖσδ' 405
ἰμοῦ πέλας, μωραῖς δ' ἄγραις προσκείμεθα,

V. 400. Frustra, nisi fallor, hic locus a multis, novissime ab Elmsleio tentatus est, qui εἰ τὰδε μὲν φθίνει coniecit. Nihil mutandum videtur, nisi ut τοιοῖσδ' pro τοῖσδ' scribatur, quod ab Erfurdio sive ex mea, sive ex ipsius coniectura positum, sed in adnotationibus improbatum, ego omnium facillimum remedium esse arbitror. Sic statim v. 424. cod. Aug. τοῖσδε pro τοιοῖσδε prae- bet. Breviter autem eloquitur poeta, quod plenius ita dicendum erat, εἰ τὰ μὲν φθίνει τοιοῖσδε ἰμοῦ πέλας οὔσι. Similiter hoc participium omis- sum est in Oed. Col. 83. ὡς ἰμοῦ μόνης πέλας. Sensus loci hic est: quo quis ergo fugiat? ubi manebo, si et illa talibus, qualia hic cernitis, pereunt, et stultas poe- nas exerceo, omnisque me exercitus armis poterit occidere? Hoc enim vult, nihil sibi solatii reliquum esse, si et vindicta pereat, quam inani conatu in greges delatus ex- plere sibi visus sit, et insaniam suam exercitum ad se occidendum concitet. Δίπαλτος, proprie duas hastas vibrans, ἔχων δύο δοῦρε, ut apud Homerum est, i. e. bene armatus. Plu- ra de hoc vocabulo dedit Blomfieldius in Gloss. ad Aesch. Sept. c. Th. 985. Εἰ ἄν φονεύοι, si poterit occidere. Vide ad Viger. p. 830. Versus 400. constat ex uno ordine trochaico, qui quinto ictu finitur. Vocabulum δίπαλτος attigit Eustathius p. 674, 13. (545, 26.)

πᾶς δὲ στρατὸς δίπαλτος ἄν με
χειρὶ φονεύοι.

ΤΕΚΜΗΣΣΑ.

ὦ δυστάλαινα, τοιάδ' ἄνδρα χρήσιμον 410
405 φωνεῖν, ἃ πρόσθεν οὔτος οὐκ ἔτλη πότ' ἄν.

ΑΙΑΣ.

ἄντιστρ. δ.

ἰὼ

πόροι ἀλίρροδοι,
πάραλά τ' ἄντρα, καὶ νέμος ἐπάκτιον,
πολύν, πολύν με δαρὸν τε δῆ
410 κατείχεται ἄμφι Τροί- 415
αν χρόνον· ἀλλ' οὐκ ἔτι μ', οὐκ
ἔτ' ἀμπνοᾶς ἔχοντα· τοῦ-
τό τις φρονῶν ἴστω.
ὦ Σκαμάνδροι
415 γείτονες ῥοαί,

V. 406. Ἰὼ omissum in libris, addidit Brunckius.

V. 407. Meminerunt huius loci Suidas in v. πόρος, et Harpocration in v. πόριος, interpretanturque ποταμοὶ εἰς τὴν θάλασσαν ῥέοντες.

V. 409. Ald. et meliores codd. in iisque Lips. a. cum Eustathio p. 250, 89. (190, 4.) πολύν, πολύν με δαρὸν τε δῆ. Alii libri πολύν με, πολύν δαρὸν τε δῆ. Pauci πολύν, πολύν, δαρὸν τέ με. Lips. b. πολύν με, πολύν με.

V. 411. Consentiant libri in οὐκέτι μ', quod etsi defendi potest, tamen expectes potius οὐκέτι γ', vel οὐκ ἐμέ γ'.

V. 414. Hunc locum commemorat Eustathius p. 890, 22. (844, 43.)

εὐφρονες Ἀργείοις 420
 οὐκ ἔτ' ἄνδρα μὴ
 τόνδ' ἴδητ', ἔπος
 ἔξερέω μέγ', οἶον οὔτινα
 420 Τροία στρατοῦ δέρχθη, χθονὸς μολόντ' ἀπὸ 425
 Ἑλλανίδος· τανῦν δ' ἄτιμος
 ᾧδε πρόκειμαι.

V. 416. *Εὐφρονες*, secundum Eustathium p. 890, 21. (844, 43.) διὰ τὸ χρησιμώτατον αὐτὸν γενέσθαι τοῖς Ἑλλησι, quod ridiculum est et ineptum. Erfurdtius comparat Aesch. Pers. 487. *Σπερχειὸς ἄρδει πεδίον εὐμένει πότῳ*. Idem in alio exemplari acute coniecerat *δύσφρονες*: tametsi nihil mutandum. Trahenda haec verba ad ea, quae sequuntur: quare comma post *Ἀργείοις* deleui. Hoc enim dicit: non amplius hunc faventes Argivis videbitis, i. e. vestro favore victorem.

V. 419. *Ἐξερέω*, quod et Sophoclis libri et Suidas v. οἶον habent, etsi tribus syllabis pronuntiandum, nolim tamen *ἔξερω* scribi, ut in iambis solet, quod hic placebat Porsono et Elmsleib propter exempla a Dawesio p. 322. congesta. In melicis enim alia obtinet ratio. Eustathius p. 1133, 51. (1181, 24.) ad solam attendens sententiam, ita collocat haec verba: οἶον οὔτινα στρατοῦ ἐδέρχθη Τροία. Idem p. 126, 39. (95, 37) sic scribit: Σοφοκλῆς δὲ τὸ τοιοῦτον νόημα παραφράζων ἐπὶ Αἴαντος περιφραστικώτερον φησὶν ὅτι τοιοῦτος ἦν ὁ Αἴας, οἶον οὔτινα ἢ Τροία εἶδε μολόντα γῆς ἀπὸ Ἑλληνίδος.

V. 420. Vulgo δέρχθη sine coronide.

V. 422. Aliquot libri πρόκειται.

ΧΟΡΟΣ.

οὔτοι σ' ἀπείργειν, οὔθ' ὅπως ἐῷ λέγειν
ἔχω, κακοῖς τοιοῖςδε συμπεπιτωκότα.

ΑΙΑΣ.

425 αἰαῖ· τίς ἄν ποτ' ᾤεθ' ᾧδ' ἐπώνυμον 430

V. 423. Elmsleius οὐδ' legendum contendit, quia post οὔτοι non οὔτε, sed οὐδὲ sequi debeat, afferens Aeschylum Eum. 299. Euripidem Med. 468. Alcest. 1037. Heracl. 64. Herc. f. 316. idemque fieri innuens post μήτοι, allato Aeschyli Prom. 435. citataque adnotatione ad eum locum in Edinburgh Review vol. XVII. p. 492. Perseveravit autem in hac sententia etiam ad Med. 4. ad quem locum pluribus de hac quaestione in censura illius editionis disputavi. Declarat Sophoclis locum Eustathius p. 914, 32. (878, 21.) οὔτω καὶ Σοφοκλῆς ἐν Αἴαντι δυοῖν ἐννοίας μίαν αἰτίαν ἐπάγει, ἐνθα λέγει ὡς οὔτε καλύειν ἔχω σε τοῦ λαλεῖν, οὔτε συγχωρεῖν, τοιαῦτα παθόντα κακά.

V. 425. Valckenarius ad Eur. Phoen. 27. laudat Sophoclem, quod a nominum derivationibus abstinuerit. Brunckius hunc locum ut ridiculum reprehendit, quem Lobeckius quum aliis argumentis, tum eo refutavit quod omina veteres ex nominibus ceperint. Omninoque ita hoc est naturae consentaneum, ut, si non argute quaeratur hoc genus et in puerilem lusum deflectat, nihil habeat, quod homini recto iudicio utenti displicere possit: quin magnam interdum vim habet, ut hic, ubi nunc demum se intelligere Ajax significat, non casu, sed fatali quadam futuri praesagitione hoc sibi nomen impositum esse. Alia exempla si quis requirit, adeat Elmsleii adnotationem ad Bacch. 508. Sophoclis lo-

τοῦ μὸν ξυνοίσειν ὄνομα τοῖς ἔμοῖς κακοῖς;
 νῦν γὰρ πάρεστι καὶ δις ἀλάζειν ἔμοι,
 καὶ τρεῖς· τοιούτοις γὰρ κακοῖς ἐντυγχάνω·
 ὅτου πατὴρ μὲν τῆσδ' ἄπ' Ἰδαίας χθονὸς
 430 τὰ πρῶτα καλλιστεῖ' ἀριστεύσας στρατοῦ, 435
 πρὸς οἶκον ἦλθε πᾶσαν εὐκλειαν φέρων.
 ἐγὼ δ' ὁ κείνου παῖς, τὸν αὐτὸν εἰς τόπον
 Τροίας ἐπελθὼν οὐκ ἐλάσسونι σθένει,
 οὐδ' ἔργα μείω χειρὸς ἀρκέσας ἐμῆς,

cum affert Etym. M. p. 27, 20. commemorat
 Eustathius p. 640, 33. 776, 50. 1567, 58. (499,
 43. 686, 27. Tertius locus non exstat in ed. Bas.)
 De verbo ξυνοίσειν vide Elmsleium ad Heracl. 919.

V. 428. Edd. quaedam τοσοῦτοις. Τοιούτοις
 etiam Etym. M. p. 27, 23.

V. 430. Telamon ab Hercule ἀριστεῖον τῆς ἐπὶ
 Ἴλιον στρατείας accepit ἄλειςον, ut docet Panya-
 sis apud Athen. MS. Casau. p. 783. l. 34. VALG-
 KEN. Pisandrum, non Panyasin, nominat Athe-
 naeus lib. XI. p. 220. ed. Schweigh. Notanda
 sermonis poetici audacia, ἀριστεύσας pro λαβῶν
 τῶ ἀριστεῦσαι novantis. Simile est mox v. 430.
 ἀρκέσας pro πράξας βοηθῶν. Non multum dif-
 ferunt σταδίον πόνον ἀριστεύειν apud Pindarum,
 atque alia, quae Spohnius in Lectt. Theocr. Spec.
 II. p. 13. seq. attulit, cui tamen non assentior,
 ut hic quoque locus cum illis congruat, τὰ πρῶ-
 τα καλλιστεῖα pro simplici τὰ πρῶτα dictum pu-
 tanti. Illud probo, quod non cum Lobeckio
 post ἀριστεῖα interpungendum censuit. Στρατοῦ
 utrum cum τὰ πρῶτα, an cum ἀριστεύσας con-
 struas, perinde est, nec fortasse ipse Sophocles
 quid praestet dicere audeat.

V. 434. Suidas in v. οὐδ' ἔργα habet ἀρκέσειν.

- 435 ἄτιμος Ἀργείοισιν ᾧδ' ἀπόλλυμαι. 440
 καίτοι τοσοῦτόν γ' ἐξέπιστασθαι δοκῶ,
 εἰ ζῶν Ἀχιλλεὺς τῶν ὄπλων τῶν ὧν πέρι
 κρίνειν ἔμελλε κράτος ἀριστείας τινί,
 οὐκ ἂν τις αὐτ' ἔμαρψεν ἄλλος ἀντ' ἐμοῦ.
- 440 νῦν δ' αὐτ' Ἀτρεΐδαι φωτὶ παντουργῶ φρέ-
 νας 445
 ἔπραξαν, ἀνδρὸς τοῦδ' ἀπώσαντες κράτη.
 κεί μὴ τόδ' ὄμμα καὶ φρένες διάστροφοί
 γνώμης ἀπῆξαν τῆς ἐμῆς, οὐκ ἂν ποτε
 δίκην κατ' ἄλλου φωτὸς ᾧδ' ἐψήφισαν.
- 445 νῦν δ' ἢ Διὸς γοργῶπις ἀδάματος θεὰ 450
 ἦδη μ' ἐπ' αὐτοῖς χειρ' ἐπεντύνοντ' ἐμὴν

V. 436. Lips. b. ἐπίστασθαι.

V. 437. Porsonus in Adv. p. 189. legi iubet τῶνδ' ὄπλων, quod non necessarium videtur.

V. 438. Vide ad v. 336.

V. 440. Eustathius, qui p. 29, 31. (22, 27.) παντουργόν ex h. l. commemorat, p. 524, 33. 647, 32. 1343, 51. (397, 20. 509, 26. Od. 672, 17.) et Thomas M. p. 677. ἀνδρὶ παντουργῶ φρένας. Vulgatum habet etiam Suidas in v. παντουργῶ.

V. 443. Ἀπῆξαν ab ἀπαΐσσω est. Scholiastae etiam ἀπῆξαν ab ἀπάγω commemorant, quod ab usu Attico alienum est, et ἀπεῖρξαν, quod est in codd. quibusdam.

V. 444. Anachronismum, qui est in verbo ἐψήφισαν, notavit Eustathius p. 361, 30. (273, 44.)

V. 445. Suidas in v. ἀδάματος pro hac voce interpretationem παρθένος habet. Vulgo ἀδάματος. Sed vide Elmsleium ad Oed. R. 196. Reisigium Comm. cr. in Oed. Col. p. 335. Wunderum in Advers. in Philoct. p. 34. seq.

V. 446. Ald. cod. Ven. Lips. a. b. et plerique alii libri ἐπεντύνοντ', pro quo, quod hoc verbum

ἔσφηλεν, ἐμβαλοῦσα λυσσώδη νόσον,
 ὡςτ' ἐν τοιοῖσδε χεῖρας αἰμάξαι βοτοῖς·
 καῖνοι δ' ἐπεγγελῶσιν ἐκπεφευγότες,
 450 ἔμοῦ μὲν οὐχ ἐκόντος. εἰ δέ τις θεῶν 455
 βλάπτοι, φύγοι τᾶν χῶ κακὸς τὸν κρείσσονα.

in lexicis hoc solo loco muniatur, Valckenarius ad Hippol. 1188. ἐπευθύνοντ' scribendum dicit, libidini suae, ut facit interdum, indulgens. Bruncium, qui ἐπεντείνοντ' edidit, quod libri quidam cum interpretatione ἐπεμβάλλοντα vel ἐμβάλλοντα habent, sequuti sunt Lobeckius et Erfurdinus. Nec sane est, quare hoc displiceat. Varia lectio in aliquot codd. adscripta ἐπεκτείνοντα. Nolui tamen veterem lectionem deserere, cuius interpretatio εὐτρεπίζοντα in scholiis invenitur. Hesychius, ἐπέπεντεν, εὐτρεπίζειν, ex Iliad. θ. 374. ἀλλὰ σὺ μὲν νῦν νῶϊν ἐπέπεντε μώνυχας ἵππους. Od. ω. 89. ζώννυνται τε νέοι, καὶ ἐπεντύνονται ἄεθλα. Vnde etsi alia significatione, tamen usus verbi satis firmatur.

V. 447. Suidas in v. ἀδάμαστος habet λυσσώδει νόσῳ, quod defendi posse videbatur Hemsterhuisio, teste Ruhnkenio ad Timaeum p. 106.

V. 448. Ὡςτ' ἐν τοιοῖσδε βοτοῖς dictum pro ὡςθ' ὡδ' ἐν βοτοῖς. Τοιοῖσδε saepius non cum eo nomine, cui iunctum est, sensu cohaeret. Sic temere tentarunt critici Aeschylum Prom. 112. Choëph. 40.

V. 450. Scholiastes etiam οὐχ ἔχοντος legi dicit, supplens τὸ ἔγκλημα τῆς φυγῆς αὐτῶν.

V. 451. Pro vulgato γ' ἄν, Mosq. a. τ' ἄν, unde τᾶν scribendum esse, et Elmsleius monet, et suspicatus erat Erfurdinus. Vt hic, hae particulae in apodosi post εἰ inveniuntur in Aeschyli Agam. 879. Eum. 891.

καὶ νῦν τί χρὴ δρᾶν; ὅστις ἐμφανῶς θεοῖς
ἐχθαίρομαι, μισεῖ δέ μ' Ἑλλήνων στρατός·
ἔχθει δὲ Τροία πᾶσα καὶ πεδία τάδε.

- 455 πότερα πρὸς οἴκους, ναυλόχους λιπῶν ἔδρας, 460
μόνους τ' Ἀτρείδας, πέλαγος Αἰγαῖον περῶ;
καὶ ποῖον ὄμμα πατρὶ δηλώσω φανεῖς
Τελαμῶνι; πῶς με τλήσεται ποτ' εἰσιδεῖν,
γυμνὸν φανέντα τῶν ἀριστείων ἄτερ,
460 ὧν αὐτὸς ἔσχε στέφανον εὐκλείας μέγαν; 465
οὐκ ἔστι τούργον τλητόν· ἀλλὰ δῆτ' ἰὼν
πρὸς ἔρυμα Τρώων, ξυμπεσῶν μόνος μόνους,
καὶ δρῶν τι χρηστόν, εἶτα λυίσθιον θάνω;
ἀλλ' ὧδέ γ' Ἀτρείδας ἂν εὐφράναιμί που.
465 οὐκ ἔστι ταῦτα. πειρὰ τις ζητητέα 470

V. 456. Recte scholiastes μόνους Ἀτρείδας intelligi monet destitutos ab Aiace.

V. 458. Respicit hunc locum Eustathius p. 687, 11. (495, 7.)

V. 459. Vide Schaeferum in Melet. p. 115.

V. 460. Mira comminiscitur Musgravius, ὧν αὐτὸς ἔσχε coniungens, στέφανον autem pro accusativo pendente, i. e. absoluto habens. Immo ὧν στέφανον εὐκλείας nihil est aliud, quam ὧν στέφανον εὐκλεᾶ. Dicit autem ὧν, quasi non τῶν ἀριστείων, quod ad solius Aiacis praemium refertur, sed quasi ἀριστείων sine articulo praecessisset, quod ad quaelibet spectaret cuiuscumque praemia.

V. 464. Duo codd. ὧδ' ἂν Ἀτρείδας, omisso ἂν post Ἀτρείδας, unus ὧδ' Ἀτρείδας ἂν, unde Elmsleius conijci posse observat, ὧδ' ἂν Ἀτρείδας ἂν. Pauci libri, in quibus Lips. a. b. male εὐφράνοιμι.

τοιιάδ', ἀφ' ἧς γέροντι δηλώσω πατρὶ
 μὴ τοι φύσιν γ' ἄσπλαγχνος ἐκ κείνου γεγώς.
 αἰσχρὸν γὰρ ἄνδρα τοῦ μακροῦ χρήζειν βίου,
 κακοῖσιν ὅστις μηδὲν ἐξάλλασσεται.

470 τί γὰρ παρ' ἡμᾶρ ἡμέρα τέρπειν ἔχει 475

V. 469. Recte vertit H. Stephanus Thes. L. G. Tom. I. p. 353. qui nullam mutationem seu variationem aut vicissitudinem accipit in suis malis, id est, cui sua mala semper in eodem statu manent. Alienam ab h. l. rationem iniit Schneiderus in Lexico Graeco s. v. ἐξάλλασσω, interpretans, qui nihil ab ignavis differt. ERFVRDT. Κακοῖσιν non est in malis, sed malis, i. e. quod attinet ad mala. Proprie, qui malis nihil commutatur, i. e. cui mala non commutantur cum bonis.

V. 470. 471. Versum 470. affert Eustathius p. 906. 36. (867, 17.) Παρ' ἡμᾶρ est alternis diebus: v. H. Steph. in Thes. v. παρά. Ἡμέρα παρ' ἡμᾶρ dicit, quia duo deinde infert, πρόστιθέναι et ἀνατιθέναι. Neque enim dubitandum videtur, quin vera sit vulgata lectio, a Stobaeo quoque Serm. VII. 3. CXXI. 22. quibus locis versus 463 — 475. affert, confirmata, κἀναθεῖσα, quod glossae interpretantur ἀναβελήν ποιήσασα καὶ ἀνάθεισιν, non autem, quod Brunckius edidit, κἀνεθεῖσα, repertum pro varia lectione in membranis et Lips. a. et in cod. Bodl. Moschopolus in Dict. Att. v. ἀνατίθηναι: ἀνατίθεμαι δὲ τὸ ἀναβάλλομαι καὶ ὑπερτίθεμαι, οἶον, ἀνατίθεμαι τὰ κατηγορημένα. τὸ δὲ ἀναθεῖσα τοῦ καταθεῖν παρὰ Σοφοκλεῖ, κατὰ διάφρασιν συντακτέον εἰς γενικήν, οἶον, ὑπέρθεσιν ποιησαμένη τοῦ θανάτου. Hoc dicit: quid potest dies cum die alternans oblectationis afferre, quum nihil

προσθεῖσα, κἀναθεῖσα τοῦ γε κατθανεῖν;
οὐκ ἂν προαίμην οὐδενὸς λόγου βροτόν,
ὅστις κεναῖσιν ἐλπίσιν θερμαίνεται.

ἀλλ' ἢ καλῶς ζῆν, ἢ καλῶς τεθνηκέναι
475 τὸν εὐγενῆ χρῆ· πάντ' ἀκήκοας λόγον. 480

ΧΟΡΟΣ.

οὐδεὶς ἐρεῖ πόθ', ὡς ὑπόβλητον λόγον,
Αἴας, ἔλεξας, ἀλλὰ τῆς σαυτοῦ φρενός.
παῦσαι γε μέντοι καὶ δὸς ἀνδράσιν φίλοις
γνώμης κρατῆσαι, τάσδε φροντίδας μεθεῖς.

nisi de moriendi necessitate aut addat aliquid; aut differat.

V. 472. Affert Eustathius p. 757, 34. (659, 49.) respiciens etiam p. 892, 42. (347, 52.)

V. 473. Pro κεναῖσιν apud Stobaeum legebatur καλαῖσιν, correctum ex aliquot libris a Schowio. Suidas quoque κεναῖσιν v. θερμόν, et Eustathius p. 651, 60. 1407, 48. (515, 35. Od. 42, 50.)

V. 474. Schol. Hermogenis p. 371. ἢ γὰρ καλῶς ζῆν. Vulgatam tuentur Suidas in ἀλλ' ἢ et εὐγενής, et schol. Platon. p. 142. ed. Ruhnk.

V. 476. Male libri quidam ἀπόβλητον. Sensus spectans Eustathius p. 106, 7. (79, 47.) ὑποβολιμαίους λόγους ab Sophocle dictos ait.

V. 477. Suidas in v. ὑπόβλητον habet Αἴαν, et sic etiam v. 476. in v. ἀναγκαῖα τύχη. Eiusdem MS. Leid. τῆς αὐτοῦ, quod esse debebat τῆς αὐτοῦ. Sed praestat hic σαυτοῦ, quod et Sophoclis libri et Suidae ed. Med. habent.

V. 479. Lips. b. μέθες, sed glossa, ἦγονν καταλιπών.

ΤΕΚΜΗΣΣΑ.

480 ὦ δέσποτ' Αἴας, τῆς ἀναγκαίας τύχης 485
 οὐκ ἔστιν οὐδέν μείζον ἀνθρώποις κακόν.
 ἐγὼ δ' ἔλευθέρου μὲν ἐξέφυν πατρός,
 εἰπέρ τινος σθένοντος ἐν πλούτῳ, Φρυγῶν.
 νῦν δ' εἰμι δούλη· θεοῖς γὰρ ὦδ' ἔδοξέ που,
 485 καὶ σῆ μάλιστα χειρὶ. τοιγαροῦν, ἐπεὶ 490
 τὸ σὸν λέχος ξυνηλθον, εὖ φρονῶ τὰ σά.
 καὶ σ' ἀντιάζω πρός τ' ἐφεστίου Διός,
 εὐνῆς τε τῆς σῆς, ἢ συνηλλάχθης ἐμοί,
 μή μ' ἀξιώσης βάξιν ἀλγεινὴν λαβεῖν
 490 τῶν σῶν ὑπ' ἐχθρῶν, χειρίαν ἀφείς τινί. 495

V. 480. Ἀναγκαία τύχη, captivitas. v. Eustath. p. 651, 30. 1089, 37. (515, 8. 1118, 38.) Recte Erfurdtius monet, servitutis hic mentionem fieri eo fine, ut misereatur Aiace[m] Tecmessae filii[que].

V. 483. Lips. a. b. εἰπέρ τινες.

V. 484. Corrigit se prudentissima mulier, quae nisi hoc addidisset, vix aequo animo laturus erat irreverens deorum Ajax, quod illa dixerat, θεοῖς ὦδε δόξαι. SCHAEFER.

V. 486. Τὸ σὸν λέχος ξυνηλθον similiter dictum, ut apud Homerum ἐμὸν λέχος ἀντιώσασαν, i. e. τὸ σὸν λέχος ξυνηλθοῦσά σοι ἔσχον.

V. 488. Ald. et quidam alii libri ἤ. Brunckius ex aliis ἤς, usitata Atticis attractione: nisi potius adhaeserat illud σ ex sequente συνηλλάχθης, pro quo ille ξυνηλλάχθης dedit.

V. 489. Cod. Mosq. b. minime ille contemnendus, exquisitam lectionem praebet ἰδεῖν pro λαβεῖν, quam non dubitassem recipere, si alius libri consensu firmaretur.

V. 490. Suidas in v. χειρίαν, μή με τῶν σῶν ὑπ' ἐχθρῶν χειρίαν ἐφῆς τινί.

εἰ γὰρ θάνης σύ, καὶ τελευτήσας ἀφῆς,
 ταύτη νόμιζε καμὲ τῇ τόθ' ἡμέρα,
 βία ξυναρπασθεῖσαν Ἀργείων ὑπο,
 ξὺν παιδί τῷ σῶ δουλίαν ἔξειν τροφήν.

495 καὶ τις πικρὸν πρόσφθεγμα δεσποτῶν ἐρεῖ, 500
 λόγοις ἰάπτων, ἴδετε τὴν ὀμεινένιν

V. 491. Brunckius, et ante eum Batterius in Museo Helvet. P. XXIV. p. 612. ante ἀφῆς inseruerunt μ', quod nullus liber habet. Neque eo opus est, ut recte monet Elmsleius ad Oed. R. 461. Praeterea in initio versus cod. Aug. b. εἰ, supra scripto ἦν. Dresd. a. εἰ γὰρ θάνεις. Mosc. b. et Ien. εἰ γὰρ θάνοις. Cave hoc temere spernas. Nam εἰ θάνοις cautius est et verecundius, quam vulgatum ἦν θάνης: videad Vigerum p. 908. seq. Nec, qui statim cum eadem particula εἰ construitur coniunctivus, debet offensionem esse, quum et εἰ etiam apud Atticos recte huic modo iungatur, expulsum aliquoties ab librariis, nec plane insolens sit, diversos verbi modos ab eadem particula regi, ubi sensus eam diversitatem postulat. Sed hoc erant qui non ferendum putabant. Hos rogo, ut cogitent, quod hodie incredibile videatur post aliquot annos tritum posse et pervulgatum haberi. — Haec septimo abhinc anno scripta comprobavit eventus. Non enim dubitant iam viri docti, quin εἰ cum coniunctivo etiam ab Atticis construat.

V. 494. Ald. et schol. Rom, δούλιον. Aug. b. δούλειον. Alii in quibus Lips. b. δουλείαν. Vulgo δουλίαν, probante Porsono ad Med. 822. Codd. Ven. et Dresd. b. δουλίαν γ'.

V. 496. Imitatur Homerum Iliad. ζ. 459. seqq. Verba λόγοις ἰάπτων citat Eustathius p. 17, 5. (18, 25.) Eodem modo Aeschylus in Sept. ad Th. 388. θένειν ὄνειδει dixit.

Αἴαντος, ὃς μέγιστον ἴσχυσε στρατοῦ,
 οἷας λατρείας ἀνθ' ὅσου ζήλου τρέφει.
 τοιαῦτ' ἔρει τις. καὶ μὲν δαίμων ἔλῃ,
 500 σοὶ δ' αἰσχροῦ τᾶπη ταῦτα καὶ τῷ σῷ γένει. 505
 ἀλλ' αἰδεσάει μὲν πατέρα τὸν σὸν ἐν λυγρῷ
 γήρᾳ προλείπων· αἰδεσάει δὲ μητέρα,
 πολλῶν ἐτῶν κληροῦχον, ἧ σε πολλάκις
 θεοῖς ἀρᾶται ζῶντα πρὸς δόμους μολεῖν·
 505 οἴκτειρε δ', ὦ νᾶξ, παῖδα τὸν σὸν, εἰ νέας 510
 τροφῆς στερηθεῖς, σοῦ διοίσεται μόνος

V. 498. Suid. v. ζῆλος, ἀνθ' οἴου ζήλου.

V. 501. Scholiastes: καλῶς ἐπὶ τοῦ πατρός, ἐν γήρᾳ μακρῷ, ut ἐν μακρῷ γήρᾳ legisse videatur.

V. 506. Musgravius ad διοίσεται supplet βίου vel αἰῶνα, ut διαφέρειν αἰῶνα apud Herodot. III. 40. ellipticae locutionis exemplum afferens ex Rheseo 982. ἅπαις διοίσει. Non mirum foret, si Sophocles, ut alibi, hic quoque mediam formam activae praetulisset. Et ita Hesychius: διοίσεται, διάξει, βιώσεται. Sic etiam vetus scholiastes. Alii scholiastae κομισθήσεται, χωρισθήσεται interpretantur. Hos sequuntur Lobeckius et Erfurdinus. Argumento, quo Lobeckius contra Musgraviū utitur, impuberes non perpetuo servire tutoribus, non multum tribuerini. Immo separari Eurysaces ab Aiace, mortuo tum, vereor ne non satis apte dicatur. Itaque videndum, ne proprie hoc verbum intelligi debeat, ut sit iactari, huc illuc trudi. Nam σοῦ μόνος idem est, quod σοῦ μονωθεῖς. Apud Suidam in ὀρφανία legitur ἀπ' ὀρφανιστῶν. Ante ὅσον κακὸν recte a Lobeckio minus plena interpunctio introducta est.

ὑπ' ὄρφανιστῶν μὴ φίλων, ὅσον κακὸν
 κείνω τε κάμοι τοῦθ', ὅταν θάνης, νεμεῖς.
 ἔμοι γὰρ οὐκ ἔτ' ἔστιν εἰς ὃ τι βλέπω,
 510 πλὴν σοῦ. σὺ γὰρ μοι πατρίδ' ἤστωσας δορί, 515

V. 507. Nomen ὄρφανιστῶν ex h. l. commemorat Eustathius p. 533, 33. (404, 20.)

V. 510. seq. Libri fere omnes et scholiastae, σὺ γὰρ μοι πατρίδ' ἤστωσας δορί, καὶ μητέρ'· ἀλλ' ἢ μοῖρα τὸν φύσαντά με καθεῖλεν. Αἰδου θαλασσίμους οἰκήτορας. Cod. Aug. b. ἄλλη μοῖρα. Vnde Erfurdcius, maiore distinctione post δορί posita: καὶ μητέρ' ἄλλη μοῖρα τὸν φύσαντά τε καθεῖλεν. Sic etiam Porsonus apud Kiddium p. 220. si fides Kiddio, qui etiam Schaeferi quasdam adnotationes, easque alienissimas a Porsoni ingenio, huic tribuerit: ut p. 203. Illud quidem nimis ineptum est in vulgata lectione, quod, quum pater, quem magis consentaneum erat in proelio perire, alio fato mortuus perhibeatur, matrem Ajax dicatur hasta ἀιστῶσαι, et quidem, quod est multo etiam magis ineptum, matrem simul et patriam: quas quis sana mente praeditus ita coniungat? Attigit hunc locum etiam Elmsleius, sed ut nihil promoverit, recte ille tamen monens, foedam esse istam caedem mulieris. Quod mihi aliquando videbatur, versum excidisse, in quo fratrum mentionem fecisset Tecmessa, ut Andromacha Iliad. ζ. 414. seqq. cuius orationem imitatus est Sophocles, quum alias ob causas nunc improbo, tam quod nusquam, quantum sciam, mentio cuiusquam fratris Tecmessae invenitur. Immo cum Sophocle conspirat Quintus Smyrnaeus V. 540. οὐδ' ὅτε με πρώτιστον ἐμῆς ἀπὸ τηλόθι πάτρης καὶ τοκέων εἰρυσσας ἄμ' ἄλλης ληϊάδεσσιν, et v. 544. ἀλλά μοι οὔτε πάτρης θυμηδέος, οὔτε τοκῆων μέμβλεται οἰχομένων ὀπό-

καὶ μητέρ' ἄλλη μοῖρα τὸν φύσαντά τε
καθεῖλεν Ἄιδου θανασίμους οἰκήτορας.
τίς δῆτ' ἐμοὶ γένοιτ' ἂν ἀντὶ σοῦ πατρίς;
515 τίς πλοῦτος; ἐν σοὶ πᾶσ' ἔγωγε σώζομαι.
ἀλλ' ἔσχε κάμου μνήστιν. ἀνδρὶ τοι χρεῶν 520
μνήμην προσεῖναι, τερπνὸν εἶ τί που πάθοι.
χάρις χάριν γὰρ ἔστιν ἢ τίκτους' αἰεὶ
οὔτου δ' ἀπορροεῖ μνήστις εὐ' πεπονθότος,
520 οὐκ ἂν γένοιτ' ἔθ' οὔτος εὐγενὴς ἀνήρ.

σον σέο δηωθέντος. Apertum est, apud Sophoclem neque ἀλλ' ἢ μοῖρα probari posse, quia articulus male ad μοῖρα additus est; nec τὸν φύσαντά με recte legi, quia sic non congruit pluralis θανασίμους οἰκήτορας. Qui pluralis quum necessario etiam ad matrem spectare debeat, non videtur dubitandum esse quin scribendum sit τὸν φύσαντά τε. Quod facile alicui in mentem veniat, καὶ μητέρ' ἀμὴν μοῖρα τὸν φύσαντά τε καθεῖλεν Ἄιδου θανασίμους οἰκήτορας, id eo displicet, quod in huiusmodi enumerationibus δὲ potius, quam καὶ usurpari solet. Quare mihi quidem veri simillimum visum est, versum excidisse, quo Tecmessa aliquid de domo sua excisa, seque ipsa in servitutem abducta adiecerit. Ita enim recte et per particulam καὶ continuari potuit oratio, et ἄλλη μοῖρα dici. Itaque et hoc recepi, et posui lacunae signa.

V. 518. Eurip. Hec. 828. ποῦ τὰς φίλας δῆτ' εὐφρόνας δείξεις, ἀναξ. ἢ τῶν ἐν εὐνῇ φιλότατων ἀσπασμάτων χάριν τίν' ἔξει παῖς ἐμή, κείνης δ' ἐγώ;

V. 519. Respicit Eustathius p. 931, 33. 1593, 46. (971, 40. Od. 304, 45.)

V. 520. Vulgo οὐκ ἂν γένοιτό ποδ' οὔτος. Suidae ed. Med. οὐκ ἂν γένοιθ' οὔτος. Cod. Suidae

Soph. Vol. III.

F

ΧΟΡΟΣ.

Αἴας, ἔχειν σ' ἄν οἴκτον, ὡς καὶ γώ, φρενὶ 525
θέλωιμ' ἄν· αἰνοίης γὰρ ἄν τὰ τῆσδ' ἔπη.

ΑΙΑΣ.

καὶ κάρτ' ἐπαίνου τεύξεται πρὸς γοῦν ἐμοῦ,
εἰάν μόνον τὸ ταχθὲν εὖ τολμᾷ τελεῖν.

ΤΕΚΜΗΣΣΑ.

525 ἄλλ', ὦ φίλ' Αἴας, πάντ' ἔγωγε πείσομαι.

ΑΙΑΣ.

κόμιξέ νῦν μοι παῖδα τὸν ἐμόν, ὡς ἴδω. 530

ΤΕΚΜΗΣΣΑ.

καὶ μὴν φόβοισί γ' αὐτὸν ἐξελυσάμην.

ΑΙΑΣ.

ἐν τοῖσδε τοῖς κακοῖσιν, ἢ τί μοι λέγεις;

Oxon. apud Porson. praef. ad Hec. p. 10. οὐπω
γένοιτ' ἄν οὗτος, quod Porsono recipiendum vi-
debatur, οὐπω in οὐποτε mutato. At potius οὐ-
πως γένοιτ' ἄν scribendum esset ex Suidae cod.
Leid. et alio Parisino, quem Porsonus in sup-
plem. praefat. p. 58. commemorat, non interce-
dere se fassus, si quis adoptet, quod Sophoclis
cod. Aug. b. praebet, cui accedit Mosq. b. οὐκ
ἄν γένοιτ' ἔθ' οὗτος. Interpretatur scholiastes
cod. Aug. b. diserte hanc lectionem: οὗτος γὰρ
οὐκ εἰς τὸ ἐξῆς γενναῖος νομισθείη. Suidae codi-
cum lectio οὐπως γένοιτ' ἄν quum potuerit me-
moriter citantis esse, cum Erfurdio duorum So-
phoclis librorum scripturam reposui. Eurip.
Suppl. 447. πῶς οὖν ἔτ' ἄν γένοιτ' ἄν ἰσχυρὰ πό-
λις. Elmsleius in censura Hecubae Porsonianae
p. 67. (248. ed. Lips.) coniecit, οὐκ ἄν γένοιτ' ἄν
οὗτος εὐγενῆς ἀνὴρ.

ΤΕΚΜΗΣΣΑ.

μη σοί γέ που δύστηνος ἀντήσας θάνοι.

ΑΙΑΣ.

530 πρέπον γέ τ' ἦν δαίμονος τοῦ 'μοῦ τόδε.

ΤΕΚΜΗΣΣΑ.

ἀλλ' οὖν ἐγὼ 'φύλαξα, τοῦτό γ' ἀρκέσαι. 535

ΑΙΑΣ.

ἐπήνεσ' ἔργον καὶ πρόνοιαν, ἦν ἔθου.

ΤΕΚΜΗΣΣΑ.

τί δῆτ' ἂν ὡς ἐκ τῶνδ' ἂν ὠφελοῖμί σε;

ΑΙΑΣ.

δός μοι προσειπεῖν αὐτόν, ἐμφανῆ τ' ἰδεῖν.

ΤΕΚΜΗΣΣΑ.

535 καὶ μὴν πέλας γε προσπόλοις φυλάσσεται.

ΑΙΑΣ.

τί δῆτα μέλλει μὴ οὐ παρουσίαν ἔχειν; 540

V. 530. Male libri quidam, ut Brunckius edidit, πρέπον γέ τ' ἦν ἂν. Veram lectionem aliquot libri praebent. Vide Porsonum ad Med. 863.

V. 533. Brunckius ex Eldickii coniectura τί δῆτα δρωσ' ἐκ τῶνδ'. Librorum lectionem, quae etiam apud Herodianum post Moeridem Piersoni p. 439. prostat, recte explicatam ab Heathio, defenderunt Lobeckius et Erfurdcius. Ita ἐκ τῶντων Philoct. 893. Thucyd. IV. 17. ὡς ἐκ τῶν παρόντων. Ipsum ὡς ἐκ τῶνδ' apud Euripidem in Androm. 1184. a Porsono in praef. ad Hec. p. 32. tacite repositum, nuper recepit Matthiae. Proprie, ex hoc rerum statu, i. e. quum haec ita sint, porro.

ΤΕΚΜΗΣΣΑ.

ὦ παῖ, πατήρ καλεῖ σε. δεῦρο προσπόλων
 ἄγ' αὐτὸν ὅσπερ χερσὶν εὐθύνων κυρεῖς.

ΑΙΑΣ.

ἔρποντι φωνεῖς, ἢ λελειμμένω λόγου;

ΤΕΚΜΗΣΣΑ.

540 καὶ δὴ κομίζει προσπόλων ὄδ' ἐγγύθεν.

ΑΙΑΣ.

αἰρ' αὐτόν, αἶρε δεῦρο. ταρβήσει γὰρ οὐ, 545
 νεοσφαγῇ πού τόνδε προσλεύσσω φόνον,
 εἴπερ δικαίως ἔστ' ἐμὸς τὰ πατρόθεν.
 ἀλλ' ἀτίκ' ὠμοῖς αὐτὸν ἐν νόμοις πατρὸς

V. 539. Non recte interpretatur Musgravius, adeo longe absenti, ut exaudire nequeat. Neque enim hoc λόγον, sed φωνῆς, opinor, dicendum fuisset. Hoc dicit, obediuntine et venienti dicis an dicti nescio, i. e. non audienti, neque obtemperanti. Et sic quadrat alter ex duobus Euripidis locis, quos affert Musgravius, Helen. 1262. λέλειμμαί τῶν ἐν Ἑλλησιν νόμων, ignarus sum Graecorum instituti.

V. 542. Ita Ald. et pars codicum. Aliquot libri νεοσφαγῇ τοῦτόν γε.

V. 543. Priscian. XVII. p. 1104. „Euripides Αἴαντος δίκαιος γόνος.“ Et XVIII. p. 1180. „Σοφοκλῆς Αἴαντι. δίκαιος γένος.“ Sed vet. ed. γονός. Videtur hic locus Aiakis spectari. Relata verba in fragm. inc. Eur. 190. Vide Krehlii ed. Prisc. vol. II. p. 90. et 202.

V. 544. Respicit Eustathius p. 624, 58. (478, 27.)

- 545 δεῖ πωλοδαμνεῖν, κάξομοιοῦσθαι φύσιν.
 ὦ παῖ, γένοιο πατρὸς εὐτυχέστερος, 550
 τὰ δ' ἄλλ' ὅμοιος· καὶ γένοι' ἂν οὐ κακός.
 καίτοι σε καὶ νῦν τοῦτό γε ζηλοῦν ἔχω,
 ὀθούνεκ' οὐδὲν τῶνδ' ἐπαισθάνει κακῶν.
 550 ἐν τῷ φρονεῖν γὰρ μηδέν, ἥδιστος βίος.
 τὸ μὴ φρονεῖν γὰρ καρτ' ἀνώδυνον κακόν,

V. 545. Πωλοδαμνεῖν commemoravit Eustathius p. 1159, 45. (1217, 6.)

V. 546. Expressit hoc Attius in Armorum iudicio apud Macrobi. VI. 1. virtute sis par, dispar fortunis patris. Attigit Eustathius p. 637, 11. 656, 48. (495, 7. 522, 1.)

V. 551. Hunc versum omittit Stobaens Serm. LXXVIII. 9. qui ibi versus 546 — 552. affert. Valckenario ad Hippol. 247. Sophoclis quidem esse, sed ex alia fabula hic insertus videbatur. Huius iudicium sequuti sunt Brunckius, Porsonus ad Med. 140. et Erfurdus. Sophoclis codices eum omnes servant, pariterque Suidas in v. κάρτα, et Eumathius de Ism. et Ismenia p. 52., qui eum adiuncto sequente versu citant: et Suidas iterum cum duobus praecedentibus in v. ζηλοῦν affert, ubi τὸ μὴ φρονεῖν δὲ legitur. Praeterea Tzetzes Chiliad. VI. 69. qui plurimas ex Aiace sententias habet, eum commemorat. Non repugnarem eiicientibus, si omissio plures haberet auctores, nec maior testium numerus contra niteretur. Reputanti enim, ea facillime in scribendo omitti, quorum omissio sensui non nocet, non mirum videbitur, negligi hunc versum a Stobaeo potuisse. Ipse versus autem, si locus recte intelligatur, tantum abest, ut quidquam offensionis habeat, ut potius egregie conveniat huic loco. Nam repetitio verborum in his

ἕως τὸ χαίρειν καὶ τὸ λυπεῖσθαι μάθης. 555
 ὅταν δ' ἴκη πρὸς τοῦτο, δεῖ σ' ὅπως πατρὸς
 δείξεις ἐν ἐχθροῖς, οἷος ἐξ οἴου τράφης.

555 τέως δὲ κούφοις πνεύμασιν βόσκον, νέαν
 ψυχὴν ἀτάλλων, μητοὶ τῆδε χαρμονήν.
 οὔτοι σ' Ἀχαιῶν, οἶδα, μὴ τις ὑβρίση 560

ἐν τῷ φρονεῖν μηδέν, et τὸ μὴ φρονεῖν, nemi-
 nem offendet, qui meminerit frequentissimas esse
 huiusmodi repetitiones. Illa autem ἡδιστος βίος
 et κάρτ' ἀνώδυνον κακόν, non idem, sed diver-
 sissima sunt. Nam quum dixisset, ignorantes
 vivere iucundissime, ne hoc falso dixisse videa-
 tur, quia malum tamen sit ignorantia, in paren-
 thesi addit, nam si malum est ignoran-
 tia, at innoxium est malum, usque
 dum discernere didiceris, quid gau-
 dere sit, et quid dolere.

V. 553. Pro δεῖ σε δεικνύναι mutata constru-
 ctione et coniunctis duabus loquutionibus, hac,
 et altera ὄρα ὅπως δείξεις, dicitur δεῖ σ' ὅπως
 δείξεις. Sic in Philoct. 55. ubi v. Brunck. Cra-
 tinus ap. Athen. p. 373. E.

V. 555. Metaphoram a tenuioribus plantis pe-
 titam monet scholiastes. Docte illustravit Lo-
 beckius.

V. 557. Brunckius ex paucis libris, in quibus
 sunt Mosc. b. et Ien. ὑβρίσει, vulgatam ὑβρίση
 ex Dawesiano canone soloecam esse ratus. Se-
 quuti sunt Lobeckius et Erfurdcius. Mihi canon
 iste, ut idonea ratione carens, numquam visus
 est verus esse. Quo minus ausim mutare vulga-
 tam, in qua sententia est etiam Elmsleius, quem
 vide etiam ad Iphig. Taur. 18. recte monens fu-
 turum non ὑβρίσει apud Atticos esse, sed ὑβριεῖ.
 Ita plures loci coniunctivum habentes defendi

στρυγναῖσι λώβαις, οὐδὲ χωρὶς ὄντ' ἐμοῦ.
 τοῖον πυλωρὸν φύλακα Τεῦκρον ἀμφὶ σοι
 560 λείψω, τροφῆς ἄοκνον ἔμπα, κεῖ τανῦν
 τηλωπὸς οἴχνηϊ, δυσμενῶν θήραν ἔχων.
 ἀλλ' ἄνδρες ἀσπιστῆρες, ἐνάλιος λεώς, 565
 ὑμῖν τε κοινὴν τήνδ' ἐπισκῆπτω χάριν,
 κείνω τ' ἐμὴν ἀγγεῖλατ' ἐντολήν, ὅπως
 566 τὸν παῖδα τόνδε πρὸς δόμους ἐμούς ἄγων
 Τελαμῶνι δείξει, μητρὶ τ', Ἐριβοίᾳ λέγω,

poterunt, ut quos Matthiae Gr. Gr. §. 516. b. adnot. 1. affert, quibus adde Platon. Phaedon. p. 105. D. Vide Heind. ad Plat. Phaedon. p. 44. Reisig. Com. cr. in Oed. Col. p. 251. praecipue autem Elmsleium ad Oed. Col. 177.

V. 560. Vulgo τροφῆς ἄοκνον ἔμπακ', εἰ τανῦν. Emendationem nostram, in quam multo ante etiam Reiskius incidere, probante Porsono apud Kiddium p. 220. ἔμπα, κεῖ τανῦν, confirmant scholia Romana, verba κεῖ τανῦν diserte exhibentia, et Suidas in v. τηλωπὸς, afferens haec, κεῖ (ita cod. Leid. sed ed. Med. καὶ) τανῦν τηλωπὸς οἴχνηϊ, Vide Schaeferi indicem in Melet. cr. v. seiunctio. Illud ambigi potest, φύλακα τροφῆς, an τροφῆς ἄοκνον, quod potius videtur, coniungenda sint.

V. 561. Pro τηλωπὸς scholiastes etiam τηλουρὸς (sic enim scribendum esse pro τηλουργὸς vidit Musgravius) legi observat.

V. 563. Ald. et codd. nonnulli cum Suida in v. ἐπισκῆπτω et Zonara p. 842. κοινὴν. Alii codd. κοινῇ. Suid. in v. ἀσπιδηφόροι, ὑμῖν τ' ἐκείνω, etiam in cod. Leid.

V. 566. Δείξει pro δείξη Brunck. cum aliquot codd. Apud Moschopulum περὶ σχεδῶν p. 25. est

ὡς σφιν γένηται γηροβοσκὸς εἰσαεὶ,
μέχρις μυχοῦς κίχωσι τοῦ κάτω θεοῦ.

δείξεις, sed MS. ibi δείξη, teste Porsono in Adv. p. 190. Schaefero, in indice Melet. v. seiunctio Ἐρίβοιαν λέγω scribendum dicenti, cur obsequi maluerit Erfurdlius, quam Lobeckio, defendenti vulgatam, non video. Illud autem observandum, vocativo praegresso, semper illud λέγω cum accusativo coniungi: cuius rei ratio in promptu est. Idem fit plerumque, praegresso nominativo. Ita Aeschylus Agam. 104. Soph. Ai. 104. Trach. 9. Philoct. 1261. Alia exempla vide apud Lobeckium.

V. 567. Apud Suidam αὐτοῖς, quod ante εἰσαεὶ exstat in v. γηροτροφῶ, non est in cod. Leid. Verbum γηροβοσκὸς attigit Enstathius p. 600, 12. 782, 17. 1456, 23. (456, 52. 694, 6. Od. 111, 24.)

V. 568. Plerique libri μέχρις οὐ, aliqui μέχρις ἄν, ut Suidas in v. γηροτροφῶ et μυχός. Utraque in lectione non solum anapaestus ex duabus vocibus constans, qui alienus est ab antiquiore tragoedia, offensionem habet, sed ne μέχρις quidem satis tutum a suspitione vitii est, quum id non alibi apud tragicos reperiatur. Quod ego conieci in praefat. ad Eurip. Hec. p. 54. ἔστ' ἄν, receperunt Lobeckius et Erfurdlius. Elmsleius, etiam ἔως scribi potuisse monens, tamen et hoc et ἔστ' ἄν ut violentas emendationes reiicit, lenius remedium esse ratus, totum versum damnare, licet bis a Suida citatum. Violenta si est emendatio, qua interpretamentum expellitur, a toto hoc genere emendandi, cuius utilitatem critici omnes agnoscunt, abstinentum erit. Quid mirum vero, si μέχρις οὐ ex interpretatione in textum venisset, expulso ἔστ' ἄν, quod per illas voculas explicari solet, v. c. in glossis MS. Ae-

- καὶ τὰμὰ τεύχη μὴτ' ἀγωνάρχαι τινὲς
 570 θήσους Ἀχαιοῖς, μὴθ' ὁ λυμεῶν ἐμός.
 ἀλλ' αὐτό μοι σὺ, παῖ, λαβῶν, ἐπώνυμον,
 Εὐρύσακες, ἴσχε, διὰ πολυῤῥάφου στρέφων 575
 πόρπακος, ἐπτάβοιον ἄρῶηκτον σάκος.
 τὰ δ' ἄλλα τεύχη κοῖν' ἐμοὶ τεθάψεται.
 575 ἀλλ' ὡς τάχος τὸν παῖδα τόνδ' ἤδη δέχου,
 καὶ δῶμα πάντων, μηδ' ἐπισκῆνους γόους

schyli Prom. 376. Quamquam apud Sophoclem quidem alia in promptu est et certior emendandi ratio. Quum enim in μέχρισ consentiant libri omnes Suidasque, varient autem in οὐ et ἄν, quidni hanc utramque voculam abiiciendam putabimus? praesertim quum et cod. Ven. Sophoclis μέχρι solum, et Suidae codex Leid. utroque loco μέχρις sine ἄν habeat, posteriore quidem loco transpositis verbis, μέχρις εἰσαεί. Atticistas μέχρις Atticum esse negantes, nihil moramur. Neque, etiamsi alibi haec vox non invenitur apud tragicos, caussa est ulla, quare non licuisse iis usurpare eam verisimile sit.

V. 576. Vitiosam librorum Sophoclis scripturam et Suidae, καὶ δῶμ' ἀπάντων, cum vera καὶ δῶμα πάντων, ab Eustathio p. 742, 43. 1532, 59. 1937, 62. (639, 10. Od. 220, 29. 801, 24.) servata, commutavit Brunckius. De ea videndus Valckenarius ad Herodot. II. p. 146. Aristoph. Lysistr. 265. τὰ προπύλαια παντοῦν. Ἐπισκῆνους γόους Suidas in h. v. interpretatur, ἦτοι μεγάλους ἢ ἀπρεπεῖς, οἷους ἐπὶ τῇ σκηνῇ. Sic etiam scholiastae, quam interpretationem ad vocabulum obscenus adhibet Scaliger Coniect. in Varr. p. 152. Nimius hic et vix ferendus anachronismus foret. Intelligit poeta luctum ante tentorium in loco publico. Addit enim, lamentis mulierum

δάκρυε· κάρτα τοι φιλοίκτιστον γυνή. 580
 πύκαζε θᾶσσον· οὐ πρὸς ἱατροῦ σοφοῦ,
 θρηνεῖν ἐπωδάς πρὸς τομῶντι πήματι.

ΧΟΡΟΣ.

580 δέδοικ' ἀκούων τήνδε τὴν προθυμίαν.
 οὐ γάρ μ' ἀρέσκει γλωσσά σου τεθηγμένη.

ΤΕΚΜΗΣΣΑ.

ὦ δέσποτ' Αἴας, τί ποτε δρασεῖεις φρενί; 585

ΑΙΑΣ.

μὴ κρῖνε, μὴ 'ξέταζε· σωφρονεῖν καλόν.

ΤΕΚΜΗΣΣΑ.

οἴμ', ὡς ἀθυμῶ· καί σε πρὸς τοῦ σοῦ τέκνου
 585 καὶ θεῶν ἱκνοῦμαι μὴ προδοὺς ἡμᾶς γένη.

facile hominum miserationem commoveri. Male vulgo haec verba interpretantur, facile misericordia afficitur mulier. Et sic etiam Eustathius intellexit p. 1129, 43. 1185, 36. (1175, 37. 1253, 20.) Id φίλοικτον vel φιλοικτίρμον dixisset. At hoc alienum ab hoc loco.

V. 578. Inepte Scholiastes Aristidis T. II. p. 18. πρὸς h. l. ἀργὸν esse dicit.

V. 579. Multi libri et Suidas in v. ἐπωδὸς et πύκαζε, aliique grammatici habent θροεῖν. Sed alii libri, et duo MSS. Paris. Suidae in v. ἐπωδὸς, cod. Leidensis autem utroque loco, et Eustathius p. 648, 19. 1147, 8. (510, 29. 1199, 42.) recte θρηνεῖν. Pro πήματι Moschopulus περὶ σχεδῶν p. 25. τραύματι ex interpretatione. Verba τομῶντι πήματι respicit Eustathius p. 796, 59. (713, 31.)

ΑΙΑΣ.

ἄγαν γε λυπεῖς. οὐ κάτοισθ', ἐγὼ θεοῖς
ὡς οὐδὲν ἄρκειν εἴμ' ὀφειλέτης ἔτι; 590

ΤΕΚΜΗΣΣΑ.

εὐφημα φώνει.

ΑΙΑΣ.

τοῖς ἀκούουσιν λέγε.

ΤΕΚΜΗΣΣΑ.

σὺ δ' οὐχὶ πείσει;

ΑΙΑΣ.

πόλλ' ἄγαν ἤδη θροεῖς.

ΤΕΚΜΗΣΣΑ.

590 ταρβῶ γὰρ, ὦ³ ναξ.

ΑΙΑΣ.

οὐ ξυνέρξεθ' ὡς τάχος;

ΤΕΚΜΗΣΣΑ.

πρὸς θεῶν, μαλάσσου.

ΑΙΑΣ.

μῶρά μοι δοκεῖς φρονεῖν,
εἰ τοῦμόν ἦθος ἄρτι παιδεύειν νοεῖς. 595

V. 587. Ex pluribus, quas scholiastae afferunt, explicationibus, una vera est, in quam incidit tandem Triclinius, quae ad ἄρκειν intelligi iubet τινὶ vel σοί. Hoc dicit: nescisne non me amplius hoc debere diis, ut tibi optuler? i. e. frustra per deos me obtestaris, qui non ita de me meriti sunt, ut eorum causa cuiquam opem feram.

V. 591. Vide an plenioribus scholiis usus sit Suidas v. μῶρά μοι δοκεῖς φρονεῖν.

ΧΟΡΟΣ.

στροφῆ ἄ.

ᾠ κλεινὰ Σαλαμῖς, σὺ μὲν
 που ναίεις ἀλίπλακτος εὐδαίμων,
 πᾶσιν περίφαντος αἰεὶ·

595

ἐγὼ δ' ὁ τλάμων παλαιὸς ἀφ' οὗ χρόνος 600
 Ἰδαία μῦνον λειμωνία ποία μή-

V. 594. Vulgatam ἀλίπλακτος, quae etiam apud Eustathium p. 306, 19. (231, 43.) invenitur, Erfurdinus ex ed. Flor. sec. et aliquot codd. quibus accedit Venetus, in ἀλίπλακτος mutavit. Sic etiam Lips. a. b. sed addito deinde supra γ a prima manu; b. autem cum glossa, ἀντὶ τοῦ ἀλίκλυστος. Alteram partem vocabuli si soli ornatui inservire dicas, ut ἀλίπλακτος nihil significet nisi ἄλιος, vereor ne huic quidem vocabulo non satis conveniat haec excusatio, quum alibi distingui haec composita soleant. Sic Aeschylus in Pers. 307. θαλασσοπληκτον νῆσον Αἴαντος dicit, sed in Prom. 466. θαλασσοπλαγκτα ναυτίλων ὀρήματα; eademque vocem de corpore mari iactato posuit Euripides in Hecub. 682.

V. 597. Ald. et libri vett. Ἰδαία μῦνον λειμωνία πόα μήλων ἀνήριθμος, nisi quod multi codd. ποία habent. Triclinii interpolatio est μήλων πόα. Quod in duobus codd. Bodleianis esse putabatur, λειμώνιδι, errorem esse ed. Johns. ab Elmsleio edocti sumus: unum autem cod. Bodl. habere λειμωνεία πόα, μήλων. Iam scholiastae corruptas lectiones habuerunt. Romana scholia sic: ἸΔΑΙΑ. τῇ Τρωϊκῇ. οἶον, ἐν τῷ τῆς Ἰδης χωρίῳ τοῖς χλωροῖς καὶ λειμῶνας ἔχουσι διάγων. ἈΝΗΡΙΘΜΟΣ. ἐν οὐδενὶ ἀριθμῷ ταττόμενος. ἀλλὰ περιεξόδιμμένος. ΕΤΝΟΜΑ. ἦτοι τῶ εὐνομουμένῳ καὶ δικαίῳ. ἢ εὐκινήτῳ. ἢ εὐνόμα λειμῶνι, τῷ

λων, ἀνήριθμος αἰὲν εὐνώμα

καλὰς νομὰς ἔχοντι. τὸ δὲ ἕξῃς, παλαιὸς ἀφ' οὗ χρόνος αἰὲν εὐνώμα χρόνῳ τρυχόμενος Ἰδαῖα μίμνω λειμωνία πόα μήλων. ἀνήριθμος κακὴν ἐλπίδα ἔχων, πῶς με δεῖ τὸν Αἴδην ἀνύσειν. Ex his, licet non satis certo, colligas, etiam λειμῶνι lectum in textu fuisse. Ad sensum vulgata ferri quidem potest, sed parum venusta est. Nam potius propter belli labores, quam quod in viridi prato manendum sibi sit, queri chorum exspectes. Ad metrum autem aperte falsa est ista lectio, neque, quid metri hic requiratur, dubium potest esse, nisi utrum secundus versus anapaesticum, an logaoedicum habeat exitum. His indiciis aperte cadit ποία, certa autem esse arguuntur Ἰδαῖα et λειμώνια, unde suspectum redditur μήλων. Coniecturas, quibus tentatus est hic locus, praeteriri satius est. Partem veri me vidisse puto, quum in istis, λειμωνία ποία, λειμῶνι ἄποινα latere conieci. Nisi magnopere fallor, scribendum est: ἐγὼ δ' ὁ τλάμων παλαιὸς ἀφ' οὗ χρόνος Ἰδαῖα μίμνω λειμῶνι ἄποινα, μηνῶν ἀνήριθμος αἰὲν εὐνώμα χρόνῳ τρυχόμενος: ego autem miser diu est ex quo Idaea pratensia praemia exspecto, mensium innumerabilis, semper praepete tempore cruciatus. Ἰδαῖα λειμώνια ἄποινα intellige praemia commorationis in prato Scamandrio, in quo secundum Homerum pugnabatur, i. e. eversionem Troiae direptionemque. Deinde iunge μηνῶν ἀνήριθμος, mensium numero carens. Ita in Oed. R. 179. ὧν πόλις ἀνάριθμος ὄλλνται. In Electr. 232. ἀνάριθμος θρηῶν. Maxime vero quadrat hoc in Trach. 256. ἧ κατὰ ταύτη τῇ πόλει τὸν ἄσκοπον χρόνον βεβῶς ἦν ἡμερῶν ἀνήριθμον;

V. 598. Plerique libri εὐνώμα. Εὐνώμα Aug.

600 χρόνω τρυχόμενος.
κακὰν ἐλπίδ' ἔχων,
ἔτι μέ ποτ' ἀνύσειν
τὸν ἀπότροπον αἰδηλον Ἄιδαν.

ἀ ν τ ι σ τ ρ ο φ ῆ ἀ.

καί μοι δυσθεράπευτος Αἰ-
605 ας ξύνεστιν ἔφεδρος, ὧ μοί μοι, 610
θεία μανία ξύναυλος.
ὄν ἐξεπέμψω πρὶν δὴ ποτε θουρίῳ
κρατουῦντ' ἐν Ἄρει· νῦν δ' αὖ φρενὸς οἰο-
βώ- 615
τας φίλοις μέγα πένθος εὔρηται.

c. ex correctione. Atque etsi Triclinius ita correxit, tamen, quoniam facilius cum hac forma conciliari potest interpretatio *εὐκινήτω*, quae vera videtur, et iam in antiquis scholiis exstat, hoc praeferendum duxi. Metrum enim dubitari potest an non necessario hic longam requirat.

V. 602. Versus antispasto incipit, quem sequitur penthemimeres iambicum.

V. 603. et seq. affert scholiastes Aristoph. ad Ran. 803.

V. 607. Plerique libri *οἰοβότας*, et Suidas in *ν. οἰοβότης*. Triclinius pessime *οἰαβότας*. Ven. *οἰοβάτας*. Schol. Rom. et cod. Aug. c. ex correctione *οἰοβότας* ac Suidae cod. Leid. et in initio glossae ita habet, et iterum in Sophoclis versu, omisso etiam *γ'* post *φρενός*, quod ipsum Triclinio debetur. Est autem *φρενός οἰοβώτας* idem qui *αὐτόγνωτος*, seorsim suam mentem pascens, obstinatus, pervicax.

- 610 τὰ πρὶν δ' ἔργα χερσῶν
 μεγίστας ἀρετᾶς.
 ἀφιλα παρ' ἀφίλοις 620
 ἔπεσ' ἔπεσε μελέοις Ἀτρεΐδαις.
 σ τ ρ ο φ ἦ β'.
- ἦ που παλαιᾷ μὲν ἔντροφος ἀμέρα,
 λευκῶ δὲ γήρα μάτῃρ νιν ὅταν νοσοῦντα 625
 615 φρενομόρως ἀκούσῃ,
 αἴλινον, αἴλινον,

V. 609. Plerique libri et Suidas, in v. τὰ δὲ πρὶν habent χερσὶ vel χερσῶν. Triclinius χερσῶν.

V. 610. Ven. et pauci alii libri ac Suidas μέγιστ'.

V. 611. Apud Suidam in v. τὰ δὲ πρὶν legitur παρὰ φίλοις. Hoc et simul alteram lectionem commemorat scholiastes Romanus. Non recte Erfurdcius construit ἔργα μεγίστας ἀρετᾶς χερσῶν. nam ἔργα χερσῶν pro uno vocabulo est: maxima virtutis documenta manuum robore edita.

V. 612. Libri, ἔπεσ', ἔπεσεν.

V. 613. Ne ineptas quis putet esse particulas μὲν et δὲ, quasi dicat, γεραῖα μὲν, γεραῖα δὲ, tenendum est primarias notiones liberiore orationis conformatione nonnihil obscuratas esse. Hoc enim vult, γεραῖα μὲν τῷ χρόνῳ, γεραῖα δὲ καὶ τὸ σῶμα.

V. 615. Aliquot libri in quibus Lips. a. b. male φρενομόρως.

V. 616. Recte monet scholiastes, ad αἴλινον e sequentibus intelligendam esse negationem: οὐκ αἴλινον, οὐδὲ — Vtrumque ornate dictum pro οὐ μετρίως.

- οὐδ' οἰκτρᾶς γόον ὄρνιθος ἀηδοῦς
 ἦσει δύσμορος, ἀλλ' ὄξυτόνους μὲν ᾠδὰς 630
 θρηνήσει, χερόπληκτοι δ'
 620 ἐν στέρνοισι πεσοῦνται
 δοῦποι, καὶ πολιᾶς ἄμυγμα χαίτας.
 ἀ ν τ ι σ τ ρ ο β'.
- κρείσσων γὰρ Ἴδιδα κεύθων ὁ νοσῶν μάταν, 635
 ὅς ἐκ πατρώας ἦκων γενεᾶς ἄριστος
 πολυπόνων Ἀχαιῶν,
 625 οὐκ ἔτι συντρόφοις

V. 617. De genitivo ἀηδοῦς Eustathius dixit p. 716, 52. 828, 6. (604, 30. 760, 39.)

V. 619. Non debebant Lobeckius et Erfurdcius Doricam formam invitis libris ponere, χερόπληκτοι.

V. 621. Recte iidem ἄμυγμα dederunt pro vulgato ἀμύγματα quod habet etiam Eustathius p. 567, 32. 651, 47. (431, 1. 515, 28.)

V. 622. Elmsleius ad Oed. R. 1354. tacite corrigit παρ' Ἴδιδα, et iterum ad Med. 1027. ut iam in censura Herc. fur. a me editi ad v. 1237. Idque defendit in adnott. ad Aiace[m]. Correctione non opus videtur. Pro ἢ νοσῶν, quod in libris est, Lobeckius et Erfurdcius, ut ego quoque emendaveram, et quivis facere debebat, ὁ νοσῶν reposuerunt. Scholiastes νοσῶν μάτην per μεμνηνῶς explicat: μάτην γὰρ νοσεῖν, inquit, τὸ ἀθεραπεύτως μανῆναι, non satis recte. Est enim temere morbo corripī, i. e. delirare. Aristoph. Pac. 95. τί πέτει; τί μάτην οὐχ ὑγιαίνεις; quem locum male intellexit Brunckius.

V. 623. Vocem ἄριστος perpauci codd. habent, omissam etiam in Lips. a. b. repositam a Triclinio ex pervetusto libro, ut ait. Apte compa-

ὄργαις ἔμπεδος, ἀλλ' ἐκτὸς ὀμιλεῖ. 640

ὣ τλάμων πάτερ, οἶαν σε μένει πυθέσθαι
 παιδὸς δύσφορον ἄταν,

630 ἂν οὐπω τις ἔθρεψεν
 αἰὼν Αἰακιδᾶν ἄτερθε τοῦδε. 645

ΑΙΑΣ.

Ἄπανθ' ὁ μακρὸς κἀναρίθμητος χρόνος
 φύει τ' ἄδηλα καὶ φανέντα κρύπτεται·
 κούκ' ἔστ' ἄελπτον οὐδέν, ἀλλ' ἀλίσκεται

635 χῶ δεινὸς ὄρκος καὶ περισκελεῖς φρένες.
 κἀγὼ γάρ, ὃς τὰ δειν' ἐκαρτέρουν τότε, 650
 βαφῆ σίδηρος ὡς, ἐθηλύνθην στόμα

rat Lobeckius Philoct. 180. οὗτος πρωτογόνων
 ἴσως ἦκων οὐδενὸς ὕστερος.

V. 630. A Triclinio additum γε post ἄτερθε
 meliores codd. ignorant.

V. 631. Hos quattuor versus affert cum qua-
 dam scripturae diversitate Stobaeus Ecl. I. 9,
 23. p. 234. ed. Heeren.

V. 633. Verba ἀλλ' ἀλίσκεται χῶ δεινὸς ὄρκος
 affert Eustathius p. 336, 24. (254, 38.)

V. 634. Brunckium, qui καὶ περισκελεῖς φρένες
 dedit, quod articulum repeti debere existimaret,
 satis refutavit Erfurdlius. De verbo περισκελεῖς
 vide Lobeckium.

V. 636. Erfurdlius verba βαφῆ σίδηρος ὡς cum
 praecedentibus coniungenda putat, quia, ut Lo-
 beckio placet, βαφῆ non videatur de omni cu-
 dendi fabrica dici posse. Valckenario ad hunc
 locum respicere videbatur Plutarchus de discr.
 amici et adul. p. 73. C. εἶθ', ὡςπερ ὁ σίδηρος
 πυκνοῦται τῇ περιψύξει καὶ δέχεται τὴν στόμωσιν
 ἀνεθεῖς πρῶτον ὑπὸ θερμότητος, καὶ μαλακὸς γε-

- πρὸς τῆσδε τῆς γυναικός· οἰκτεῖρω δέ νιν
 χήραν παρ' ἐχθροῖς, παῖδά τ' ὄρφανὸν λιπεῖν.
 ἀλλ' εἶμι πρὸς τε λουτρὰ καὶ παρακτίους
 640 λειμῶνας, ὡς ἂν λύμαθ' ἀγνίσας ἐμά, 655
 μῆνιν βαρεῖαν ἐξαλεύσωμαι θεᾶς·
 μολῶν τε χῶρον ἔνθ' ἂν ἀστιβῆ κίχῳ,
 κρύψω τόδ' ἔγχος τοῦμόν, ἐχθιστον βελῶν,
 γαίας ὀρύξας ἔνθα μὴ τις ὄψεται·
 645 ἀλλ' αὐτὸ νύξ' Αἰδης τε σωζόντων κάτω. 660
 ἐγὼ γὰρ ἐξ οὗ χειρὶ τοῦτ' ἔδεξάμην
 παρ' Ἐκτορος δῶρημα δυσμενεστάτου,

νόμενος, οὕτω τοῖς φίλοις διακεχυμένοις καὶ
 θερμοῖς οὖσιν ὑπὸ τῶν ἐπαίνων, ὡςπερ βαφὴν
 ἀτρέμα τὴν παρόρησιαν ἐπάγειν. Nihil in his
 video, quod a Sophocle sumptum dicam. Re-
 cte mea sententia scholiastes: ἢ ὅτι δισσωῶς
 βάπτεται ὁ σίδηρος. εἰ μὲν γὰρ μαλθακὸν
 βούλονται αὐτὸν εἶναι, ἐλαίῳ βάπτουσιν· εἰ δὲ
 σκληρόν, ὕδατι. Addit Musgravius Plin. H. N.
 XXXIV. 41. tenuiora ferramenta oleo
 restingui mos est, ne aqua in fragilita-
 tem durentur.

V. 641. Brunckius, post Wesselingium et Hea-
 thium, probavit ἐξαλύξωμαι, quod auctorem ha-
 bet Hesychium, qui hanc vocem ex hac fabula
 affert. Libri Sophoclis aliqui ἐξαλεύσωμαι, cae-
 teri, in iisque Lips. a. b. cum Suida in v.
 ἐχθρῶν ἄδωρα et εἶμι, ἐξαλεύσωμαι, quod cum
 Musgravio et Lobeckio servandum duxi.

V. 643. Ἐγχος de gladio dictum exemplis fir-
 mavit Brunckius. Notavit etiam Eustathius e
 v. 891.

V. 645. Non male apud Suidam in v. κεδνὸς
 legitur κέρω γάρ.

οὔπω τι κεδνὸν ἔσχον Ἀργείων πάρα.
 ἀλλ' ἔστ' ἀληθῆς ἢ βροτῶν παροιμία,
 650 ἔχθρων ἄδωρα δῶρα, κοῦκ ὀνήσιμα. 665
 τοιγὰρ τὸ λοιπὸν εἰσόμεσθα μὲν θεοῖς
 εἴκειν, μαθησόμεσθα δ' Ἀτρείδας σέβειν.
 ἄρχοντές εἰσιν, ὥσθ' ὑπεικτέον· τί μή;
 καὶ γὰρ τὰ δεινὰ καὶ τὰ καρτερώτατα
 655 τιμαῖς ὑπέικει· τοῦτο μὲν, νιφοστιβεῖς 670
 χειμῶνες ἐκχωροῦσιν εὐκάρπῳ θέρει·
 ἐξίσταται δὲ νυκτὸς αἰανῆς κύκλος

V. 650. Afferunt Zenobius IV. 4. Diogenianus IV. 82. Apostolius IX. 45. et Suidas, apud quem hic locus a v. 639. usque ad ὑπέικει v. 655. perscriptus exstat. Porro Eustathius p. 682, 44, 757, 15. (557, 13. 659, 27.) et Clemens Alex. p. 740, 16. Quo argumento ex hoc versu colligi possit, Euripidis Medeam Aiace Sophoclis antiquiorem esse, ad illam Euripidis fabulam v. 605. dixit Elmsleius.

V. 651 — 661. affert Stobaeus Serm. XLIV. 7.

V. 652. Citat Eustath. p. 21, 21. 1429, 26. (16, 35. Od. 72, 30.)

V. 657. Vulgo αἰανῆς. Suidas in hac voce et hanc et alteram scripturam αἰανῆς affert. Tertiam etiam exstitisse ex Favorino coniciias, qui sic scribit, αἰανῆς κύκλος καὶ αἰανός, ὁ σκοτεινός. καὶ αἰανόν, τὸ δεινὸν καὶ χαλεπόν. Zonaras p. 64. αἰανός, σκοτεινός. Σοφοκλῆς· νυκτὸς αἰανός (ita cod. K.) κύκλος. ἢ θρηνητῆς, ἀπὸ τοῦ αἰάζω, τὸ θρηνηῶ. Quamquam dubito, an hic ex Suida corrigendus sit, apud quem haec ita leguntur: αἰανῆς κύκλος, σκοτεινός· ἀδιάλειπτος. Σοφοκλῆς· νυκτος αἰανῆς κύκλος· ἢ αἰανῆς, θρηνητικῆς, παρὰ τὸ αἰάζω, τὸ θρηνηῶ. Praetuli ego in Sophocle,

τῆ λευκοπώλω φέγγος ἡμέρα φλέγειν.

δεινῶν δ' ἄημα πνευμάτων ἐκοίμισε

660 στένοντα πόντον· ἐν δ' ὁ παγκρατῆς ὕπνος 675

quod plus auctoritatis habere videbatur. Nam satis usitata vox est αἰανῆς, vel Ionice αἰηνῆς, quae nunc perpetuum significat, ut apud Aeschylum in Eum. 575. nunc gravem, ut saepissime. Exempla attulit Blomfieldius ad Aeschyli Persas 935. qui alteram formam, αἰανός, cuius unum, quod sciam, satis certum exemplum in Sophoclis Electra v. 605. exstat, corrigendam arbitratur. Non ausim accedere, quum etiam Hesychius scribat: αἰανόν, χαλεπόν, αἰνόν. Ac re vera αἰανῆς et αἰανός idem esse, atque ex eadem origine natum videtur, unde αἰνός est: quod, nisi faller, ab αἰεὶ deductum primo diuturnum, deinde diuturnitate molestum et grave, ideoque taedii plenum significabat.

V. 659. Apud Suidam in ἄημα legitur δεινόν, quod habuerat Lips. b. in quo δεινῶν ex correctione est. Caeterum iniuria quidam tentarunt hunc locum, quod venti concitare potius, quam placare pontum viderentur. Recte scholiastes, πανσάμενον δηλονότι. Exempla similia attulerunt Lobeckius et Erfurdcius, monitumque fuerat in Bibliotheca veter. litter. et art. P. III. p. 108. Ἄημα πνευμάτων tetigit Eustathius p. 732, 24. (625, 4.)

V. 660. Στένοντα πόντον commemoravit Eustathius p. 180, 7. 347, 8. 982, 31. 1297, 16. (136, 26. 262, 37. 972, 45. 1408, 49.) Non inepte quidem Bothius, ἐκ δ' ὁ παγκρατῆς ὕπνος λυεῖ πεδῆσας, quod receperat Erfurdcius. At nec libri in ἐν variant, et vulgatam tueri videtur Eustathius, qui p. 173, 20. et 981, 54. (131, 26.

λύει πεδήσας, οὐδ' αἰεὶ λαβῶν ἔχει.
 ἡμεῖς δὲ πῶς οὐ γνωσόμεσθα σωφρονεῖν;
 ἐγὼ δ' ἐπίσταμαι γὰρ ἀριτίως, ὅτι
 ὃ τ' ἐχθρὸς ἡμῖν ἐς τοσόνδ' ἐχθαρτέος,

971, 52.) haec omissis vocibus ἐν δέ, et nudo posito λύει affert. Neque opus videtur correctione, si quidem ἐν δέ proprie est in horum numero, de quibus sermo est. Idem Eustathius ex h. l. παγκρατῆ ὕπνον attulit p. 317, 19. 981, 12. (240, 11. 971, 3.)

V. 663. 664. Libri omnes, ἐγὼ δ', et ὄτ' ἐχθρὸς ἡμῖν: in qua lectione explicanda valde se torserunt et veteres et recentiores interpretes. Kusterus ad Suidam v. ἄημα, et Bentleius in adnotationibus MSS. quae in Britanorum Diario classico vol. XXVI. editae sunt, ὃ τ' ἐχθρὸς ἡμῖν reponendum viderunt, Suida auctore usi, cuius ed. Bas. in v. ἐχθραντέος habet ἡμῖν. At eadem ed. in v. ἄημα, Mediolanensis autem in utraque voce ἡμῖν servat, neque e cod. Leidensi quidquam diversitatis adnotatum est: ut non Suidas, sed corrector editionis illius ita scripsisse videatur. Merito probavit hanc emendationem Brunckius, sed quoniam sic δὲ post ἐγὼ alienum est, ἐγὼ γ' edidit, notatus ob id ab Erfurdio, et ab Elmsleio ad Eurip. Heracl. 986. Erfurdius errabat, quum illud ἐγὼ δ' referebat ad illa v. 669. ἀλλ' ἀμφὶ μὲν τούτοισιν εὖ σχήσει, his verbis impleri abruptam orationem ratus. Nam quae hic de inimicitia atque amicitia dicuntur, non rationem continent, quare nihil amplius dicere de illa re velit Ajax, sed quare mentem suam mutaverit. Nec iam probo emendationem Porsoni, ἐγὼ δ', proditam in novissima editione Thesauri Morelliani p. 411. et apud Kiddium p. 220. Recte puto Wunderum δὲ γὰρ eodem modo coniun-

- 665 ὡς καὶ φιλήσων αὐθις· ἔς τε τὸν φίλον 680
 τοσαῦθ' ὑπουργῶν ὠφελεῖν βουλήσομαι,
 ὡς αἰὲν οὐ μενοῦντα. τοῖς πολλοῖσι γὰρ
 βροτῶν ἄπιστός ἐσθ' ἑταιρείας λιμήν.
 ἀλλ' ἀμφὶ μὲν τούτοισιν εὖ σχήσει· σὺ δὲ
 670 ἔσω θεοῖς ἔλθοῦσα, διὰ τέλους, γύναι, 685
 εὖχου τελεῖσθαι τοῦμόν ὣν ἐρᾷ κέαρ.
 ὑμεῖς θ', ἑταῖροι, ταῦτά τηδέ μοι τάδε
 τιμᾶτε, Τεύκρω τ', ἣν μόλη, σημήνατε
 μέλειν μὲν ἡμῶν, εὐνοεῖν δ' ὑμῖν ἅμα.
 675 ἐγὼ γὰρ εἰμ' ἐκεῖς, ὅποι πορευτέον· 690
 ὑμεῖς δ' ἂ φράζω δοᾶτε, καὶ τάχ' ἂν μ' ἴσως
 πύθοισθε, κεί νῦν δυστυχῶ, σεσωσμένον.

ctas contendere, ut solent ἀλλὰ γάρ. Non debet tamen Schaeferum in Melet. p. 77. et Elmsleium ad Heracl. 481. hic commemorare, qui de illa particularum ἀλλὰ γάρ constructione disserunt, in qua utraque particula suum verbum habet. Nam in eo hic offensio erat, quod ambae ad idem verbum referuntur. Quod tamen quum etiam in ἀλλὰ γάρ fiat, non est dubium quin fieri possit etiam in δὲ γάρ. Ac factum hic esse, vel mutata orationis forma, ὠφελεῖν βουλήσομαι, pro ὠφελήτέον invecta, ostendit. Ἐχθαρούτος ex margine Iuntinae secundae recepit iam Erfurdlius, monitu Porsoni ad Eurip. Med. 555. observantis, ita etiam apud Suidam, apud quem ἐχθραντέος exstat, ex ordine litterarum legendum videri.

V. 668. Ἐταιρείας pro vulgato ἑταιρίας Erfurdlius ex altero Mosc. et Suida in v. ἀήμα et λιμήν. Vide Porson. ad Orest. 1070. Sic etiam Lips. a. b.

ΧΟΡΟΣ.

σ τ ρ ο φ ή.

Ἔφριξ' ἔρωτι, περιχαρῆς δ' ἀνεπτόμαν.

ἰὼ ἰὼ Πάν, Πάν,

680 ᾧ Πάν, Πάν ἀλίπλαγκτε Κυλ-

695

V. 678. Insolenter, sed non solus Sophocles horrorem inter subitae laetitiae symptomata posuit. Eurip. Helen. 640. γέγηθα· κρατὶ δ' ὀρθίους ἐθείρας ἀνεπτέρωκα. MvsGR. Ita hoc convenit subitae laetitiae, si est in re cupide expetita. Non bene Eustathius p. 473, 10. (360, 26.) καὶ χαρὰν δὲ ποτε σημαίνει τὸ φρίσσειν, καὶ οἴονεὶ ὀρθῶσιν ἐκ λυπηρᾶς καταπτώσεως, ὡς τὸ, ἔφριξα ἔρωτι, περιχαρῆς δ' ἀνεπτόμην. Locutionem sumpsisse Sophocles videri potest ab Aeschilo, si quidem is in versu a scholiasta ad Oed. Col. 1049. servato scripsit, ut Brunckius, assentiente Lobeckio, edidit, ἔφριξ' ἔρωτι τοῦδε μυστικοῦ τέλους. Legitur ibi ἔρος δέ. Sophoclis versum H. Stephanus in Thes. v. φρίσσω errore memoriae ex Aristophanis Nubibus affert, quem sequutus est in Lexico Schneiderus. Lips. a. b. ἀνεπτάμην. Edd. vett. ἀνεπτάμαν. Trichiniana ἀνεπτάμην. Sic etiam Suidas v. ἔφριξα, sed Cod. Suidae Oχ. apud Pors. ad Med. 1. ἀνεπτόμην, ut Eustathius, praeter eum quem iam indicavi locum, etiam p. 452, 31. 526, 46. 961, 42. 1419, 44. 1679, 51. (344, 23. 399, 6. 943, 33. Od. 59, 37. 426, 10.) Ἀνεπτόμαν Brunckius, probavitque Porsonus. Iure, quia Dorica forma, quamvis in trimetro, hic aptior est.

V. 680. Multa de Pane ἀκτίω, λιμενίτη, vel religione eius per mare in Peloponnesum advecta disputari possunt: sed ea omnia vereor ne ab hoc loco aliena sint. Coniungenda enim videntur verba ἀλίπλαγκτε φάνηθι, per mare huc

- λανίας χιονοκτύπου
 πετραίας ἀπὸ δειράδος φά-
 νηθ', ὧ θεῶν χοροποί' ἄναξ, ὄ-
 πως μοι Νύσια Κνώσσι' ὄρ-
 685 χήματ' αὐτοδαῆ ξυνῶν ἰάψης. 700
 νῦν γὰρ ἐμοὶ μέλει χορεῦ-
 σαι
 Ἰκαρίων δ' ὑπὲρ πελαγέων μο-
 λῶν ἄναξ Ἀπόλλων
 690 ὁ Δάλιος, εὐγνωστος 705
 ἐμοὶ ξυνείης διὰ παντὸς εὐφρων.
 ἀ ν τ ι σ τ ρ .
 ἔλυσεν αἰνὸν ἄχος ἀπ' ὀμμάτων Ἄρης.

ades. Vide ad Viger. p. 894. Alia huius constructionis exempla etiam ex Latinorum poetis congesta sunt in Britannorum Diario classico vol. XVI. p. 353.

V. 684. De his saltationibus consulendus Lobeckius. Res obscura manet, sed hoc apertum est, saltationes Bacchicas et multa cum exsultatione coniunctas intelligi. Κνώσσια ὄρχήματα ex h. l. memorat Eustathius v. 1166, 19. (1126, 8.)

V. 685. Frustra haerent interpretes in verbo ἰάψης, de quo ego non magis Lobeckio, quam Eustathio p. 17, 12. (13, 29.) assentior. Est ἰάπτειν hic usitata notione positum iactandi. Nec mirum, si poeta saltationes iactari dixit, quum proprie dicendi essent pedes iactari saltando. De metris huius loci v. Elem. doctr. metr. p. 562.

V. 692. Libri ἔλυσεν γάρ. Lips. a. Aug. c. ἔλυσεν γάρ. Delevi γάρ. Vide Elem. doctr. metr. p. 122. seq.

- ἰὼ, ἰὼ. νῦν αὖ,
 νῦν, ὦ Ζεῦ, πάρα λευκὸν εὐ-
 695 ἄμερον πελάσαι φάος
 θεῶν ὠκυάλων νεῶν, ὅτ' 710
 Αἴας λαθίπονος πάλιν, θε-
 ῶν δ' αὖ πάνθ' ἄνθ' ἐξ-
 ἦνυσ' εὐνομίᾳ σέβων μεγίστα.
 700 πάνθ' ὁ μέγας χρόνος μαραί-
 νει τε καὶ φλέγει.
 κούδ' ἄναύδητον φατίσαιμ' ἄν, 715

V. 700. Libri omnes μαραίνει τε καὶ φλέγει. Brunckius cum Heathio, quem probat Porsonus Adv. p. 192. omisit ultima τε καὶ φλέγει. Cui conjecturae aliquid commendationis ex eo accedit, quod Stobaeus Ecl. I. 9, 24. sola habet verba, πάνθ' ὁ χρόνος ὁ μέγας μαραίνει, quae Grotius Euripidi in Hippolyto, Heerenius Philemoni adscripsit. Lobeckius, omissis μαραίνει et καὶ, dedit φλέγει τε. Mihi vera visa est Erfurdtii sententia, in stropha aliquid excidisse. Amant Graeci in huiusmodi sententiis opposita afferre. Et sic in eadem re Ajax supra: ἅπανθ' ὁ μακρὸς κἀναρίθμητος χρόνος φύει τ' ἄδηλα καὶ φανέντα κρύπτεται. Est enim φλέγειν accendere, ideoque oppositum verbo μαραίνει. Quod quum non animadvertisset Reisigius in Comm. cr. in Oed. Col. p. 364. non est mirandum, in malam eum emendationem incidisse.

V. 702. Libri et Suidas in v. ἄναυδος habent ἀναύδητον, nec probo, quod Lobeckius et Erfurdtius ἀναύδατον dederunt. Lobeckium quidem movit Hesychius, apud quem sic scriptum est: ἀναύδατον, ἀνεξήγητον, ἄλεικτον. At et proba vox est ἀναύδατος, et dubitandum videtur,

εὐτέ γ' ἐξ ἀέλπτων

Αἴας μετανεγνώσθη

705 θυμοῦ τ' Ἀτρείδαις μεγάλων τε νεικέων.

ΑΓΓΕΛΟΣ.

Ἄνδρες, φίλον τὸ πρῶτον ἀγγεῖλαι θέλω,

Τεῦχος πάρεστιν ἄρτι Μυσίων ἀπὸ 720

an eam non ex hoc Sophoclis loco adnotaverit Hesychius. Φατίσαιμ' ἄν nunc ex Lobeckii emendatione pro φατίξαιμ' ἄν, quod libri et Suidas habent, propterea recepi, quod sic metra melius cum caeteris numeris congruunt. Alienus enim videtur, quem vulgata praebet, numerus dochmiacus, qui etiam eo suspectus est, quod pedes non singulis syllabis sibi respondent. Forma quidem illa non prorsus inusitata est tragicis. Ita σφετεριζόμενοι Aeschylus Suppl. 89.

V. 704. Plerique libri μετανεγνώσθη, ut etiam apud Suidam in μετανεγνώσθη scriptum, quem tamen μετανεγνώσθη dedisse apparet, quod in paucis codd. Sophoclis, in quibus est Lips. b. et recte, legitur.

V. 705. Libri et Suidas θυμὸν Ἀτρείδαις, nisi pauci ex Triclinii correctione, quae per se quidem, ut Lobeckius ostendit, non mala est, θυμῶν. Sed quum Brunckii membranæ θυμόν τ' exhibeant, praestare visum est, quod ex mea emendatione dedit Erfurdus, θυμοῦ τ' Ἀτρείδαις. Neque enim dubium est, sensum esse: quando quidem Ajax ex insperato ab ira et rixis in aliam erga Atridas voluntatem adductus est.

V. 706. Digna lectu de arte poetae in introducendo nuncio observavit scholiastes. Libri omnes, ἄνδρες φίλοι, τὸ πρῶτον ἀγγεῖλαι θέλω: quod non aliter potest absurditatis reprehensione

κορημνῶν. μέσον δὲ προσμολῶν στρατήγιον,
 κνδάζεται τοῖς πᾶσιν Ἀργείοις ὁμοῦ.

710 στείχοντα γὰρ πρόσωθεν αὐτὸν ἐν κύκλῳ
 μαθόντες, ἀμφέστησαν, εἰτ' ὄνειδέσιν
 ἤρασσον ἔνθεν κᾶνθεν οὔτις ἔσθ' ὅς οὔ, 725
 τὸν τοῦ μανέντος κἀπιβουλευτοῦ στρατοῦ

libetari, nisi si in his, quae sequuntur, verbum rectum pro infinitivo, *Τεῦκρον παρῆναι*, positum statuamus. Non enim nunciare primo, et deinde aliud quid facere vult nuncius, sed omne eius officium in nunciando positum est: nisi quis eum hoc dicere putabit, nunciare primo, deinde monere velle: quod tamen et insolens est, et alienum a persona militis gregarii. Quare multum praestare puto, quam recepi emendationem Musgravii, recte observantis, ab laetis rebus solere praecones narrationes suas incipere, apteque afferentis Eurip. *Electr.* 230. *ζῆ· πρῶτα γὰρ σοι τὰγάθ' ἀγγέλλειν θέλω*, et Sophocle. *Oed. R.* 958. *εἰ τοῦτο πρῶτον δεῖ μ' ἀπαγγεῖλαι σαφῶς, εὖ ἴσθ' ἐκεῖνον θανάσιμον βεβηκότα*. Id ipsum autem hic maxime requiritur, ut nuncius, quae duo affert, adventum Teucrici, et Calchantis de Aiace custodiendo praeceptum, statim ab initio ita significet, ut id, quod potissimum est, sequenturum intelligamus.

V. 709. Verbum *κνδάζειν* ex h. l. commemorat Eustathius p. 64, 31. 790, 40. (48, 37. 704, 44.)

V. 712. Codd. nonnulli *κοῦτις* vel *καὶ οὔτις*, male: unde peius etiam Bentleius, *κᾶνθε· κοῦτις*. Quid intersit inter *οὔτις ἔσθ' ὅς οὔ* et *ὅστις οὔ*, dictum in adnotationibus ad Elmsleii ed. *Medae* p. 374.

V. 713. Elmsleius coniicit *στρατῶ*, quod ut potuisse dici nemo negabit, ita nemo efficiet debuisse dici.

- ξύναιμον ἀποκαλοῦντες, ὡς οὐκ ἀρκέσοι
 715 τὸ μὴ οὐ πέτροισι πᾶς καταξανθεὶς θανεῖν.
 ὥστ' εἰς τοσοῦτον ἦλθον, ὥστε καὶ χεροῖν
 κολεῶν ἐρυστὰ διεπεραιώθη ξίφη. 730
 λήγει δ' ἔρις δραμοῦσα τοῦ προσωτάτω
 ἀνδρῶν γερόντων ἐν ξυναλλαγῇ λόγον.
 720 ἀλλ' ἡμῖν Αἴας ποῦ 'στίν, ὡς φράσω τάδε;
 τοῖς κυρίοις γὰρ πάντα χρεὶ δηλοῦν λόγον.

ΧΟΡΟΣ.

- οὐκ ἔνδον. ἀλλὰ φροῦδος ἀρτίως, νέας 735
 βουλὰς νέοισιν ἐγκαταζεύξας τρόποις.

ΑΓΓΕΛΟΣ.

Ιού, Ιού·

- 725 βραδεῖαν ἡμας ἄρ' ὁ τήνδε τὴν ὁδὸν
 πέμπων ἔπεμψεν, ἢ φάνην ἐγὼ βραδύς.

V. 714. Meliores libri ἀρκέσοι, servata iusta modorum consequutione. Brunckius alteram lectionem ἀρκέσει, quae in aliis libris, qui e Trichinii recensione sunt, invenitur, veram iudicavit. Male, si optativum, ut videtur, improbandum putavit: etsi indicativus defendi potest. Vide mox ad v. 729.

V. 717. Ald. et codd. nonnulli, in quibus Lips. b. κολεῶν. Saepe enim librarii formas Homericas ponunt, memoriae ex primis rudimentis inhaerentes.

V. 718. Τοῦ προσωτάτω Lobeckius et Erfurdinus ex paucis codd. et Suida in v. ξυναλλαγῇ pro vulgato τοῦ προσωτάτου.

V. 719. Ἀνδρῶν γερόντων ἐν ξυναλλαγῇ λόγον idem est quod τῶν γερόντων συναλλασσόντων αὐτοὺς διὰ λόγων.

ΧΟΡΟΣ.

τί δ' ἐστὶ χρείας τῆςδ' ὑπεσπανισμένον; 740

ΑΓΓΕΛΟΣ.

τὸν ἄνδρ' ἀπηύδα Τεῦκρος ἔνδοθεν στέγης

V. 727. Duplicem huius versus interpretatiōnem afferunt scholiastae, unam ab antiquiore interprete satis perplexe propositam, quam recentior his verbis declarat: ἤγουν τῆς σῆς ταύτης χρείας τί ἐστὶ τὸ ἔλλιπές; Simonidis verba, quae antiquior scholiastes comparavit, non sunt emendata a Gaisfordio in Poett. min. vol. 1. p. 392. Ea sic scribenda: βιότον κέ σε μάλλον ὄνασα πρότερος ἐλθάν. Altera interpretatiō haec est: θεόμενον τῆς τοῦ Αἴαντος παρουσίας. Vera est prior: quid huius negotii iusto parcius, id hic est tardius, factum est? Similiter hoc verbo usus est Aeschylus in Choëph. 575. φόνον δ' Ἐριννὺς οὐχ ὑπεσπανισμένη ἄκρατον αἷμα πίεται τρίτην πόσιν. Scholiastes ibi, οὐκ ἀποτυγχάνουσα.

V. 728. Observanda substitutiō aliorum verborum in locum eius, quod proprium erat: τὸν ἄνδρ' ἀπηύδα ἔνδοθεν στέγης μὴ ἔξω παρήκειν, pro τὸν ἄνδρα ἐκέλευσεν ἔνδοθεν στέγης μένειν. Aptè comparat Lobeckius Plautum Amphitr. (non Cistellaria) II. 2, 138. intus pateram proferto foras. Ita ille saepius: vide Parei lex. Plaut. v. intus. Παρήκειν scholiastae pro simplici ἤκειν dictum volunt. Elmsleius nec simplex neque compositum hic ferri posse putat, credo, quod exempla desideret. At his nihil opus, ubi ratio et ingenium linguae non repugnant. Quoniam foris est nuncius, propterea verbo ἤκειν usus est: vetuit Teucer, ne Ajax intus veniret foras. Recte autem scholiastae πα-

μὴ ἕξω παρήκειν, πρὶν παρῶν αὐτὸς τύχη.

ΧΟΡΟΣ.

730 ἀλλ' οἴχεται τοι, πρὸς τὸ κέρδιστον τραπεὶς
γνώμης, θεοῖσιν ὡς καταλλαχθῆ ἰχόλου.

ΑΓΓΕΛΟΣ.

ταῦτ' ἐστὶ τᾶπη μωρίας πολλῆς πλέα, 745
εἰπέρ τι Κάλχας εὖ φρονῶν μαντεύεται.

ΧΟΡΟΣ.

ποῖον; τί δ' εἰδῶς τοῦδε πράγματος πέρι;

οἴκειν per παριέναι explicant. Nam quod ait Elmsleius, introire potius hoc verbo, quam exire significari, alienum est ab hoc loco. Nam neque introire, neque exire significant haec verba, sed adire et advenire: quod refertur ad eum locum, de quo sermo est, ut introire, si intus est locus ille, exire, si foris, significetur. Hic quidem nescio an praetereundi, i. e. e conspectu paullum secedendi notio verbo composito insit.

V. 729. Libri omnes τύχη, quod consuetudine Graecorum, quae ut dicta ab aliquo vel cogitata referuntur, in praesens tempus transferendi defendi potest: de qua re summam monui ad Vigerum p. 900. VII. Iusta modorum consequutio hic τύχοι dici postularet, quod in Mosc. b. et Lips. b. supra scriptum est.

V. 730. Nescio an hunc locum respexerit Eustathius p. 1268, 7. (1368, 42.) κέρδιστον νόημα ex poeta quodam afferens.

V. 731. Male Musgravius ἔνεκα ad ἰχόλου intelligit. Immo recte scholiastes: ὅπως τὴν ἔχθραν κατάθηται καὶ διαλλαχθῆ τοῖς θεοῖς ἀπὸ τοῦ ἰχόλου. Nulla hic ullius particulae ellipsis.

ΑΓΓΕΛΟΣ.

- 735 τοσοῦτον οἶδα καὶ παρῶν ἐτύγγανον.
 ἐκ γὰρ συνέδρου καὶ τυραννικοῦ κύκλου
 Κάλχας μεταστὰς οἶος Ἀτρείδων δίχα, 750
 εἰς χεῖρα Τεύκρον δεξιὰν φιλοφρόνως
 θεῖς, εἶπε κἀπέσκηψε, παντοῖα τέχνη
- 740 εἶρξαι κατ' ἡμᾶρ τοῦμφανές τὸ νῦν τόδε
 Αἴανθ' ὑπὸ σκηναῖσι, μηδ' ἀφέντ' ἔαν,
 εἰ ζῶντ' ἐκείνον εἰσιδεῖν θέλοι ποτέ. 755
 ἔλᾱ γὰρ αὐτὸν τῆδε θῆμέρα μόνῃ
 δίας Ἀθάνας μῆνις, ὡς ἔφη λέγων.
- 745 τὰ γὰρ περισσὰ κἀνόνητα σώματα
 πίπτειν βαρείαις πρὸς θεῶν δυσπραξίαις
 ἔφασχ' ὁ μάντις, ὅστις ἀνθρώπου φύσιν 760

V. 743. Erfurdcius hic et infra v. 765. atque in Oed. R. minore ed. v. 1283. τῆδ' ἐν ἡμέρα dedit, Lobeckio obsequutus, qui quod Brunckius cum vulgatis dedit, τῆδε θῆμέρα, et consuetudini tragicorum et rationi repugnare pronuntiavit, comico indulgendum putans τῆδε μέντοι θῆμέρα in Avibus v. 1072. Ego non video idoneam causam, quare hoc a tragoedia abiudicandum sit. Habet τῆδε θῆμέρα etiam Tzetzes Exeg. in Iliad. p. 33. ubi v. 747. 748. affert.

V. 744. Lips. a. b. Ald. ὄς.

V. 745. Apud Suidam in v. τὰ γὰρ legitur κἀνόνητα. Sed librorum scripturam κἀνόνητα, tventur idem Suidas in v. ἀνόνητα, Stobaeus Ecl. phys. I. p. 114. ed. Heeren. et Serm. XXII. 21. de superbia, atque Eustathius p. 415, 13. 434, 17. (314, 50. 369, 15.)

V. 746. Apud Stobaeum est δυσπραγίαις, et v. seq. male οἶος pro ὅστις.

- βλαστῶν, ἔπειτα μὴ κατ' ἄνθρωπον φρονεῖ.
 κείνος δ' ἀπ' οἴκων εὐθύς ἐξορμώμενος,
 750 ἄνους καλῶς λέγοντος εὐρέθη πατρός.
 ὃ μὲν γὰρ αὐτὸν ἐννέπει· τέκνον, δορὶ
 βούλου κρατεῖν μὲν, σὺν θεῷ δ' αἰεὶ κρατεῖν. 765
 ὃ δ' ὑψικόμπως κάφρόνας ἠμείψατο·
 πάτερ, θεοῖς μὲν κἂν ὁ μηδὲν ὦν ὁμοῦ
 755 κράτος κατακτήσαιτ'· ἐγὼ δὲ καὶ δίχα
 κείνων πέποιθα τοῦτ' ἐπισπάσειν κλέος.
 τοσόνδ' ἐκόμπει μῦθον. εἶτα δεύτερον, 770
 δίας Ἀθάνας, ἠνίκ' ὀτρύνουσά νιν
 ἠῦδατ' ἐπ' ἐχθροῖς χεῖρα φοινίαν τρέπειν,
 760 τότ' ἀντιφωνεῖ δεινὸν ἄρρήτόν τ' ἔπος·
 ἄνασσα, τοῖς ἄλλοισιν Ἀργείων πέλας
 ἴστω, καθ' ἡμᾶς δ' οὔ ποτ' ἐκρήξει μάχη. 775
 τοιοῖσδε τοῖς λόγοισιν ἀστεργῆ θεᾶς
 ἐκτήσατ' ὄργην, οὐ κατ' ἄνθρωπον φρονῶν.

V. 748. Pro βλαστῶν Eustathius p. 415, 15. (314, 30.) γεγώς. Vide ad Trach. 1051.

V. 757. Verba τοσόνδ' ἐκόμπει μῦθον affert Eustathius p. 897, 2. (854, 7.)

V. 758. Notandum anacoluthon. Excidit enim coepta constructione, quum vellet dicere, δίας Ἀθάνας, ἠνίκ' ὠτρυνέ νιν, αὐδαμένης. Fallitur Boeckhius ad Pind. Ol. II. 99. ἠῦδατο hic passive intelligi posse putans.

V. 761. Attulit hunc locum Eustathius p. 621, 54. (474, 14.)

V. 762. Sensus verborum est: per me, quantum in me est, non perrumpet hostis ordines nostros.

V. 763. Fortasse, τοιοῖσδέ τοι λόγοισιν.

765 ἄλλ' εἶπερ ἔστι τῆδε θῆμέρα, τάχ' ἄν
 γενοίμεθ' αὐτοῦ σὺν θεῷ σωτήριοι.
 τοσαῦθ' ὁ μάντις εἶφ'. ὃ δ' εὐθύς ἐξ ἔδρας 780
 πέμπει με σοὶ φέροντα τάσδ' ἐπιστολάς
 Τεῦκρος φυλάσσειν. εἰ δ' ἀπεστερήμεθα,
 770 οὐκ ἔστιν ἄνηρ κείνος, εἰ Κάλχας σοφός.

ΧΟΡΟΣ.

ὦ δαῖτα Τέκμησσα, δύσμορον γένος,
 ὄρα μολοῦσα τόνδ', ὅποι' ἔπη θροεῖ. 785
 ξυρεῖ γὰρ ἐν χρωῶ τοῦτο, μὴ χαίρειν τινά.

ΤΕΚΜΗΣΣΑ.

τί μ' αὖ τάλαιναν ἀρτίως πεπαυμένην
 775 κακῶν ἀτρώτων, ἐξ ἔδρας ἀνίστατε;

ΧΟΡΟΣ.

τοῦδ' εἰσάκουε τάνδρός, ὡς ἦκει φέρον
 Αἴαντος ἡμῖν προᾶξιν, ἣν ἦλγησ' ἐγώ. 790

V. 765. Cod. Aug. c. τῆδ' ἐν ἡμέρα. Vide ad v. 748.

V. 771. Δαῖτα misera, Hoc significatu haec vox etiam in iambis Doricam formam habet; sed ubi hostem notat, communi forma δηῖος dicitur. Hic quidem ὦ δαῖτα habet etiam Suidas in v. δηῖα, sed cod. Leid. ὦ δηῖα. In melicis autem Dorica forma utrique significationi inservit. Neglectum ab interpretibus, citari hunc versum in Moschopuli scholiis ad Iliad. β. 23.

V. 773. Memorat haec Eustathius p. 796, 56. 1257, 12. (713, 28. 1353, 23.)

V. 777. Fuerunt, qui προᾶξιν in βᾶξιν mutandum putarent, cui coniecturae refutandae satis factum ab Erfurdio. Verba προᾶξιν ἣν ἦλγησ' ἐγὼ affert Eustathius p. 737, 6. (631, 25.)

ΤΕΚΜΗΣΣΑ.

οἴ μοι, τί φῆς, ὦ ἄνθρωπε; μῶν ὀλώλαμεν;
ΑΓΓΕΛΟΣ.

οὐκ οἶδα τὴν σὴν πράξιν, Αἴαντος δ' ὅτι,
780 θυραῖος εἶπέρ ἐστιν, οὐ θαρσῶ πέρι.

ΤΕΚΜΗΣΣΑ.

καὶ μὴν θυραῖος, ὥστε μ' ὠδίνειν, τί φῆς.

ΑΓΓΕΛΟΣ.

ἐκεῖνον εἶργειν Τεῦκρος ἐξεφίεται 795
σκηνῆς ὑπαυλον, μηδ' ἀφιέναι μόνον.

ΤΕΚΜΗΣΣΑ.

ποῦ δ' ἔστι Τεῦκρος; καπὶ τῷ λέγει τάδε;

ΑΓΓΕΛΟΣ.

785 πάρεστ' ἐκεῖνος ἄρτι· τήνδε δ' ἔξοδον
ὀλεθρίαν Αἴαντος ἐλπίζει φέρειν.

V. 781. Male quidam libri *τί φῆς* ab reliquis verbis interpunctione disiungunt. Dictum hoc, ut saepe fit in huiusmodi formulis, pro *ὥστε μ' ὠδίνειν*, ὅ *τι φῆς*. Affert haec verba Eustathius p. 842, 48. (780, 46.)

V. 786. Ingeniose Bothius *ἐλπίζειν φέρει*. Sed correctione nihil opus, modo recte locus intelligatur, neque quis ad inepta illa confugiat, ut *ἐλπίζειν* etiam metuere significare velit. Non enim ubique, sed ubi aptum est, ita hoc verbum ponitur, ut de metu possit dictum videri, etsi revera de spe est accipiendum. Hic quidem quum dicit nuncius, „sperat Teucer se hunc Aiacis exitum funestum nunciaturum esse“, hoc vult, sperare Teucrum, se, si exitum istum funestum fore nunciet, effecturum, ut retentus in tentorio eo die servetur Ajax.

ΤΕΚΜΗΣΣΑ.

οἱ μοι τάλαινα, τοῦ πότ' ἀνθρώπων μα-
θών; 800

ΑΓΓΕΛΟΣ.

τοῦ Θεστορείου μάντεως, καθ' ἡμέραν
τὴν νῦν ὅτ' αὐτῷ θάνατον ἢ βίον φέρει.

V. 783. Forma Θεστόρειος pro patronymico ex h. l. commemorata Eustathio p. 50, 17. (37, 53.)

V. 789. Moschopulus in Dictt. Att. ex Euripide affert, quae ex hoc loco sumpta videntur, ἢδ' ἡμέρα θάνατον ἢ βίον φέρει. In constructione expedienda frustra laborarunt interpretes, non animadverso anacolutho. Non enim καθ' ἡμέραν τὴν νῦν coniungenda sunt, secluso ὅτε, sed νῦν ὅτε cohaerent. Debat dicere, καθ' ἡμέραν τὴν νῦν ὅτε αὐτῷ θάνατον ἢ βίον φέρουσαν, quod poterat etiam omisso ὅτε dici. Nunc, posito illo ὅτε, non participium, quod propter τὴν inferendum erat, adiicit, sed verbum φέρει construit cum particula ὅτε. Νῦν ὅτε mediae orationi inseritur, ut ἔστιν ὅτε, et similia. Aeschylus Sept. ad Theb. 711. νῦν ὅτε σοι παρῆστακεν. Suppl. 638. νῦν ὅτε καὶ θεοὶ διογενεῖς κλύοιτ' εὐκταῖα γένοι χεούσας. Pindar. Ol. X. 13. νῦν ψᾶφρον ἐλισσομένην ὅπα κῦμα κατακλύσσει ῥέον, ὅπα τε κοινὸν λόγον φίλαν τίσομεν ἐς χάριν. In quo loco frustra haesit Boeckkiius. Homerns Iliad. σ. 88. νῦν δ' ἵνα κεν σοὶ πένθος ἐνὶ φρεσὶ μυχρίον εἴη παιδὸς ἀποφθιμένοιο. Sic scribendum pro ἵνα καί. Respondet igitur nuncius continuata, quam inceperat, oratione, hoc modo: a Calchante edoctus sperat ille se satis tempori funestum nunciare Aiacis exitum hoc ipso die, qui nunc mortem ei aut vitam feret,

ΤΕΚΜΗΣΣΑ.

790 οἱ γὰρ, φίλοι. πρόστιτ' ἀναγκαίας τύχης·
καὶ σπεύσαθ', οἱ μὲν Τεῦκρον ἐν τάχει μο-
λεῖν,

οἱ δ' ἐσπέρους ἀγκῶνας, οἱ δ' ἀντηλίους 805
ζητεῖτ' ἰόντες τ' ἀνδρὸς ἕξοδον κακίην.
ἔγνωκα γὰρ δὴ φωτὸς ἠπατημένην.

795 καὶ τῆς παλαιᾶς χάριτος ἐκβεβλημένην.
οἴμοι, τί δράσω, τέκνον; οὐχ ἰδρυτέον.
ἀλλ' εἴμι καὶ γὰρ κεῖσ', ὅποιπερ ἂν σθένω. 810
χωρῶμεν, ἔκγονῶμεν· οὐχ ἔδρας ἀκμή,

V. 790. Ἀναγκαία τύχη, commemorata Eustathio p. 651, 30. 1089, 37. (515, 8. 1118, 38.)

V. 792. Ἀντήλιοι ex Sophocle, ut videtur, commemorati Eustathio p. 83, 2. (62, 25.)

V. 793. Lips. a. b. cum multis aliis MSS. ἰόντες ἀνδρὸς. Edd. praeter Iunt. primam, (secunda non ad manum erat) tuentur articulum.

V. 798. 799. Vulgo, χωρῶμεν, ἔκγονῶμεν, οὐχ ἔδρας ἀκμή, σώζειν θέλοντες ἄνδρα γ', ὃς σπεύδει θανεῖν. In qua lectione verba οὐχ ἔδρας ἀκμή in parenthesis sunt. Alter versus autem, nisi γὲ non ad ἄνδρα, sed ad θέλοντες refertur, plane friget. Quid attinebat enim addi, quod sponte intelligebatur, quum servare velimus Aiacem? Sed ut paullo melius sit, γὲ ad θέλοντες relato, etsi positu particulae minus favente, ita sensum constitui, si quidem servare Aiacem volumus: tamen hoc quoque minus, quam velis, aptum videtur animo mulieris ad maximum metum exstimulato. Non dubium est enim, quin omnes Aiacem servatum velint. Auct. suspicionem vitii lectionis varietas. Nam cod. Dresd. b. θέλοντος, Aug. C. autem ἄνδρα

σώζειν θέλοντας ἄνδρα γ' ὃς σπεύδῃ θανεῖν.

ΧΟΡΟΣ.

800 χωρεῖν ἔτοιμος, κοῦ λόγῳ δεῖξω μόνον.
τάχος γὰρ ἔργου καὶ ποδῶν ἅμ' ἔψεται.

γ' ὃς ἂν σπεύδῃ θανεῖν, ad σπεύδῃ supra scripto
oi. Horum codicum scriptura, licet non ex omni
parte probanda sit, tamen sensum monstrat lon-
ge aptiorem. Ac non male quidem, etsi etiam
θέλοντος ferri potest, legeretur, οὐχ ἔδρας ἀκμῆ
σώζειν θέλοντί γ' ἄνδρ', ὃς ἂν σπεύδῃ θανεῖν,
quamquam ὃς ἂν hic minus recte diceretur, quia
non quisquis, sed is qui mori vult dici
debet. Nominativus etsi defendi quodammodo
posset, tamen et constructionem praeberet valde
duram, et propter praegressa verba χωρῶμεν, ἐγ-
κονῶμεν vix potest universe de quibusvis dictus
accipi. Neque ἄνδρα γ' ὃς sollicitandum, quia
sensus est τόν γε σπεύδοντα θανεῖν, sed quod in
Cod. Aug. additum est ἂν, veram lectionem esse
σπεύδῃ ostendit, cui explicandae additum ab in-
terprete est ἂν. Quae quum ita sint, maiore
interpunctione post ἐγκονῶμεν posita, recepi con-
iunctivum, et scripsi θέλοντας. Nam verba οὐχ
ἔδρας ἀκμῆ pro sensu eorum, qui est οὐχ ἰδρυ-
τέον, sunt constructa. Non est, inquit, de-
sidiae locus, si quis servare vult vi-
rum mortis appetentem. Sic non modo
sententia multo fortior est, multoque convenien-
tior perturbatae mulieri, sed illud etiam ex mo-
re tragicorum factum, quod oratio in fine sce-
nae loco communi concluditur: cuius rei exem-
pla ita frequentia sunt, ut hoc de industria
quaesivisse tragici videantur. Neque, quare id
fecerint, obscurum est.

ΑΙΑΣ.

- Ὅ μὲν σφαγεὺς ἔσθηκεν, ἧ̄ τομώτατος 815
 γένοιτ' ἄν, εἴ τῳ καὶ λογίζεσθαι σχολή,
 δῶρον μὲν ἀνδρὸς Ἑκτορος ξένων ἐμοὶ
 805 μάλιστα μισηθέντος, ἐχθίστου θ' ὄραν.
 πέπηγε δ' ἐν γῆ πολεμία τῇ Τρωάδι,
 σιδηροβρῶτι θηγάνῃ νεηκονῆς· 820
 ἔπηξα δ' αὐτὸν εὖ περιστείλας ἐγώ,
 εὐνούστατον τῶδ' ἀνδρὶ διὰ τάχους θανεῖν.
 810 οὕτω μὲν εὐσκευοῦμεν· ἐκ δὲ τῶνδὲ μοι
 σὺ πρῶτος, ᾧ Ζεῦ, καὶ γὰρ εἰκός, ἄρκεσον.
 αἰτήσομαι δέ σ' οὐ μακρὸν γέρας λαχεῖν. 825
 πέμψον τίν' ἡμῖν ἄγγελον, κακὴν φάτιν
 Τεύκρω φέροντα, πρῶτος ὡς με βασιάσῃ
 815 πεπιτῶτα τῶδε περὶ νεοῤῥάντῳ ξίφει,
 καὶ μὴ πρὸς ἐχθρῶν τοῦ κατοπτευθεῖς πάρος
 ριφθῶ κυσὶν πρόβλητος, οἰωνοῖς θ' ἔλωρ. 830
 τοσαῦτά σ', ᾧ Ζεῦ, προστρέπω· καλῶ θ' ἅμα

V. 804. Delevi comma post Ἑκτορος. Nam ἀνδρὸς ξένων μάλιστα μισηθέντος cohaerent.

V. 807. Θηγάνῃ σιδηροβρῶς Eustathio commemorata p. 1817, 27. (Od. 627, 15.)

V. 812. Ald. et meliores codd. λαχεῖν, probantibus Valckenario ad Phoen. p. 444. et Porsono ad Hec. 41. Alii libri λαβεῖν, alii minus laudando ordine verborum λαχεῖν γέρας. Nam et simplicior consociatio verborum in re gravi praestat, et quinta sedes trimetri potiori verbo aptior est.

V. 813. Non est obscurum, τοσαῦτα et προστρέπω praeferenda esse aliorum librorum scripturae τοιαῦτα et προτρέπω. Nec re accuratius

πομπαῖον Ἑρμῆν χθόνιον, εὖ με κοιμίσει,
 820 ξὺν ἀσφαδάστῳ καὶ ταχεῖ πηδήματι
 πλευρὰν διαρρήξαντα τῷδε φασγάνῳ.
 καλῶ δ' ἀρωγούς τὰς αἰεὶ τε παρθένους, 835
 αἰεὶ δ' ὀρώσας πάντα τὰν βροτοῖς πάθη,
 σεμνὰς Ἑριννῦς τανύποδας, μαθεῖν ἐμέ,
 825 πρὸς τῶν Ἀτρειδῶν ὡς διόλλυμαι τάλας.
 καὶ σφας κακούς κάκιστα καὶ πανωλέθρους
 ξυναρπάσειαν, ὥσπερ εἰσορῶσ' ἐμέ 840

considerata dubium videbitur, καλῶ θ' ἅμα ex
 quibusdam libris potius, quam cum Aldo et aliis
 καλῶ δ' ἅμα scribendum esse, tum quod hoc ad-
 ditamentum est natura sua non cohaerens cum
 praecedentibus, tum propter sequens καλῶ δέ.
 Idem est enim ac si diceret, καὶ πρὸς τούτοις
 καλῶ μὲν Ἑρμῆν, καλῶ δὲ Ἑριννῦς.

V. 819. Ἑρμῆν χθόνιον ex h. l. commemoravit
 Eustathius p. 561, 35. (+26, 29.)

V. 823. Codd. Ien. et Mosq. b. atque edd.
 Triclinianae, quas recentiores sequuti sunt, αἰεὶ
 θ'. Caeteri libri αἰεὶ δ'. Id servandum duxi, eo-
 dem modo ut in Electra 1088. (1099. Br.) Vtro-
 que in loco Elmsleius ad Aiakis v. 1050. τὲ probat.
 Adeo usitatum est hoc δὲ in repetitione
 eiusdem verbi, de quo v. Elmsleium etiam ad
 Heracl. 874. et ad Med. 21. et 1039. ut consen-
 taneum sit, etiam praegresso τὲ ad eam constru-
 ctionem rediri.

V. 826. Non probo, quod Erfurdinus ex cod.
 Dresd. b. πανωλέθρως recepit. Adiectivum, quod
 etiam vetus scholiastes agnoscit, orationem hic
 reddit magis poeticam.

V. 827. Lips. a. b. αὐτοσφαγεῖ. Duplex hic
 dubitatio est, una, utrum genuini sint, qui se-

αὐτοσφαγῆ πίπτοντα, τῶς αὐτοσφαγεῖς

quuntur duo versus, altera, si sunt genuini, quomodo interpungendum sit. Ac scholiastes Romanus ad haec, τῶς αὐτοσφαγεῖς, ita scribit: τοῦτο ἀπέβη τῷ Ἀγαμέμνονι ὑπὸ γὰρ τῶν φιλτάτων ἀπόλετο. ταῦτα δὲ νοθεύεσθαι φησιν, ὑποβληθέντα πρὸς σαφήνειαν τῶν λεγομένων. Valckenarium in Epist. ad Röv. p. LII. qui quum φησὶν in φασὶν mutare deberet, Didymi nomen in hoc scholio reponendum censebat, iure notavit Lobeckius. Arripuerunt hanc scholiastae annotationem quidam ex recentioribus, et damnarunt versus 828. 829. Wesselingius adeo versus 826 — 829. spurios putabat. At tantum abest, ut recte sensisse videantur, qui explicationis causa hic aliquid suppositum existimarunt, ut magis delendum aliquid fuerit removendae obscuritatis causa. Nam neque constructio ex omni parte expedita est, et res, quae continetur his versibus, quoniam cum historia non satis congruit, ab interpolatore aliter, ut opinor, expressa fuisset. Laboratur autem in constructione, quod ambiguum est, utrum haec, ὥσπερ εἰσορῶσ' ἐμὲ αὐτοσφαγῆ πίπτοντα, cum praecedentibus, an cum sequentibus coniungenda sint: quorum utrumvis eiusmodi est, ut particula aliqua deesse videatur. De qua re infra dicam. Ad sensum vero quod attinet, aut haec simpliciter imprecatio est, quae Brunckii est et Erfurdii sententia, aut, ut Musgravio et Lobeckio videtur, inest in ea imprecatione etiam praedictio quaedam. Si simpliciter exsecratur Atridas Ajax, nihil est, quod historiae repugnare possit, sed tanto gravius reprehendi debet poeta, qui Aiacem non, ut consentaneum erat, optare fecerit, ut sua ipsorum manu Atridae perirent, sed tale

πρὸς τῶν φιλίστων ἐκγόνων ὀλοίατο.

quid attulerit, quod quum aperte ad historiam referatur, tamen referatur perperam. Quo minus dubitandum est, quin verum viderint Musgravius et Lobeckius, quum, ut solent tragici et sapienter quidem facere, ea Atridis imprecari Aiacem existimarunt, quae evenisse postea omnibus constaret. At id ipsum sunt qui pugnare cum historia contendunt, eoque nomine hunc locum vituperant. Vnde Musgravius scribendum censuit, πρὸς τῶν φιλίστων, ἐκγόνων τ' ὀλοίατο, quo φιλίστων ad Agamemnonem, ἐκγόνων autem ad Vlysem a filio Telegono interemptum spectaret, gavisurus haud dubie, si scivisset, eam ipsam scripturam placuisse ei, qui codicem Ienensem scripsit: cui, nisi fallor, accedit Moscov. b. Tametsi caeteri codices et Suidas in ν. ἀύτοσφαγῆ et τὼς, atque Eustathius p. 1867, 40. (Od. 699, 33.) φιλίστων ἐκγόνων, vel, ut in priore Suidae loco legitur, φιλάτων ἐκγόνων coniungunt. Mihi vera attulisse videtur Musgravius, sed quum distincta a poeta esse putaret, quae ille noluit distinguere, mutanda bona lectione detraxisse huic loco virtutes, quas iusta interpretatione in clara luce collocare debebat. Aiax non minus Vlyssi, quam Atridis iratus est: qui quum hoc loco, in vehementissima commotione animi, solos Atridas nominat, facit hoc convenienter naturae. Nam ut tranquillioris animi est, omnia enucleate persequi, ita perturbati est, plura paucis, et secundaria primariis comprehendere. Itaque etsi ille Atridas tantum nominat, tamen cum his etiam Vlysem exsecratur. Hos omnes igitur perire vult ἀύτοσφαγεῖς, quod recte Lobeckius exemplis allatis ita accipiendum esse docet, ut non ab se ipsis, sed ab suis ne-

830 ἴτ', ὧ ταχεῖαι ποίνιμοί τ' Ἐρινύες,

candos intelligamus. Quod si distincte diceret, πρὸς τῶν φιλίστων, ἐγγόνων τε, etsi hoc verissimum esset, tamen et per se talis distinctio inepta, minimeque conveniens exasperato animo foret, et multo ineptior, quod facta postea haec ita distincta fuere. Itaque facit id, quod solum aptum est et plenum gravitatis: optat, ut ab natis ipsi suis interimantur, addito rei augendae causa verbo φιλίστων. In quo additamento magna cernitur ars et prudentia poetae. Nam absque illo vocabulo minus haec in Agamemnonem quadrarent, qui etsi a coniunctissimis, at non est tamen a filio occisus. Coniuncta autem φιλίστων ἐγγόνων in utrumque, et in Agamemnonem et in Vlysem, expetunt. Nam ut a carissimis necem uterque accepit, ita filii facinus in utriusque gente atrocissimum fuit, nisi quod alter imprudens patrem interemit, alter, vindicaturus patrem, materno sanguine domesticam caedem perpetuavit. Caeterum ad constructionem orationis quod attinet, olim maior interpunctio ante ὡςπερ ponebatur. At ita prorsus contra morem, tum etiam parum apte ad vim sententiae, particula δὲ omissa esset. Non rectius ea interpunctio ante τῶς collocaretur. Huic rei medelam adhibuit Erfurdlius, commate et ante ὡςπερ et ante τῶς interpungens. Est enim haec verborum complexio ex eo genere, cuius iam apud Homerum exempla inveniuntur, quod duplicem habet apodosin, alteram praemissam, sequentem alteram: quae ratio ibi maxime apta est, ubi in magno animi motu, quasi non satis sit id, quod praemissum est, aliud infertur secunda apodosi, quod gravius sit atque fortius. Atque hic quidem quanta, quamque divina vis

γεύεσθε, μὴ φείδεσθε πανδήμου στρατοῦ.

sit in hac gemina apodosi, cuius in medio $\text{\textcircled{P}}$ ro-
sita est protasis, neminem tam hebetem esse
puto, qui non etiam sine monitore persentiscat.
His disputatis non opus est, ut frigidum istud
 $\text{\textcircled{P}}$ ρὸ τῶν φιλίστων ἐγγόνων ὀλοίατο, quod cum
interpretatione $\text{\textcircled{E}}$ μπροσθεν in quibusdam codd.
apud Brunckium legitur, vel verbo refutare di-
gnemur. Caeterum $\text{\textcircled{P}}$ ιλίστων attigit Eustathius
etiam p. 1961, 49. (Od. 835, 6.) et τῶς p. 429,
32. (326, 18.)

V. 831. Thomam Magistrum, qui p. 524. ex
Sophocle affert, $\text{\textcircled{K}}$ εντεῖτε, μὴ φείδεσθε πανδήμου
στρατοῦ, confudisse hunc versum cum illo in
Hecuba, 387. $\text{\textcircled{K}}$ εντεῖτε, μὴ φείδεσθ'· ἐγὼ $\text{\textcircled{T}}$ εκον
 $\text{\textcircled{P}}$ άρῳ, a pluribus observatum. Duo alia non
item. Nam scholiastae $\text{\textcircled{O}}$ cum $\text{\textcircled{E}}$ ριννύες coniun-
gunt, $\text{\textcircled{T}}$ αχεῖαι ποίνιμοί τ' autem cum verbo γεύε-
σθε: quod etsi perperam faciunt, tamen hoc ve-
rum est, propter id ipsum, quod et celeres et
graves venire Ajax vult Furias, his eas vocabu-
lis invocari. Deinde autem, quod ad verbum
γεύεσθε attinet, non recte id, mea sententia, ad
πανδήμου στρατοῦ referetur. Nam quum hi duo
versus nulla particula nexi sint cum praecedentibus,
atrocissima haec foret immanitas, si Ajax
sine ulla caussa universo exercitui mala impre-
cicaretur. Excusari hoc defendique posset, si di-
ceret, $\text{\textcircled{S}}$ ὺν δ' $\text{\textcircled{O}}$ ταχεῖαι ποίνιμοί τ' $\text{\textcircled{E}}$ ριννύες,
γεύεσθε πανδήμου στρατοῦ, quia sic Atridarum
culpam luere vellet exercitum. Quod si sine hu-
iusmodi coniunctione haec eloquitur, exercitui
ipsi videtur iratus esse: cui cur sit iratus, et
cur se de improvise ad eum devovendum con-
vertat, nullo modo intelligi potest. At quanto
haec omnia aptius et accommodatius procedent,

- σὺ δ', ὦ τὸν αἰπὺν οὐρανὸν διφρηλατῶν, 845
 Ἥλιε, πατρῶαν τὴν ἐμὴν ὅταν χθόνα
 ἴδῃς, ἐπισχῶν χρυσόνωτον ἠνίαν,
 835 ἄγγελιον ἄτας τὰς ἐμὰς μόρον τ' ἐμὸν
 γέροντι πατρί, τῇ τε δυστήνω τροφῷ.
 ἧ που τάλαινα, τήνδ' ὅταν κλύῃ φάτιν, 850
 ἥσει μέγαν κωκυτὸν ἐν πάσῃ πόλει.
 ἀλλ' οὐδὲν ἔργον ταῦτα θρηνεῖσθαι μάτην·
 840 ἀλλ' ἀκρέτεον τὸ προᾶγμα σὺν τάχει τινί.
 ὦ Θάνατε, Θάνατε, νῦν μ' ἐπίσκεψαι μολῶν·
 καίτοι σὲ μὲν κάκει προσανυδήσω ξυνών. 855

si eum, quae modo dixerat, repetere, sed gravius et fortius enunciare putabimus. Hoc enim, si quid video, vult, Atridas in mente habens: ἴτ', ὦ ταχεῖαι ποίνιμοί τ' Ἐριννύες, γεύεσθε αὐτῶν: quod dum dicit, magis exasperatus, una cum his totum exercitum, cui praesunt, poenas dare cupiens, illa addit, μὴ φείδεσθε πανδήμου στρατοῦ. Ita et nexus sententiarum est, qualis esse debet, et removetur crudelitas ista, quia iam non exercitum per ipsum, sed cum Atridis et propter hos puniri vult.

V. 832. *Αἰπὺν οὐρανὸν* commemoravit Eustathius p. 557, 9. (422, 51.)

V. 834. *Χρυσόνωτον ἠνίαν* non currum aureum significare, ut Musgravio videbatur, sed proprie dictum esse de habenis auro superne pictis ornatisque, quivis videt, qui non alienus est a sensu venustatis. Docte rem explanavit Lobekius. Attigit Eustathius p. 583, 43. 657, 19. (443, 52. 495, 16.)

V. 837. Etiam Suidas in v. *δυστήνος* et *κλύει* habet ἧ που.

σὲ δ', ὦ φαεινῆς ἡμέρας τὸ νῦν σέλας,
 καὶ τὸν διφρευτὴν Ἥλιον προσεννέπω,
 845 πανύστατον δὴ, κοῦποτ' αὐδὶς ὕστερον.
 ὦ φέγγος, ὦ γῆς ἱερὸν οἰκείας πέδον
 Σαλαμῖνος, ὦ πατρῶιον ἐστίας βάθρον, 860
 κλειναὶ τ' Ἀθῆναι, καὶ τὸ σύντροφον γένος,
 κρηναὶ τε, ποταμοὶ θ' οἶδε, καὶ τὰ Τρωϊκὰ
 850 πεδία προσανδῶ, χαίρει', ὦ τροφῆς ἐμοί·
 τοῦθ' ὑμῖν Αἴας τοῦπος ὕστατον θροεῖ·
 τὰ δ' ἄλλ' ἐν Αἴδου τοῖς κάτω μυθήσομαι. 865

V. 844. Eustathium qui p. 436, 44. (332, 6.)
 ὄμνυμι πέδον γῆς ex Sophocle affert, ad h. l. re-
 spexisse putabat Valckenarius. Immo in nomine
 poetae erravit Eustathius. Nam Euripidis verba
 sunt in Medea v. 746. ὄμνυ πέδον γῆς.

V. 852, Hanc orationem Aiakis partem huius
 tragoediae esse splendidissimam, extra dubitatio-
 nem positum est. Cuiusmodi scena etsi finiri fa-
 bulam non illibenter velis, tamen id in hoc qui-
 dem argumento fieri non potuisse apertum est.
 Nam neque luctum omitti consuetudo omnisque
 ratio veteris tragoediae patitur, neque corpus
 mortui in potestate hostium relinqui fas est.
 Hoc postremum quidem declinari poterat. Nam
 poetae hoc inventum est, infensos Aiaci esse
 Atridas, qui, ut lis de sepultura oriri posset,
 Aiacem dixerit non insanientem, sed compotem
 mentis suae necem illis intulisse. De quo in-
 vento utut statuatur, tamen non contendam, So-
 phoclem hic, quod iam veteres quidam, ut Lo-
 beckius observavit, saepius ab eo peccatum di-
 xerunt, e maxima sublimitate ad inanem verbo-
 rum strepitum delapsam esse. Reputare enim
 debemus, quaedam, quae hodie vix recte percipi

ΗΜΙΧΟΡΙΟΥ ἁ ὁ ἁ.

π ρ ο φ ὀ ὄ ς.

πόνος πόνῳ πόνον φέρει.

σ τ ρ ο φ ἦ ἁ

πᾶ, πᾶ,

855 πᾶ γὰρ οὐκ ἔβαν ἐγώ;
 κούδεις ἐπίσταται με συμμαθεῖν τόπος.

possunt, apud Athenienses maximo cum favore excepta esse: cuiusmodi est Athenarum mentio in hac oratione Aiakis, et crudelitas Menelai, in quo mores et ingenia Laeedaemoniorum expressa esse putabantur. Caeterum de historia Aiakis egregie ad hunc locum disputavit Lobeckius.

V. 853. Distinxi haec in proodum, antistrophica, et epodum, prouti iam ad Hecubam p. 72. faciendum monueram. De hoc versu vide Porsonum ad Hec. 592. et Lobeckium. Loquuntur autem singuli. Distinxi personas ita, ut antistrophicorum aequalitas ipsaque verba postulabant. Vulgo hemichoriorum notae adscriptae erant versibus 854. 859. 860. 861. 862. 863. 864.

V. 856. Plerique interpretes συμμαθεῖν pro διδάξαι acceperunt. Elmsleius, propriam verbi significationem servandam putans, sensum vult hunc esse, ὥστε με συμμαθεῖν, comparatque haec, v. 672. ἐξίσταται δὲ νυκτὸς αἰαντὸς κύκλος τῆ λευκοπώλῳ φέγγος ἡμέρα φλέγειν, et v. 804. καὶ σπεύσαθ', οἳ μὲν, Τεύκρον ἐν τάχει μολεῖν, et v. 1050. νῦν δ' ἐνήλλαξεν θεὸς τὴν τοῦδ' ὕβριν πρὸς μῆλα καὶ ποιμένας πεσεῖν. Recte, modo addidisset, inde has loquutiones explicandas esse, quod verba, quae sic construuntur, faciendi notionem adsignificant. Itaque quod dicit poeta, ita explicandum est: οὐδεις τόπος ἐπιστάμενος

ἀντιστροφή ἄ. ὄ β'.

ἰδού,

δοῦπον αὖ κλύω τινά.

ὄ γ'.

ἡμῶν γε ναὸς κοινόπλουν ὀμιλίαν.

ὄ δ'.

στρόφη β'.

τί οὖν δῆ;

ΗΜΙΧΟΡΙΟΥ β' ὄ ἄ.

πᾶν ἐστὶβῆται πλευρὸν ἔσπερον νεῶν.

ΗΜΙΧΟΡΙΟΥ ἄ ὄ δ'.

ἀντιστρ. β'.

ἔχεις οὖν;

875

860

ποιεῖ με συμμαθεῖν. Nam alia interpretatio huius versus, quae et apud scholiastam et apud Suidam in v. συμμαθεῖν allata est, probata H. Stephano in Thes. T. II. p. 788. G. οὐδεὶς οἰδέ με τόπος συμμαθεῖν· οἶον, μεμαθηκότα τὸ γεγονὸς οὐδεὶς με οἶδε τόπος, ἀλλὰ μάτην περιῆλθον, non modo frigida est, sed etiam a composito verbo συμμαθεῖν erroris arguitur.

V. 857. Libri et scholiastes Romanus ἰδού ἰδού. Metri indicio alterum deleui. Nam quum in sequente versu recentiores libri γὰρ pro αὖ praebeant, suspicio est, librarios more suo trimetrum dare voluisse huiusmodi, ἰδού, ἰδού· δοῦπον γὰρ αὖ κλύω τινά.

V. 859. Elmsleius ad Heracl. 693. Addend. commate interpungit post ἡμῶν ut genitivo additus sit accusativus. Non probem. Nam simplicius ita respondetur, ut si praecessisset κλύω τινάς.

ΗΜΙΧΟΡΙΟΤ β' ό β'.

πόνου γε πληθος, κούδεν είς ὄψιν πλέον.

ΗΜΙΧΟΡΙΟΤ ά ό έ.

έ π φ δ ό ς.

άλλ' ουδ' έμοι δή τήν άφ' ήλιου βολών
865 κέλευθον άνήρ ουδαμοῡ δηλοϊ φανείς.

ΧΟΡΟΣ.

σ τ ρ ο φ ή.

τίς αν δητά μοι, τίς αν φιλοπόνων 880

άλιαδαν έχων άυπνους άγρας.

ή τίς 'Ολυμπιάδων θεών, ή ρυτῶν

V. 864. Scripturam quorundam librorum μολών et μολών nihil nisi errorem esse, facile quis intelligit.

V. 865. Minus commode interpungebatur comate post κέλευθον. Recte monuit Wunderlichius in Addendis Obs. in Aeschylum ad p. 96. τήν άφ' ήλιου βολών κέλευθον φανείς iungenda esse, ut in Electra v. 1273. φιλτάταν όδόν φανῆναι.

V. 866. Δῆτα pro δή ex mea emendatione iam ab Lobeckio et Erfurdio receptum.

V. 867. Libri quidam άλιαδών. Videndus de forma huius nominis Lobeckius. Deinde Aldina et quidam alii libri ξερας pro άγρας.

V. 863. Feminina forma 'Ολυμπιάδων decepit veteres interpretes, ut θεών de deabus, non de diis, accipiendum putarent. Elmsleio placet 'Ολυμπιαδών, quae forma vereor ne Graecis inaudita fuerit. Videtur Sophocles dixisse θεοϊ 'Ολυμπιάδες, ut Έλλάς άνήρ, et quae sunt alia huius generis, de quibus v. Porson. ad Or. 264. ad Phoen. 1038. et Lobeckium ad Ai. 323.

870 Βοσπορίων ποταμῶν, ἴδρις
 τὸν ᾠμόθυμον, εἴ ποδι
 πλαζόμενον λεύσσω, ἀπύοι; σχέτλια γάρ,
 ἐμέ γε τὸν μακρῶν ἀλάταν πόνων
 οὐρίῳ μὴ πελάσαι δρόμῳ,
 ἀλλ' ἀμένηνον ἄνδρα μὴ λεύσσειν ὄπου. 890

V. 869. Scholiastis ἴδρις ποταμῶν Nais est, quod Lobeckius de accolis fluminum intelligendum esse censet. Erfurdcius metri causa delet nomen ἴδρις auctoritate duorum codd. Mosc. non satis caute, quum vix credibile sit, poeticam vocem ab interpretibus additam esse, nulla praesertim necessitate cogente. Ego quidem post ποταμῶν distinxī. Nam et diis Olympiis fluviorum numina opponi patet, et multo magis poeticum est, ipsos hic fluvios, quam accolas invocari.

V. 870. Triclinii Brunckiique interpolationes huius loci silentio praeteriri satius est. Illud εἴ ποδι πλαζόμενον λεύσσω quomodo intelligendum sit, cognosci potest ex iis, quae ad v. 179. adnotavimus.

V. 871. Ultima, an prima Cretici soluta sit, dubitari potest. Veram puto Seidleri sententiam esse, ultimam solutam existimantis. Σχέτλια γάρ ἐμέ γε τάδε πάσχειν ex h. l. Eustathius p. 59, 29. (44, 50.)

V. 874. Verba ἀμένηνον ἄνδρα ab se invicem divelli, et ἀμένηνον ad chorum, ἄνδρα ad Aiace[m] referri, quod scholiastis et Erfurdtio visum est, tam durum est et ab elegantia dicendi alienum, ut id nemini placitum confidam. Quod autem Musgravius coniecit, μεμνηότ' ἄνδρα, eo vix quidquam excogitari frigidius potuit. Mihi sin-

ΤΕΚΜΗΣΣΑ.

875

ὦ μοί μοι.

ΧΟΡΟΣ.

τίνος βοή πάραυλος ἐξέβη νάπους;

ΤΕΚΜΗΣΣΑ.

ὦ τλήμων.

ΧΟΡΟΣ.

τὴν δουρὶληπτον δύσμορον νύμφην ὄρω
Τέκμησαν, οἴκτω τῶδε συγκεκραμένην. 895

ΤΕΚΜΗΣΣΑ.

880 οἶχον, ὄλωλα, διαπεπόρθημαι, φίλοι:

ΧΟΡΟΣ.

τί δ' ἔστιν;

ΤΕΚΜΗΣΣΑ.

Αἴας ὄδ' ἡμῖν ἀρτίως νεοσφαγῆς
κεῖται, κρυφαίῳ φασγάνῳ περιπτυχῆς:

ΧΟΡΟΣ.

ὦ μοι ἐμῶν νόστων.

900

cera videtur vulgata lectio, utroque verbo ad Aiacem relato. Turpe est, inquit, me tanto labore nihil effecisse, virumque morbo debilitatum frustra quaesivisse. Nam tanto magis indignatur chorus, quod illum vix morbo liberatum ipse valens assequi non potuit. Versus 874. iambico finitur ex eo genere, quod apte ischiorrhogicum appellari posse in Elementis doctrinae metricae dixi.

V. 876. Βοή πάραυλος commemorata Eustathio p. 1157, 54. (1214, 34.)

V. 380. Οἶχον et libri, et Suidas in h. v. et diserte Favorinus v. συνωχόετε, ne quis ὄχονα reponendum censeat.

885 ὦ μοι, κατέπεφνες, ἄναξ, . .
 τόνδε συνναύταν, ὦ τάλαιας.
 ὦ ταλαίφρων γύναι.

ΤΕΚΜΗΣΣΑ.

ὡς ὦδε τοῦδ' ἔχοντος, αἰάζειν πάρα.

ΧΟΡΟΣ.

τίνος πότ' ἄρ' ἔρξε χειρὶ δύσμορος; 905

V. 885. Erfurdlius, ut ego conieceram, edidit *ἰὼ μοι, ἄναξ, κατέπεφνες*, quum libri omnes *ἰὼ μοι* (vel *ὦ μοι*) κατέπεφνες, ἄναξ habeant. Nunc quidem neque *ἰὼ μοι* probō, quia *ὦ μοι* praecessit, quod hic repeti convenit, neque transpositionem admittam: quae etsi ex eo genere est, quo recte uti critico licet, tamen propterea non placet, quia κατέπεφνες melius hic in principio ponitur. Omninoque ad transpositionem in quibusdam scriptoribus raro et timide confugiendum arbitror: cuius rei rationes alio loco explicabo. Hic quidem, nisi fallor, dederat poeta, *ὦ μοι κατέπεφνες, ἄναξ, καὶ τόνδε συνναύταν*, vel *σὸν τόνδε συνναύταν*. Elmsleius *οἴμοι, ὦ μοι* eiectum ex Attica poesi cupiens.

V. 888. Stephani, ut videtur, editionem in manibus habens Valckenarius ad Herodot. p. 690. n. 63. quum τοῦτ' in τοῦδ' mutari iuberet, neglexit alios libros inspicere, hoc ipsum exhibentes. Τοῦτ' enim error est ed. Steph.

V. 889. Libri, *τίνος πότ' ἄρ' ἔπραξε χειρὶ δύσμορος*; Trimeterum etiam in antistropha alii aliter conati sunt restituere. At ibi sanissima est librorum scriptura, quae metrum praebet tragicis usitatissimum, de quo dictum in Elem. d. m. p. 232. seqq. Praeterea trimetros hic Tecmessa, melica chorus habet. Quid multa? Ἐπραξε nihil est aliud quam explicatio genuinae lectionis

ΤΕΚΜΗΣΣΑ.

890 αὐτὸς πρὸς αὐτοῦ· δῆλον. ἐν γὰρ οἱ χθονὶ
πηκτὸν τὸδ' ἔγχος περιπετεῖς κατηγορεῖ.

ΧΟΡΟΣ.

ὦ μοι ἐμᾶς ἄτας, οἷος ἄρ' αἰμάχθης,
ἄφρακτος φίλων· 910

895 ἐγὼ δ', ὁ πάντα κωφός, ὁ πάντ' αἰδρῖς,
κατημέλησα. πᾶ, πᾶ
κεῖται ὁ δυστράπελος
δυσώνυμος Αἴας;

ΤΕΚΜΗΣΣΑ.

οὔτοι θεατός· ἀλλὰ νιν περιπτυχεῖ 915
φάρει καλύψω τῶδε παμπήδην, ἐπεὶ

900 οὐδεὶς ἄν, ὅστις καὶ φίλος, τλαίη βλέπειν

ἔρξε. Id docere potest Hesychius. Hanc ergo reposui. Nam etiam extra infinitivum et participium illa forma usi sunt tragici, raro quidem: est enim etiam apud epicos rara: sed tamen aliquando: unde ἐρξάτην est in Sept. ad Theb. 929.

V. 891. Ἐγχος περιπετεῖς commemoratum Eustathio p. 604, 2. 644, 46. 48. (459, 42. 505, 31.)

V. 897. Vulgo ὁ δυσώνυμος, et sic Suidae edd. vett. in δυστράπελος. Omittunt articulum, probante Porsono ad Orest. 1297. MS. Harl. et pauci alii codd. Nihil colligi potest pro alterutra lectione ex Eustathio, qui ex h. l. verbum δυσώνυμος commemorat p. 640, 33. (499, 43.) neque ex Plutarchi verbis Symp. Q. IX. 6. p. 741. A. ἀφείς τὸν δυστράπελον Αἴαντα καὶ δυσώνυμον, ὡς φησι Σοφοκλῆς. Est autem δυσώνυμος, quia nomen eius, ut supra ipse dixit, male ominatum est.

φυσῶντ' ἄνω πρὸς θῆνας ἔκ τε φοινίας
 πληγῆς μελανθὲν αἷμ' ἀπ' οἰκείας σφαγῆς.
 οἴμοι, τί δράσω; τίς σε βαστάσει φίλων; 920
 ποῦ Τεῦκρος, ὡς ἀκμαῖος, εἰ βραίη, μόλοι,

V. 901. Multo facilius credam, ex hoc loco, quam, ut Scaligero in Coniect. ad Varr. p. 73. placuit, ex v. 1389. (1411.) expressa esse, quae Festus in v. tullios his verbis affert: Ennius in Aiace: Ajax misso sanguine tepido tullii efflantes volant. Cod. MS. Lips. in bibliotheca Senatoria sic: Ennius, sanguinem tepidi tullii efflantes volabant. Si coniecturae locus in tam brevi fragmento, sic fere crediderim versum trochaicum corrigi posse:
 animam misso sanguine tepido tullii efflantes volant.

V. 904. Libri omnes et Moschopul. ad Iliad. β. 312. ὡς ἀκμαῖος, εἰ βραίη, μόλοι. Ne ἄν secus, quam solent Attici, omissum esset, Brunckius vitiato metro dedit ὡς ἄν ἀκμαῖος. Quod ego ad Vigerum adnot. 284. conieceram, in quod incidere etiam Wakefieldius Silv. crit. vol. II. p. 127. et Porsonus apud Kiddium p. 220. ὡς ἀκμαῖ' ἄν, exhibuit Erfurdus, sed in adnotationibus, retractata sententia, Schaefero se ad stipulari scripsit, omitti ἄν in talibus posse existimanti. Vellem vero, qualia haec intelligi deberent, aperuisset. H. Stephanus in Thes. T. I. p. 275. C. ita haec verba interpretatur: quam tempestivus, si accesserit, veniat: quod non recte factum. Elmleius iure abesse contendit ἄν; sensum enim hunc esse, si venit, utinam tempori veniat, ut sepelire fratrem possit; nam ὡς significare utinam, ut in Electra v. 126. κακῆ τε χειρὶ πρόδοτον, ὡς ὁ τάδε πορὼν ὄλοιτ', εἴ μοι θέμις τὰδ' ἀνδᾶν.

905 πεπτῶτ' ἀδελφὸν τόνδε συγκαθαρούσαι.
ὦ δύσμορ' Αἴας, οἷος ὢν οἷως ἔχεις,

et v. 1226. ΗΛ. ἔχω σε χερσίν. ΟΡ. ὡς τὰ λοιπ' ἔχους αἰεί. Duplex in his error est. Nam neque εἰ βαιῆ est si venit, vel ut ipse patria lingua vertit, if he comes at all, quod Graece per indicativum dicendum fuisset; neque ὡς uti-
nam significare, illis aut similibus exemplis efficitur: quae particula cum optativo, ubi is optantis est, coniuncta, ut possit significare utinam, at saepe vel nam denotat, ut in Eurip. Hippol. 409. ubi similiter fallitur Monkus, et in hoc Aiakis loco, vel quemadmodum, ut in utroque loco Electrae. Alio modo erravit in Aiakis versu explicando Reisigius in dissertatione de particula ἄν p. 124. Sic igitur vertendum: nam utinam tempori, si veniat, adsit ad funus interempti fratris curandum. Caetera, quae olim ad h. l. de optativo disputavi, alio loco tractabuntur. Sed optativus εἰ βαιῆ, etsi propter alterum optativum positus est, tamen suam propriam vim habet. Aristoph. in Pace v. 1072. Ἐξώλης ἀπόλοι', εἰ μὴ παύσαιο βακίζων. Quod neque est, ut εἰ μὴ παύσει, si non desines; neque, ut ἦν μὴ παύσῃ, si non desieris: sed, si non desinas, quod nos dicimus, wenn du nicht aufhören solltest. Compara Aesch. Agam. 1058. Suppl. 932. 948. Soph. Ai. 1154. (1175. Br.) Philoct. 524. s. ne plura congeram.

V. 905. Verba πεπτῶτ' ἀδελφὸν affert schol. Wassenb. ad Il. β. 312. Eustath. p. 229, 12. (173, 34.) Totum versum habet Moschopulus ad Il. β. 312.

V. 906. Apud Suidam, qui v. οἷος et ὦ δύσμορ', hunc et sequentem versum affert, utrubique legitur Αἴαν.

ὡς καὶ παρ' ἐχθροῖς ἄξιος θρήνων τυχεῖν.

ΧΟΡΟΣ.

ἀ ν τ ι σ τ ρ ο φ ῆ .

	ἔμελλες, τάλας, ἔμελλες χρόνῳ	925
	στερεόφρων ἄρ' ὦδ' ἐξανύσειν κακὰν	
910	μοῖραν ἀπειρεσίῳ πόνων· τοῖά μοι	
	πάννυχα καὶ φαέθοντ' ἄρα	930
	ἀνεστέναζες ὠμόφρων	
	ἐχθοδόπ' Ἀτρείδαις οὐλίῳ σὺν πάθει.	
	μέγας ἄρ' ἦν ἐκεῖνος ἄρχων χρόνος	

V. 903. Codicum et vett. edd. scripturam dedi. Brunckius Triclinii interpolationem, ἔμελλες δὴ τάλας ποτὲ χρόνῳ, una vocula δὴ omissa sequutus erat. Apud Suidam in v. ἔμελλε est ἔμελλες, ἔμελλες, τάλας.

V. 909. Erfurdcius dedit στερεόφρων ἄρ' ὦδ' ἐξανύσειν κακὰν, etsi ὦδ' in nullo libro invenitur. Nam et saepius haec particula ab librariis neglecta videtur, et pulcre sic procedunt dochmiaci, producta in strophico versu in media syllaba verbi ἀὔπνουσ. Estque haec ita probabilis emendatio, ut metra consideranti, quae aliter plane insolita forent, non possit non verissima videri.

V. 911. Quoniam in strophico versu servandum erat ἴδρις, hic dedi φαέθοντ' ἄρα ἀνεστέναζες, quo ducere quodammodo videbatur scriptura codd. Ienensis et Mosc. b. ἄρ' ἐστέναζες. Nam caeteri libri φαέθοντ' ἀνεστέναζες, nisi quod Aug. c. φαέθοντα ἀνεστέναζες. Nemo autem non videbit particulam istam hic non modo aptam, sed pene necessariam esse. Elmsleio placet, ἀναξ inseri, quod mihi hic frigidum videtur.

V. 912. Quum tres codd. ὠμόφρον praebeant, Elmsleius coniecit ὠμόφρον'.

915 πημάτων, ἦμος ἀριστόχειρ 935
 . . . ὕπλων ἔκειτ' ἀγὼν πέρι.

ΤΕΚΜΗΣΣΑ.

ἰὼ μοί μοι.

ΧΟΡΟΣ.

χωρεῖ πρὸς ἦπαρ, οἶδα, γενναία δύη.

ΤΕΚΜΗΣΣΑ.

ἰὼ μοί μοι.

ΧΟΡΟΣ.

920 οὐδέν σ' ἀπιστῶ καὶ δις οἰμῶξαι, γύναι, 940
 τοιοῦδ' ἀποβλαφθεῖσαν ἀρτίως φίλου.

ΤΕΚΜΗΣΣΑ.

σοὶ μὲν δοκεῖν ταῦτ' ἔστ', ἐμοὶ δ' ἄγαν φρο-
 νεῖν.

ΧΟΡΟΣ.

ξυναυδῶ.

V. 916. Brunckius ineptum receperat supplementum Triclinii Ἀχιλλέως. Valde probabilis est Musgravii coniectura, χρυσοδέτων excidisse, similem Pindari locum afferentis, Nem. VIII. 36. χρυσέων δ' Αἴας στερηθεῖς ὕπλων φόνῳ πάλαισεν. Sed cur a Pindaro hoc mutuemur, quum Homerum testem habeamus, non modo in descriptione illa armorum istorum, sed etiam in illo non semel dicto, χρυσὸς γὰρ ἐρύκακε, δῶρα θεοῖο? Elmsleius coniecit ἐν Δαναοῖς.

V. 918. Pro οἶδα Harl. et duo Bodleiani ἦδε, quod vix erit qui praeferat.

V. 921. Ang. C. ἀποβληθεῖσαν. Vulgatam tuentur Suidas in v. ἀρτίως, et Eustathius p. 533, 26. 623, 31. (413, 36. 476, 30.)

ΤΕΚΜΗΣΣΑ.

οἶμοι, τέκνον, πρὸς οἷα δουλείας ζυγὰ
925 χωροῦμεν, οἷοι νῶν ἐφεστᾶσι σκοποί. 945

ΧΟΡΟΣ.

ὦ μοι, ἀναλήτων
δισσῶν ἐθρόησας ἀναυδον
ἔργον Ἀτρειδᾶν τῶδ' ἄχει.
ἀλλ' ἀπείργοι θεός.

ΤΕΚΜΗΣΣΑ.

930 οὐκ ἂν τάδ' ἔσται τῆδε, μὴ θεῶν μετὰ. 950

ΧΟΡΟΣ.

ἄγαν γ' ὑπερβριθὲς ἄχθος ἦνυσαν.

V. 931. Brunckius ex coniectura trimetrum dedit, ἄγαν δ' ὑπερβριθὲς τόδ' ἄχθος ἦνυσαν. Τόδ' in nullo invenitur libro. Δ' omittunt Venetus et Augustani ac schol. Rom. Pro eo γ' est in Harl. Mosc. b. Dresd. b. Ien. Lips. a. b. et Ald. Codd. Ien. et Mosc. b. ἦνυσας. Triclinius, ipse quoque trimetrum dare volens, καὶ μὴν ἄγαν ὑπερβριθὲς ἄχθος ἦνυσαν. Elmsleius, cui aliquando in mentem venerat, ἄγαν γε, χυπερβριθὲς ἄχθος ἦνυσαν, postea coniecit, ἄγαν ὑπερβριθὲς γὰρ ἄχθος ἦνυσαν. Qui ἦνυσαν ad Atridas referunt, ut scholiastes vetus facere videtur, quum ait, οἱ πράξαντες τὰ περὶ τὸν Αἴαντα, ὃ ἔστιν, οἱ αἴτιοι τούτων, hi δὲ scribant necesse est: nam sensus tum hic erit: esto, ut id diis auctoribus fecerint: at nimis grave malum effectum dederunt. Sed si ad deos spectat ἦνυσαν, probandum erit γέ, quae particula confirmandis iis, quae dicta sunt, inservit: nimis profecto grave malum perfecerunt. Hoc vero ut dici existimemus,

ΤΕΚΜΗΣΣΑ.

τοιόνδε μέντοι Ζηνὸς ἢ δεινὴ θεὸς
Παλλὰς φυτεύει πῆμ', Ὀδυσσεύως χάριν.

ΧΟΡΟΣ.

- 935 ἢ ῥα κελαινῶπαν θυμὸν ἐφυβρίζει 955
πολύτλας ἀνήρ,
γελᾷ δὲ τοῖςδε μαινομένοις ἄχεσιν
πολὺν γέλωτα, φεῦ, φεῦ,
ξύν τε διπλοῖ βασιλῆς
κλύοντες Ἀτρεΐδαι. 960

| ΤΕΚΜΗΣΣΑ.

- 940 οἷ δ' οὖν γελώντων κἀπιχαιρόντων κακοῖς

suadent, quae Tecmessa respondet: sane Pallas, Vlyssis gratia, tantum edidit malum.

V. 932. Verba δεινὴ θεὸς affert Eustathius p. 333, 44. (252, 44).

V. 934. Eustathius p. 72, 4. (54, 18.) affert κελαινῶπα θυμὸν. Sic etiam Hesychius, apud quem corruptae sunt hae voces. Constructio paullo impeditior, significans κελαινῶπαν θυμὸν ἔχει ἐφυβρίζων.

V. 935. Hiatus removendi caussa articulum ὄ, quem libri omnes ante πολύτλας habent, cum Porsono ad Orest. 1297. et Lobeckio atque Erfurdio delevi.

V. 936. Libri veteres τοῖς. Tricliniani τοῖσι, quae forma, ubi nulla vis est in articulo, displicet posita in tali versus loco, in quo eam numerus non delitescere patitur. Elmsleius conicit τοῖςδε. Quod recepi.

V. 938. Βασιλῆς Brunckius ex cod. D. pro βασιλῆες, βασιλέες, et βασιλεῖς, quod in aliis legitur.

V. 940. Suidae cod. Leid. in v. βλέποντες ha-

τοῖς τοῦδ'. ἴσως τοι, κεί βλέποντα μὴ 'πόθουν,
 θανόντ' ἂν οἰμώξειαν ἐν χροῖα δορός.
 οἱ γὰρ κακοὶ γνώμαισι, τάγαθὸν χεροῖν
 ἔχοντες, οὐκ ἴσασι, πρὶν τις ἐμβάλῃ. 965

bet οἱ δ' αὖ. Vulgo οἷδ' οὖν. Id scribendum
 putavi οἷ δ' οὖν.

V. 943. Mosc. b. et ex correctione secundae
 manus codex Brunckii, *τάγάθ' ἐν χεροῖν*, quod
 praefendum foret, quia ictus quinti pedis ele-
 gantius in potioem vocabuli syllabam cadit,
 quam in earum aliquam, quas minus voce notari
 convenit, nisi hic interpunctio, quae est ante
τάγαθόν, nonnihil mutaret usitatam recitandi
 rationem. Quod sentient, qui versus non digi-
 tis ad pedes, sed pro sententiae variis distinctio-
 nibus recitare didicerunt. Alibi syllaba, quae
 natura longa est, quum per se gravius pronun-
 ciari postulet, ei incommodo medetur. Ut quis
 non videat, multo elegantius esse, quod mox se-
 quitur, *ὦν γὰρ ἠράσθη τυχεῖν*, quam si scriptum
 esset, *ὦν γὰρ ἠθέλεν τυχεῖν*?

V. 944. Reprehendit Elmsleius Brunckium,
 Lobeckium, Schaeferum, Erfurdium, quod post
ἔχοντες, comma posuerint, quo recte careant
 edd. vett. Nam *ἔχοντες οὐκ ἴσασι* coniungenda
 esse, „habere se nesciunt.“ Non pugnabo, ne quis
 hic quidem verba ita construat. Sed non erant
 reprehendendi, quibus aliter videbatur. Nam
 etiam interpunctio ista recte se habet, et quidem
 servata eadem constructione, quia tantumdem
 est, ac si dicatur, *ἔχοντες, οὐκ ἴσασι ἔχοντες*.
 Videndum in quoque loco, non quomodo pos-
 sint verba construi, sed quomodo debeant. Atqui
 alibi aptius est dici, nesciunt se habere,
 alibi, quum habeant, habere se nesciunt.

945 ἔμοι πικρὸς τέθνηκεν ἢ κείνοις γλυκίς,
 αὐτῷ δὲ τερπνός. ὦν γὰρ ἠγάσθη τυχεῖν,
 ἐκτίσαθ' αὐτῷ, θάνατον, ὕπερ ἠθέλεν.
 πῶς δῆτα τοῦδ' ἐπεγγελοῦεν ἄν κάτα;

V. 945. Elmsleius, omisso μάλλον, ut videtur, offensus, nimioque, ut etiam ad Oed. R. 112. prodidit, amore particulae εἰ captus, dubitat, an melior futurus sit sensus, si εἰ κείνοις scribatur. Immo et perversa inde nasceretur sententia, et prorsus a mente ingenioque Tecmessae aliena. Nam si dicit, mihi acerbus ille periit, si illis acceptus, non propter mortuum quem amaverat maritum, sed propterea, quod illi eum gaudeant mortuum esse, dolere se ait. Quae odii acerbitas et per se in muliere foeda est, et hic inepta. Non enim odit Atridas et Vlysem, ita ut, quod his gratum sit, sibi ingratum esse putet, sed contemnit potius, deorum voluntati, non illorum artibus, necem Aiakis imputandam rata. Itaque missos eos faciens, suos tantummodo sensus persequitur, plusque sibi doloris, quam illis gaudii ex ea re natum dicit. Tuetur librorum scripturam de constructione disserens Eustathius p. 1521, 42. (Od. 204, 30.)

V. 948. Male huic versui in Aldina et aliis quibusdam libris chori personam adscriptam esse, vel αἰγῆσον v. 954. ostendit. Membranae Brunckii et multi codd. πῶς δῆτα. Ald. et quidam alii libri τί δῆτα, quod servans Porsonus ad Hec. 1214. et in supplemento praefationis p. 28. corrigit, τί δῆτα τοῦδ' ἔγγελοῦεν ἄν κάτα, metrica potissimum ratione motus, cui non multum tribuendam esse, in Elementis doctrinae metricae ostendi. Vulgatam recte Lobeckius, probante Erfurdio, tuetur Electrae versu 881. κατ' ἐμοῦ τακομένας μάλλον ἐπεμβάσει. Elmsleius, qui in

950 θεοῖς τέθνημεν οὗτος, οὐ κείνοισιν, οὐ. 970
 πρὸς ταῦτ' Ὀδυσσεὺς ἐν κενοῖς ὑβρίζειτω.
 Αἴας γὰρ αὐτοῖς οὐκέτ' ἐστίν· ἀλλ' ἐμοὶ
 λιπῶν ἀνίας καὶ γόους διοίχεται.

ΤΕΥΚΡΟΣ.

ἰὼ μοί μοι.

ΧΟΡΟΣ.

955 σίγησον. αὐδὴν γὰρ δοκῶ Τεύκρου κλύειν, 975
 βρωῶντος ἄτης τῆσδ' ἐπίσκοπον μέλος.

ΤΕΥΚΡΟΣ.

ᾧ φίλτατ' Αἴας, ᾧ ξύναιμον ὄμμ' ἐμοί,
 ἄρ' ἠμπόληκας, ὥσπερ ἠ φάτις κρατεῖ;

hoc loco κατὰ cum τακομένας coniungendum
 putat, non videtur leges, quibus tmeseos usus
 adstrictus est, satis perspectas habuisse. Idem in
 censura Porsoni Hecubae p. 73. (254. ed. Lips.)
 coniecit, πῶς δῆτα τοῦδ' ἂν ἐγγελῶεν ἂν κάτα.

V. 949. Repetitae eo modo, quo hic, particu-
 lae οὐ multa exempla conegessit Elmsleius.

V. 955. Apte compararunt interpretes Aeschyli
 versum in Eum. 906. ὅποια νείκης (ita scriben-
 dum videtur) μὴ κακῆς ἐπίσκοπα. Sed mira
 comminiscuntur de significatu vocabuli ἐπίσκο-
 πος. Quod ubi substantivum est, observatorem,
 custodem, curatorem significat; ubi adiectivum,
 quidni easdem significationes conservet? Itaque
 hic et in Aeschyli versu ἐπιμελητικὸν potius in-
 terpretabimur, quam, ut scholiastes Sophoclis,
 σημαντικόν, ἔφορον, οὐχ ἠμαρτηκὸς τῆς συμφο-
 ρᾶς, ἀλλ' ἐστοχασμένον, ex quibus solum ἔφορον
 quodammodo aptum est. Non magis probanda
 Hesychii interpretatio, τὰ τυγχάνοντα τοῦ σκοποῦ.

V. 957. Hic quoque frustra haerent interpretes.
 ἠμπόληκας est perfecisti. Nam ἐμπολᾶν

ΧΟΡΟΣ.

ὄλωλεν ἄνῆρ, Τεῦκρε, τοῦτ' ἐπίστασο.

ΤΕΤΚΡΟΣ.

ὦ μοι βαρείας ἄρα τῆς ἐμῆς τύχης.

980

ΧΟΡΟΣ.

960 ὡς ᾧδ' ἐχόντων

ΤΕΤΚΡΟΣ.

ὦ τάλας ἐγώ, τάλας.

ΧΟΡΟΣ.

πάρα στενάζειν.

ΤΕΤΚΡΟΣ.

ὦ περισπερχές πάθος.

ΧΟΡΟΣ.

ἄγαν γε, Τεῦκρε.

ΤΕΤΚΡΟΣ.

φεῦ τάλας. τί γὰρ τέκνον

τὸ τοῦδε, ποῦ μοι γῆς κυρεῖ τῆς Τρωάδος;

ΧΟΡΟΣ.

μόνος παρὰ σκηναῖσιν.

ΤΕΤΚΡΟΣ.

οὐχ ὅσον τάχος

985

significat negotiari, negotium transigere. Vide Hesych. in v. ἐμπολᾶ, eiusque interpretes. Simillimum est apud nostros verbum vollenden, quo utimur de eo, qui vitae laboribus et molestiis defunctus est.

V. 961. Friget, quod apud Suidam legitur in v. περισπερχές, ὡς περισπερχές πάθος. Vocabulum περισπερχές ex h. l. attigit Eustathius p. 442, 9. 1385, 23. (336, 7. Od. 12, 10.)

965 δῆτ' αὐτὸν ἄξεις δεῦρο, μὴ τις, ὡς κενῆς
 σκύμνον λεαίνης, δυσμενῶν ἀναρπάση.
 ἴθ', ἐγκόνει, σύγκαμνε. τοῖς θανούσι τοι
 φιλοῦσι πάντες κειμένοις ἐπεγγελαῖν.

V. 965. Elmsleio mirum videtur, quod nemo eorum, qui Sophoclem ediderunt, ad vocem δῆτα offenderit, quae non possit in initio versus collocari. Itaque scribendum putat, οὐχ ὅσον τάχος δεῦρ' αὐτὸν ἄξεις δῆτα. Cave quidquam mutes. Nam ubi sententia circa finem versus incipit, duorum versuum numeri ita coniunguntur, ut in fine alterius, alterius autem initio ea iam licita habeantur, quae aliter non nisi in medio versu concessa sunt. Dixi de hac re in Elementis doctrinae metricae p. 118. seq. Simillimum exemplum exstat infra v. 1067. (1089. Br.) καί σοι προφωνῶ τόνδε μὴ θάπτειν, ὅπως μὴ, τόνδε θάπτων, αὐτὸς ἐς ταφὰς πέσης. Vbi cohaerent arctissime ὅπως μὴ, quas particulas si disiungeres, sententia prodiret ineptissima. Cur hic non aliquis de correctione cogitavit? scilicet quia μὴ non putatur in vocibus esse, a quibus versus incipere nequeat. Adde Eur. Hipp. 1391. Sophocles Oed. R. 1084. οὐκ ἂν ἐξέλθοιμ' ἔτι πότε ἄλλος, ὥστε μὴ ἕμαθεῖν τοῦμὸν γένος. Hic in eundem errorem incidit Elmsleius. In his, ὡς κενῆς σκύμνον λεαίνης, perinepte scholiastes per leaenam non Aiacem, sed Tecmessam designari iudicavit, quum ita scripsit, κεκενωμένης καὶ ἐστερημένης τοῦ συζύγου, si quidem σύζυγον ille patrem catuli, non catulum ipsum intelligi voluit: addit enim: καλῶς δὲ τῷ παραδείγματι χρῆται· οἱ γὰρ κνηνηοὶ τηροῦσι τὸν καιρὸν, ὁπότε ἔρημοι τῶν μητέρων γίνονται οἱ σκύμνοι. Quod quibusdam placuit, κενῆς σκύμνον λεαίνης pro κενὸν σκύμνον λεαίνης dictum esse, non iniuria displi-

ΧΟΡΟΣ.

καὶ μὴν ἔτι ζῶν, Τεῦκε, τοῦδέ σοι μέλειν 990
970 ἐφίεθ' ἀνήρ κείνος, ὥσπερ οὖν μέλει.

ΤΕΤΚΡΟΣ.

ὦ τῶν ἀπάντων δὴ θεαμάτων ἐμοὶ
ἀλγιστον, ὦν προσεῖδον ὀφθαλμοῖς ἐγώ·
ὀδός θ' ὀδῶν πασῶν ἀνιάσασα δὴ

cet Lobeckio. Nam perversitas haec potius est, quam audacia quaedam dicendi. Quis enim mortuam leaenam catulo rapto orbari, non catulum orbum, mortua leaena, dicat? At quid cogit nos *κενής* orbatae interpretari, quo verbo fit, ut sententia inepta evadat? Multo minus probari potest, quod Erfurdlius putabat, abundare vocem *κενής*. In huiusmodi locis diligenter videndum est, ut sensum iis verbis declares, quae id ipsum, quod a scriptore dictum est, idque eodem modo exprimant, neque alienum quid aut absonum adsignificent. Hic quidem nihil aliud dicit Sophocles, quam relictæ catulum leaenae: quibus verbis non adsignificatur orbari leaenam, quod de mortua absurdum foret, sed seiunctio tantum ac separatio catuli et leaenae indicatur, quod in utrumque cadit, et eiusmodi est, ut, si de leaena sermo sit, hanc, sin de catulo, catulum orbatum intelligamus. Aptè ad significationem verbi demonstrandam Lobeckius attulit Bionis versum I. 59. *χήρα δ' ἄ Κυθήρεια, κενὸὶ δ' ἀνὰ δώματ' Ἔρωτες*, quem male tentavit Valckenarius. Et *κενώσαι* saepius est *καταλιπεῖν*, ut apud Euripidem *Androm.* 1139. *Bacch.* 729. Et omnino quid usitatius Graecis est, quam epithetis id indicare, quod efficiatur iis, quae caeteris verbis continentur? Vt, *τῶν σῶν ἀδέρκτων ὀμμάτων τητῶμενος*.

μάλιστα τοῦμὸν σπλάγγνον, ἦν δὴ νῦν ἔβην, 995
 975 ὃ φίλτατ' Αἴας, τὸν σὸν, ὡς ἐπησθύμην,
 μόρον διώκων κἀξιγνοσκοπούμενος.
 ὄξεια γάρ σου βάξις, ὡς θεοῦ τινός,
 διῆλθ' Ἀχαιοὺς πάντας, ὡς οἴχει θανάην.

V. 974. Ex Britannorum quorundam decreto, de quo Elmsleius monet, quem vide etiam in censura Porsoni Hecubae p. 79. (260. ed. Lips.) scribendum ἦν δὴ νυν. At aliud est hoc, quam ἄκουε δὴ νυν.

V. 977. Elmsleius scribi iubet θεῶν τινός, quia tragici θεῶν τις potius, quam θεός τις, dicere soleant. Sic ἐχθρῶν τις, φίλων τις melius esse, quam ἐχθρός τις, φίλος τις. Miror, virum inter populares suos non ultimum hic, ut alibi saepius, quod aliquoties fieri videat, semper fieri debuisse existimare, nec cogitare, non omnium locorum unam esse eandemque conditionem, sed id melius iudicari debere, quod cuique loco accommodatius sit. Ita recte dicas, servari aliquem ab aliquo deorum, ubi quum sponte intelligatur, deos esse, qui servant hominem, illud tantum spectatur, non illum certum quemdam, sed aliquem deorum esse. Sed ubi deum esse, non hominem dicere voles, singulari uteris. Vnde Homerus ait, εἰ μὴ τις θεὸς ἔσσι, et apud Aeschylum in Agam 672. navim Agamemnonis e tempestate servat θεός τις, οὐκ ἄνθρωπος, οἴακος θιγών. Itaque tantum abest, ut hic ὡς θεῶν τινός scribi debeat, ut id multo deterius futurum esset vulgata lectione. His argumentis cessit Elmsleius ad Med. 241. Caeterum cum deo propter solam celeritatem, qua mors eius divulgata erat, comparatur Ajax.

ἄγῶ κλύων δειλαιοσ, ἐκποδῶν μὲν ὦν, 1000
 980 ὑπεστέναζον, νῦν δ', ὄρων, ἀπόλλυμαι.
 οἴμοι.

ἴθ', ἐκκάλυπον, ὡς ἴδω τὸ πᾶν κακόν,
 ᾧ δυσθέατον ὄμμα, καὶ τόλμης πικρᾶσ,

V. 979. Membranae Brunckii et aliquot alii codd. δειλαιοσ. Ald. Lips. b. cum aliis δύστηνος. Servavi δειλαιοσ, quo vocabulo Sophocles etiam de viris saepius utitur, quam Aeschylus et Euripides.

V. 982. Hunc versum affert schol. Wassenb. ad Iliad. β. 8. et ad eundem Homeri locum Eustathius p. 165, 40. (125, 30.)

V. 983. Eustathius p. 409, 45. (310, 42.) διὸ καὶ Σοφοκλῆσ ἐν στίχῳ ἐνὶ οὐκ ᾤκησε διπλόην θέσθαι συντάξεωσ, εἰπῶν, ᾧ δυσθέατον ὄμμα καὶ τόλμης πικρᾶσ. ἔχων γὰρ φάναι, ᾧ δυσθέατον ὄμμα καὶ τόλμη πικρᾶ (sic Reiskius pro τόλμη πικρᾶ, etsi fallitur Eustathius, quum τόλμη dicitur, ultima brevi) ὅμωσ ἐξήλλαξε τὴν φράσιν, διὰ τὸ καὶ οὕτω καὶ οὕτω δύνασθαι λέγεσθαι, οἶον, ᾧ δυσθέατον καὶ ὄψεωσ καὶ τολμήματοσ, καὶ πάλιν, ᾧ δυσθέατοσ ὄψισ καὶ τόλμημα. Erfurdcius, quod exempla, quibus Lobeckius Eustathii interpretationem confirmare studuit, non καί, sed utroque in membro ᾧ habeant, Brunckio assentitur, τόλμης πικρᾶσ potius ex vocabulo ὄμμα pendere existimanti. At per καὶ non, quae prorsus diversorum generum sunt, sed cognata tantum coniungi possunt. Itaque si vera est Brunckii sententia, ita accipienda erunt verba, ac si dixisset, ᾧ δεινοῦ θεάματοσ ὄμμα καὶ πικρᾶσ τόλμης. Sed id durum est, et ne ad sententiam quidem satis rectum. Multo simplicior, ac propterea multo melior Eustathii interpretatio.

ὅσας ἀνίας μοι κατασπειρας φθίνεις. 1005
 985 ποῖ γὰρ μολεῖν μοι δυνατόν, εἰς ποίους βρο-
 τούς,
 τοῖς σοῖς ἀρήξαντ' ἐν πόνοισι μηδαμοῦ;
 ἦ πού με Τελαμών, σὸς πατήρ ἐμός θ' ἄμα,
 δέξαιτ' ἂν εὐπρόσωπος, ἱλεώς τ' ἴσως,
 χωροῦντ' ἄνευ σοῦ. πῶς γὰρ οὐχ; ὅτω πά-
 ρα 1010
 990 μηδ' εὐτυχοῦντι μηδὲν ἦδιον γελᾶν.

V. 985. Suidas in v. ποῖ habet με. Recte monet Elmsleius in addendis ad Heracl. v. 693. sive μοι, sive με legatur, ἀρήξαντ' accusativum esse. Adde eundem ad Med. 553. et ad Oed. Col. 1435.

V. 987. Vulgo laborante metro ἦ πού Τελαμών, σὸς πατήρ, ἐμός θ' ἄμα. Et sic Suidas in v. εὐπρόσωπος, nisi quod, ut in v. ποῖ, pro θ' ἄμα habet τ' ἴσως, quod etiam aliquot codd. habere ait Brunckius, qui in fine sequentis versus ἄμα praebeant. Suidas quidem in v. ποῖ, in utriusque versus fine τ' ἴσως habet, et ὁ σὸς pro σός. Kusterus apud Suidam in ποῖ contra edd. vett. dedit ἦ πού με Τελαμών, quod Toupius coniectura assequutus erat, Brunckius non improbat, Lobeckius et Erfurdtius, me quoque in praef. ad Hecub. p. 62. monente, receperunt. Assentitur Elmsleius in censura Porsoni Hecubae p. 69. (250. ed. Lips.) Caeterum signum interrogandi, quod vulgo in fine huius sententiae ponebatur, cum simplici interpunctione commutandum duxi. Nam si haec interrogatio esset, πῶς γὰρ potius, quam πῶς γὰρ οὐκ inferri debebat. Recte Triclinius monet ἦ που ironice dictum esse.

οἷτος τί κρύψει; ποῖον οὐκ ἔρει κακὸν
 τὸν ἐκ δορὸς γεγῶτα πολεμίου νόθον,
 τὸν δειλία προδόντα καὶ κακανδρία
 σέ, φίλτατ' Αἴαν, ἢ δόλοισιν, ὡς τὰ σὰ 1015
 995 κράτη θανόντος, καὶ δόμους νέμοιμι σοὺς;
 τοιαῦτ' ἀνὴρ δύσσοργος, ἐν γῆραι βαρὺς,
 ἔρει, πρὸς οὐδὲν εἰς ἔριν θυμούμενος.
 τέλος δ', ἀπωστὸς γῆς ἀπορῶιφθήσομαι,
 δοῦλος λόγοισιν ἀντ' ἔλευθέρου φανείς. 1020
 1000 τοιαῦτα μὲν κατ' οἶκον· ἐν Τροίᾳ δέ μοι
 πολλοὶ μὲν ἐχθροί, παῦρα δ' ὠφελήσιμα.
 καὶ ταῦτα πάντα σοῦ θανόντος εὐρόμην.

V. 994. Αἴαν pro Αἴας dedi e Suida in v. κα-
 κανδρία.

V. 998. Libri nonnulli, in quibus Lips. a.
 ἀπορῶιφθήσομαι. Vide Porsonum in Adversariis
 p. 195.

V. 1001. Vulgo παῦρα δ' ὠφελήσιμοι. Ald. et
 Suid. in v. πολλοὶ μὲν, παῦροι δ' ὠφελήσιμοι.
 Vulgatam Toupinus ad Suid. vol. II. p. 87. ita
 defendit, ut significari velit, in Troade multi
 sunt inimici, et qui ὠφελήσιμοι, in pau-
 cis ὠφελήσιμοι sunt. Quod mirum cuiquam
 in mentem venire potuisse. Emendarunt locum
 Johnsonus et Brunckius.

V. 1002. Libri omnes ταῦτα πάντα. Quod
 Brunckius dedit, ταῦθ' ἅπαντα, sumptum est ex
 Eustathio p. 999, 61. (997, 4.) qui ἀλλὰ ταῦθ'
 ἅπαντα σοῦ θανόντος εὐρόμην affert. Idem p.
 1637, 27. (Od. 367, 14.) habet τάδε σοῦ θανόν-
 τος εὐρόμην, ubi ed. Bas. mendose εὐροίμην.
 Solum verbum εὐρόμην ex h. l. commemorat p.
 1144, 22. 1911, 1. (1195, 50. Od. 762, 4.)

οἷμοι, τί δράσω; πῶς σ' ἀποσπάσω πικροῦ
 τοῦδ' αἰόλου κνώδοντος, ᾧ τάλας, ὕφ' οὗ 1025
 1005 φονέως ἄρ' ἐξέπνευσας; εἶδες, ὡς χρόνον
 ἔμελλέ σ' Ἐκτωρ καὶ θανῶν ἀποφθίσει;

V. 1003. Apud Suidam in v. κνώδοντος legitur πικροῦ pro πικροῦ.

V. 1005. Apud Suidam in v. κνώδοντος est ἐξέπραξας, minus bene, si perfecisti interpretamur. Sed videndum, ne, ut ἀνύσαι, et supra ἡμπολήκεναι v. 957. hoc verbum simpliciter peragere vitae labores, i. e. mori indicet, cui simile foret, quo nos in vulgari sermone utimur, ausmachen. Ita etiam exquisitior videri lectio ista poterit. Ad φονέως confer Musgrav. ad Eurip. Ion. 1252. Ἄρα est ergo, quod hic in media oratione cum dolore additum, ut in Electra 935. quem locum Erfurdcius comparat: ἐγὼ δὲ σὺν χαρᾷ λόγους τοιούσδ' ἔχουσ' ἔσπενδον, οὐκ εἰδνὶ ἄρα ἔν' ἡμεν ἄτης. Adde ibid. 1185. Vocabulum κνώδων explicatum a Lobeckio ad v. 814. p. 350.

V. 1006. Libri ἀποφθίσειν. Suidas in v. ἀποφθίμενον· καὶ ἀποφθίσειν, ἀνελεῖν, θανατωῶσαι. Τεῦκρός φησι πρὸς τὸν νεκρὸν τοῦ Αἴαντος· εἶδες, ὡς χρόνον ἔμελλέ σ' Ἐκτωρ καὶ θανῶν ἀποφθίσειν. Nescio an ἀποφθίσειν grammaticis debeamus, quorum ex opinione μέλλειν non recte cum infinitivo aoristi construitur. Sed falso eos ita statuere, iam nemo ignorat. Vide, ut alios omittam, Elmsleium ad Heraclid. 710. Quin etiam quibus Suidas hoc verbum explicat aoristi suadent, ut ἀποφθίσειν a poeta scriptum putemus. Id igitur malui quam ἀποφθιεῖν reponere.

σκέψασθε, πρὸς θεῶν, τὴν τύχην δυοῖν βρο-
τοῖν.

Ἐκτωρ μὲν, ᾧ δὴ τοῦδ' ἔδωρήθη πάρα

V. 1007. Ald. ut vulgo, πρὸς θεῶν τύχην. Heathii monitu Brunckius articulum restituit, quem codd. omnes edd. Iuntinae, et Suidae MS. apud Porsonum in Advers. p. 195. (quem vide etiam ad Orest. 412.) et cod. Leid. atque ed. Mediol. in v. τύχη habent. Reponi eum voluerat iam Bentleius. Interpunctiones, quibus idem Brunckius, et Musgravius, ac Lobeckius et Erfurdcius, verba πρὸς θεῶν ut exclamationem ab reliquis separarunt, non recte olim deleveram, ut sensus esset τὴν πρὸς θεῶν τύχην, collocatio-
ne articuli, qua θνήσκειν ὁ μέλλων in Electra v. 1486. ἐκείνον ὁ κτανὼν in Oed. R. 139. ἄνδρα τὸ μανθάνειν in Antig. 710. τὰ κοῦφα τοῖς νικῶ-
σιν in Eurip. Alcest. 1032. χιόνι τὴν κατάρρυτον in Androm. 214. Quo modo Eustathius p. 1062. 40. illud in Oed. R. 617. φρονεῖν γὰρ οἱ ταχεῖς οὐκ ἀσφαλεῖς interpretatur. At nihil obstitisset, quin Sophocles, si illud voluisset, poneret etiam τὴν πρὸς θεῶν τύχην. Non enim, si recte recitaretur versus, tres numero discretas dipodias habiturus erat.

V. 1008. Male Kusterus in Suida v. ἄντυγες edidit, οὗ δὴ τοῦδ' ἔδωρήθη πάρα. Cod. Leid. Suidae et edd. vett. οὗ δὴ τοῦτ' ἔδωρήθη πάρα. Nihilominus videndum, ne casu veram lectionem dederit Kusterus. Nam quo facilius procedit, quod in libris Sophoclis et apud ipsum Suidam in v. τύχη est, ᾧ δὴ τοῦδ' ἔδωρήθη πάρα, eo maior est suspicio, difficiliorem structuram a grammaticis mutatam esse, praesertim quum etiam πρὸς τοῦδε, quod mox v. 1016. positum est, non, ut scholiastis placet, de gladio, sed de He-

ζωστῆρι προισθεις ἱππικῶν ἐξ ἀντύγων, 1030
 1010 ἐκνάπτει ἀλέν, ἕς τ' ἀπέψυξεν βίον·

ctore accipiendum videatur: ut verisimile sit, poetam non per Aiacis donum Hectorem, per Hectoris Aiacem, sed fortius expressa sententia, per ipsos invicem illos interemptos dicere voluisse: unde supra dixerat, εἶδες, ὡς χρόνον ἔμελλέ σ' Ἐκτωρ καὶ θανῶν ἀποφθίσει. Atque ita quidem lectio, quae in v. ἀντυγες apud Suidam est, etsi potest in eandem sententiam, ut vulgata scriptura, explicari, hoc modo, ἐκείνου ζωστῆρι, παρ' οὗ τοῦτο ἐδωρήθη, tamen rectius, opinor, ita eam interpretabimur, ut poetam, quum dicere vellet, παρ' οὗ τοῦτο ἐδωρήθη, παρὰ τούτου ἀπέψυξεν βίον, omisso cum praepositione pronomine demonstrativo, pro illis, ἀπέψυξεν βίον, pleniorē rei descriptionem posuisse existimemus. Sed in hac scriptura non satis placet τοῦτο. Pro quo si, ut Kusterus edidit, τοῦδε scriptum fuit, i. e. οὗ πάρα, τοῦδε τοῦ Αἰάντος, non solum multo aptius expressa erit sententia, sed apparebit etiam, unde et Suidae lectio, et vulgata orta sit. Nam qui haerebant in constructione verborum, alii τοῦδε in τοῦτο, alii οὗ in ᾧ mutare videntur. Fatendum tamen est, facilitate et elegancia praestare vulgatam.

V. 1009. Comma post προισθεις recte sustulit Lobeckius, veram esse ostendens grammaticorum interpretationem, ἐξαφθεις, δεσμευθεις, δεθεις.

V. 1010. Ald. et plerique libri ac Suidas in v. τύγη, ἐγνάπτει. Lips. a. b. ἐγνάμπει. Codd. Aug. b. Dresd. b. Suidas in v. ἀντυγες ἐκνάπτει. Et ita etiam Suidae cod. Leid. in v. προισθεις, ubi edd. ἐκνάμπει. Eustathius p. 150, 31. (114, 1.) δοκεῖ δὲ ἢ ἐν τοῦ γόνυ ῥῆμα εἶναι

οὗτος δ' ἐκείνου τήνδε δωρεάν ἔχων,
 πρὸς τοῦδ' ὄλωλε θαλασίῳ πεσῆματι.
 ἄρ' οὐκ Ἐριννύς τοῦτ' ἐχάλκευσε ξίφος,
 καέκινον Ἄιδης δημιουργὸς ἄγχιος; 1035

ἄρρητον γνῶ, τὸ εἰς γόνυ κλίνω, ἔξ οὗ γνάπτω
 καὶ γνάμπτω, ἢ ἐκ τοῦ κνῶ, ἀφ' οὗ καὶ τὸ, αἰ-
 γείου κνῆ τυρόν, γενέσθαι κνάπτω τὸ παρὰ Σο-
 φροκλεῖ, καὶ κνάμπτω, καὶ τροπῆ γνάμπτω, διὸ
 καὶ κναφεύς ὁ αὐτὸς καὶ γναφεύς. Notae de hoc
 verbo disputationes Dorvillii in Misc. Obs. vol.
 IX. qui ipse quoque hic ἐκνάπτειτο praefert, et
 Hemsterhusii ad Lucian. T. I. p. 86. Κνάπτειν
 antiquioris Atticorum linguae esse testantur
 grammatici: quare hoc praetuli. Nam quod
 Blomfieldius ait in glossario ad Aeschyli Persas
 v. 532. vetustissimos Atticorum scriptorum γνά-
 πτειν dixisse, Hemsterhusium adhibens auctorem,
 id ipse finxit, neque aut Hemsterhusius, aut
 alius, quem ego sciam, dicit. Verba ἀπέψυξε
 βίον affert Eustathius p. 622, 23. (474, 50.)

V. 1014. Recentiores edd. commate post Ἄιδης
 distinguunt, et glossator apud Brunckium ἐπλεξε,
 κατεσκεύασε supplet. Lobeckius, etsi vulgare sit,
 unum verbum ad duo nomina referri, quorum
 alteri proprie non conveniat, quaerit, quidni et-
 iam balteus fibulis, clavis, bullis instructus χαλ-
 κευθῆναι possit. Neutram interpretationem ve-
 ram esse contendo, eam ob causam, ob quam
 semper, quum hunc locum legi, priusquam quo-
 modo intelligendus esset videram, offendere me
 memini: id quod etiam aliis accidisse puto, qui
 aliquem sensum habent dictionis poeticae. Nam
 quid frigidius fingi potest, quam gravissimam
 sententiam concludi inepto additamento, quod
 cur hic reperiatur, non aliam causam commi-

1015 ἔγὼ μὲν ἂν καὶ ταῦτα καὶ τὰ πάντ' αἰεὶ
 φάσκοιμ' ἂν ἀνθρώποισι μηχανᾶν θεοῦς·
 ὅτω δὲ μὴ τὰδ' ἔστιν ἐν γνώμῃ φίλα,
 κείνος τὰ κείνου στεργέτω, κἀγὼ τάδε.

niscaris, quam versus implendi necessitatem? In media sententia etiam ornamentum aliquid ex huiusmodi epithetis accedit, sequente deinde verbo, quo ea apte et graviter finiatur: sed finito iam absolutoque sensu languent, quae additum iri non exspectes. Absit vero, ut hoc Sophoclem aut nesciisse, aut non sensisse credamus. Immo optime hoc ille sciens, non addidit, quae supervacanea erant, sed, quae necessaria, expressit doctius. Construxit enim verba δημιουργὸς ἄγριος cum accusativo ἐκείνου, sensumque voluit hunc esse κἀκείνον "Αιδης ἀγρίως ἐδημιούργησεν. Adiectiva autem cum eodem casu, quo verba, maxime a poetis construi, satis notum. Vide Matthiae Gr. Gr. p. 444. et 573.

V. 1015. Vulgatum ἔγὼ μὲν οὖν etiam apud Suidam in v. μηχανοῦράφος exstat. Particula οὖν in cod. Veneto omissa est. Pro ea praebent cod. Laud. Mosc. a. August. b. c. Lips. a. Ald. ἄν. Dubitari vix potest, utra melior scriptura sit.

V. 1018. Vulgo κείνός τ' ἐκείνα. Recte Monkius ad Eurip. Alcest. 545. quod cod. MS. habeat κἀκείνου, reponi iubet κείνος τὰ κείνου. Ac κἀκείνου Erfurdlius ex codd. Ien. et Mosc. b. adnotavit. Neque aliter Lips. b. et Suidas in v. ὅτω, apud quem legitur κείνος τἀκείνου στεργέτω, κἀγὼ ταῦτα. Ille, inquit, hanc, quae ipsius sententia est, probet. De vocabulo κείνος sic usurpato videndus Erfurdlius in ed. min. Oed. R. ad v. 264.

ΧΟΡΟΣ.

μὴ τεῖνε μακράν, ἀλλ' ὅπως κρύψεις τάφῳ 1040
 1020 φράζου τὸν ἄνδρα, χῶς τι μυθήσει τάχα.
 βλέπω γὰρ ἐχθρὸν φῶτα, καὶ τάχ' ἂν κακοῖς
 γελῶν ἂ δὴ κακοῦργος ἐξίκοιτ' ἀνήρ.

ΤΕΤΚΡΟΣ.

τίς δ' ἐστίν, ὄντιν' ἄνδρα προσλεύσεις στρα-
 τοῦ;

ΧΟΡΟΣ.

Μενέλαος, ᾧ δὴ τόνδε πλοῦν ἐστείλαμεν. 1045

ΤΕΤΚΡΟΣ.

1025 ὄρω· μαθεῖν γὰρ, ἐγγὺς ᾧν, οὐ δυσπετής.

ΜΕΝΕΛΑΟΣ.

οὔτος, σὲ φωνῶ τόνδε τὸν νεκρὸν χεροῖν
 μὴ συγκομίζειν, ἀλλ' ἔαν ὅπως ἔχει.

ΤΕΤΚΡΟΣ.

τίνος χάριν τοσόνδ' ἀνήλωσας λόγον;

V. 1019. In libello de construct. verb. quem edidi post librum de em. rat. Gr. gr. p. 390. μακρὸν vitiose, et κρύψης, ut in codd. Mosc. b. Lips. b. legitur. Verba μὴ τεῖνε μακράν citat etiam Moschopolus in Dictt. Att. ubi de compositis verbi τεῖνω.

V. 1022. Lips. b. et Dresd. γελῶντ'.

V. 1023. Lips. b. τίς ἐστίν.

V. 1026. Recte Schaeferus punctum post φωνῶ deleuit, iungens, σὲ φωνῶ (iubeo) μὴ συγκομίζειν. ERFURDT. Ita etiam Elmsleius ad Oed. R. 350.

V. 1028. Lobeckius et Erfurdinus sequenti sunt Brunckium, qui Atticistis auctoribus ἀνάλωσας

ΜΕΝΕΛΑΟΣ.

δοκοῦντ' ἔμοι, δοκοῦντά δ', ὅς κραίνει στρα-
τοῦ. 1050

ΤΕΤΚΡΟΣ.

1030 οὐκουν ἄν εἴποις, ἦντιν' αἰτίαν προθεῖς;

ΜΕΝΕΛΑΟΣ.

ὀθοῦνεκ' αὐτὸν ἐλπίσαντες οἴκοθεν
ἄξειν Ἀχαιοῖς ξύμμαχόν τε καὶ φίλον,

ex suo cod. et Aug. b. dedit. Copiose Atticistis calculum adiecit Valckenarius ad Phoen. 591. eademque in sententia Porsonum fuisse apparet. Sed recte videtur Elmsleius contendere, inscriptionum fide adhibita, augmentum usurpatum esse ab Atticis. Philemon in Lexico p. 150. πλὴν τὸ μὲν ἀνήλωκα καὶ ἠνάλωκα γράφεται Ἀττικῶς, ἀνάλωκα δ' ἀναύξητον κοινῶς· ὁμοίως καὶ ἐπὶ τῶν παθητικῶν ἀνήλωται, καὶ ἀνάλωται, ἃ καὶ αὐτὰ παραπλησίως τοῖς ἐνεργητικοῖς γράφεται. Et in Sophoclis quidem versu caeteri libri omnes ἀνήλωσας. Videtur augmenti omissio vulgaris linguae fuisse. Vnde nescio an apud Euripidem, quem humiliora sectatum constat, servanda sit, libris ita suadentibus: etsi in Electra 681. ἀνήλωσαν legitur, ubi Seidlerus non monito lectore ἀνάλωσαν dedit.

V. 1029. Brunckium, qui cum quibusdam libris δοκοῦντά δ' exhibuit, sequi non debebant novissimi editores. Notavit errorem Elmsleius in addendis ad Eurip. Heracl. 874. et uberius ad Sophoclis locum. Vide supra ad v. 372.

V. 1031. Ald. Ven. et aliquot alii codd. in quibus Lips. a. b. ἄγειν.

ἔξεύρομεν ζητοῦντες ἐχθίω Φρυγῶν.
 ὅστις στρατῷ ξύμπαντι βουλευίσας φόνον, 1055
 1035 νύκτωρ ἐπεστράτευσεν, ὡς ἔλοι δορί.

V. 1033. Libri omnes ἔξεύρομεν ζητοῦντες ἐχθίω Φρυγῶν. Reiskius coniecit ξυνόντες. Eldickius in specimine suspicionum p. 3. seq. (179. in Schaeferi Thes. crit. novo T. I.) ζητοῦντ' ἔτ'. In cod. Mosc. b. legitur, ἔξεύρομεν αὐτὸν ἐχθίω Φρυγῶν ζητοῦντες, verbis ita collocatis, ut, si ζητοῦντα scriptum esset, interpretem credas scripturam, quae ab Eldickio proposita est, explicare voluisse. Est illa adeo speciosa coniectura, ut eam olim receperim. Nunc acquiescendum puto in scholiastae explicatione, ἐξετάζοντες. Hoc dicit Menelaus: quem speraveramus socium nobis atque amicum fore, eum cognito exploratoque illo facinore inimiciorem Phrygibus invenimus.

V. 1035. Libri ὡς ἔλοι δορί. Scholiastes etiam ὡς ἔλοιδόρει legi observat, quod vereor ne cupidius, Bothio duce, receperit Erfurdus. Addit scholiastes: ὡς λοιδορούμενος ἀπηγγέλατο, ταῦτά γὰρ εἶπεν ὁ Αἴας. At coram quibus tandem et quando istud iactaverit Aiax? Non sane coram Graecis: nam his ut improvise veniret, noctu eos adortus est; neque ante, quam armenta trucidavit: nam Vlysses in fabulae principio suspicatur tantum, ab Aiace hoc factum esse, certum autem scire se negat. Quod si perpetrato iam facinore rem fassus est Aiax, idque Menelao una cum morte eius nunciatum, cur hic cum contemptu mentionem facit huius dicti, quum non minuere oratione sua crimen Aiace, sed quantum potest augere velit? Omitto, quod ne apte quidem collocata sunt verba ista, quae non cum his, νύκτωρ ἐπεστράτευσεν, sed cum illis, στρατῷ

κεί μὴ θεῶν τις τήνδε πείραν ἔσβεσεν,
 ἡμεῖς μὲν ἂν τήνδ', ἣν ὄδ' εἴληχεν τύχην,
 θανόντες ἂν προὔκειμεθ' αἰσχίστῳ μόρῳ,
 οὗτος δ' ἂν ἔζη. νῦν δ' ἐνήλλαξεν θεὸς 1060
 1040 τήν τοῦδ' ὕβριν πρὸς μῆλα καὶ ποιμένας πε-
 σεῖν.
 ὦν οὔνεκ' αὐτὸν οὔτις ἔστ' ἀνήρ-σθένων

ξύμπαντι βουλευσας φόνον, coniungenda fuerant. Itaque abeat posthac scriptura ista, unde venit, ad errores librariorum. Vide tamen an δόρει restituendum sit, de qua forma dixi in Erfurdtii ed. Aiacis p. 628. s. et ad Oed. Col. 626. 1316. 1388. Vtraque forma utuntur tragici in melicis, Euripides etiam in iambis δορὶ habet. Apud Sophoclem atque Aeschylum in iambis nullus est, si bene memini, locus, qui non ferat δόρει.

V. 1037. Nescio qui factum sit, ut, quum Lo-beckius non improbabile esse diceret, Sophoclem ἡμεῖς μὲν οὔν scripsisse, etiam Erfurdgium ad dubitandum adduxerit. Vterque, quod nemini non aliquando accidit, minus attente locum inspexerat. Accusativus τύχην ita explicandus, ut memineris, poetam pro ἐλάχομεν, quod dicturus erat, alia verba substituere.

V. 1033. Membr. Ald. et aliquot alii codices αἰσχίστῳ. In aliis, ut solitum, commutatur haec vox cum ἐχθίστῳ.

V. 1040. Sophoclem latiore significato dixisse μῆλα, ut etiam feras intelligat, quum Achillem fecit πᾶν μῆλον θηρῶντα, observarunt grammatici. Vide Eustathium p. 877, 58. 1648, 63. (828, 12. Od. 384, 10.) Hic quidem intelligi patet boum oviumque greges.

V. 1041. Quum αὐτὸν dixisset, tamen σῶμα addit: quod ad sensum idem valet atque αὐτοῦ

τοσοῦτον, ὥστε σῶμα τυμβεῦσαι τάφῳ,
 ἀλλ' ἀμφὶ χλωρὰν ψάμαθον ἐκβεβλημένος,
 ὄρνισι φορβὴ παραλίῳις γενήσεται. 1065

1045 πρὸς ταῦτα μηδὲν δεινὸν ἐξάρῃς μένος.
 εἰ γὰρ βλέποντος μὴ ἄδυνήθημεν κρατεῖν,
 πάντως θανόντος γ' ἄρξομεν, κὰν μὴ θέλῃς,
 χερσὶν παρεθύνοντες· οὐ γὰρ ἔσθ' ὅπου
 λόγων ἀκούσαι ζῶν πότ' ἠθέλησ' ἐμῶν. 1070

1050 καίτοι κακοῦ πρὸς ἀνδρός, ἀνδρα δημότην
 μηδὲν δικαιοῦν τῶν ἐφροσώτων κλύειν.
 οὐ γὰρ ποτ' οὔτ' ἂν ἐν πόλει νόμοι καλῶς
 φέροιντ' ἂν, ἔνθα μὴ καθεστήκη δέος·

σῶμα. Notavit hoc Seidlerus ad Eurip. Troad. 397. Minus apte Eustathius p. 19, 17. (15, 4.) καὶ νῦν μὲν τὸ αὐτὸς ἐπὶ σώματος κεῖται, δακτύλῳ δείκνυσθαι δυναμένου, ὡς καὶ παρὰ Σοφοκλεῖ ἐν τῷ, αὐτὸν ὥστε σῶμα τυμβεῦσαι τάφῳ. De postremis verbis idem disputat p. 687, 59. 688, 2. (564, 29. et 38.)

V. 1047. Male in libris quibusdam omissum γέ.

V. 1052. Male duo codd. καλῶς νόμοι.

V. 1053. Brunckium, ex indole linguae, ut ait, καθέστηκεν reponentem, quum in uno codice καθέστηκεν reperisset, non debebant audire, qui sequuti sunt editores. Ald. Aug. b. et Stobaei codex apud Brunckium καθεστήκει, alii libri καθεστήκοι. Membranae Brunckii et codd. Ven. Lips. a. b. Mosc. a. καθεστήκη, supra scripto οι. Apud Stobaeum, qui Serm. XLIII. 14. versus 1050 — 1055. affert, Grotius p. 165. cum ed. Trincav. παρεστήκει. Indoles linguae coniunctivum requirit.

οὐτ' ἂν στρατός γε σωφρόνως ἄρχοιτ' ἔτι, 1075
 1055 μῆδ' ἐν φόβου πρόβλημα, μῆδ' αἰδοῦς ἔχων.
 ἀλλ' ἄνδρα χροῖ, κἂν σῶμα γεννήσῃ μέγα,
 δοκεῖν πεσεῖν ἂν κἂν ἀπὸ μικροῦ κακοῦ.
 δέος γὰρ ὧ πρόσεστιν αἰσχύνῃ θ' ὁμοῦ,
 σωτηρίαν ἔχοντα τόνδ' ἐπίστασο. 1080
 1060 ὄπου δ' ὑβρίζειν, δραῖν θ', ἃ βούλεται,
 πάρα,
 ταύτην νόμιζε τὴν πόλιν χρόνῳ ποτὲ

V. 1054. Stobaeus ἔχοιτ' ἔτι. Codd. Ien. et Mosc. b. οὐτ' ἂν στρατηγὸς σωφρόνων ἄρχοιτό τις, nisi quod Mosc. γ' addit post στρατηγός. Cod. Lips. b. οὐτ' ἂν στρατόν γε σωφρόνως ἄρχοιτό τις.

V. 1058. Hunc et sequentem versum affert Eustathius p. 111, 33. 399, 35. 667, 47. 1036, 13. (84, 8. 302, 45. 536, 41. 1044, 28.) Respicit eos p. 493, 21. (376, 21.)

V. 1060. Dresd. a. Aug. b. et Stobaeus Serm. XLIII. 17. ubi versus 1060 — 1066. afferuntur, παρῆ. Ed. princeps Stobaei παρῆν. In Lips. b. ad πάρα supra scriptum ἦ.

V. 1061. Elmsleius, non modo hiatus removen-
 di caussa, sed etiam soloecam ratus constructio-
 nem infinitivi aoristi sine ἄν, ubi de re futura
 sermo sit, scribendum contendit, ταύτην νόμιζε
 τὴν πόλιν χρόνῳ πότε ἂν ἐξ οὐρίας (apud Sto-
 baeum est ἐξ οὐρίας) δραμοῦσαν εἰς βυθὸν πεσεῖν.
 Exempla istius constructionis, si quis discedat
 ab iis, in quibus una littera mutata futurum
 praebeat, ut δέξασθαι apud Sophocl. Electr. 442.
 perpaucā inventum iri ait, quorum duo affert,
 quae non habeat, quomodo corrigat. Nimirum
 non sunt corrigenda. Atque hic quidem tantum

ξξ οὐρίων δραμουσαν εἰς βυθὸν πεσεῖν.

abest, ut ἄν addi possit, ut, si in libris inveniretur, (abest autem et in Sophoclis libris omnibus, et apud Stobaeum) etiam eiici deberet. Nam quem locum cum hoc comparat Elmsleius, v. 1056. ἀλλ' ἄνδρα χοή, κἄν σῶμα γεννήσῃ μέγα, δοκεῖν πεσεῖν ἄν κἄν ἀπὸ μικροῦ κακοῦ, is id ipsum, ad quod comprobandum allatus est, falsum esse arguit, si quidem πεσεῖν ἄν est posse cadere, πεσεῖν sine ἄν cadere. Quorum alterum illo loco, alterum hic dicendum erat. Neque enim aut virum, quamvis robustius et valens sit, solere cadere, aut civitatem, in qua omnia licita sint, posse cadere, dici poterat, sed haec debere interire, ille autem non semper certus victoriae dicendus erat. Infinitivum aoristi saepe non praeteriti, sed rei cito transeuntis significationem habere, quae semper in imperativo aoristi est, notum hodie esse puto omnibus, ex quo Buttmanus, quae de hac re in censura tertiae editionis grammaticae ab ipso editae dixeram, in posteriores editiones recepit. Itaque tali in caussa hic infinitivus etiam de futuro tempore usurpatur, neque opus est, ut ei verba per se indicantia futurum, ut μέλλω, ἐλπίζω, adiungantur, sed recte construitur etiam cum illis, quae excludi vult Elmsleius, ut δοκῶ, νομίζω, οἶμαι, φημί. Exemplis illis duobus, quae vix corrigi posse fatetur, Aeschyli in Sept. ad Theb. 434. et Euripidis in Orest. 1541. ed. Pors. accedat aliud ex Agam. Aeschyli v. 1652. δεχομένοις λέγεις θανεῖν σε. Sed exempla per se nihil valent, quorum ut nubes nonnumquam caliginem facit, ita quamvis formidabilis exercitus, καιρία πληγῆ unius, saepe universus in fugam datur. Advertant igitur tirones, multum interesse, utrum

in istiusmodi constructionibus infinitivum cum particula ἄν, an simpliciter aoristi infinitivum, an denique futuri ponas. Quae differentia optime intelligitur sententia per indicativum exprimens. Nam πίπτειν ἄν, πεσεῖν ἄν, respondentem habet hanc sententiam, πίπτει ἄν, vel πέσει ἄν, quo posse illud fieri, posse vero etiam non fieri indicatur, prouti conditio, unde pendeat, impleta sit vel non impleta; πίπτειν autem vel πεσεῖν respondet aoristis praesentis et praeteriti πίπτει et ἔπεσε, quibus aliquo non definito tempore aliquid cadere vel cecidisse significatur: quae significatio plerumque eo redit, ut quid ita comparatum, ut cadat, i. e. caducum, intelligi debeat; futuro denique, πεσεῖσθαι, comparatur πεσεῖται, quo futurum esse, ut quid cadat, declaratur. Praesentis autem et aoristi infinitivis, sive accedat ἄν, sive non, ita utuntur, ut aoristus rei transeunti, praesens duranti adhibeatur. Vt Aeschylus in Agam. 1658. ἀλλ' ἐπεὶ δοκεῖς τὰδ' ἔρδειν. Haec si quis recte consideraverit, videbit, Sophoclem hic, uti πεσεῖν ἄν dicere nullo modo poterat, ita πεσεῖσθαι non satis apte dicturum fuisse, ut qui non de certa civitate, quae vere peritura esset, sed de tali, quae causas pereundi in se contineret, loquutus sit; Aeschylum autem in altero loco potuisse dicere θανεῖν ἄν, si lenius rem exprimere voluisset, non potuisse vero θανεῖσθαι, quia non certo periturum Aegisthum, sed mortalem dicere volebat; in altero autem neque ἔρξαι, neque ἔρδειν ἄν vel ἔρξαι ἄν, neque ῥέξειν dicere potuisse, quia neque de re cito perficienda, neque de eo, quod possint facere Argivi, neque de eo, quod certo facturi sint, quippe quum suspecti tantum sint, loquitur. Omitte in Sophoclis loco νόμιζε, et habebis sensum, qui in verbis inest: ὅπου δοῶν, ἃ βούλεται πάρα, αὐτῆ ἢ πόλις χρόνῳ ποτὲ ἐς βυθὸν ἔπεσεν. Approbavit haec Elmsleius postea

ἀλλ' ἐστάτω μοι καὶ δέος τι καίριον,
καὶ μὴ δοκῶμεν, δρῶντες ἄν ἡδῶμεθα, 1085

ad Med. 362. Reisigius quum in dissertatione de particula ἄν p. 139. reprehendit, quod, ubi nunc scripsi πίπτοι ἄν vel πέσοι ἄν, negligentius posueram δύναται πίπτειν vel πεσεῖν, recte quidem illud animadvertit. Sed tamen neminem putabam id sic accepturum, quasi δύναται πίπτειν idem ac πίπτοι ἄν esse indicarem. Illud vero non intelligo, quod dicit Reisigius; „quid ergo, si dicam νόμιξέ με ἐλθεῖν ἄν, ἦν δύνωμαι?“ Nam haec quidem non est Graeca oratio.

V. 1063. Afferunt hunc versum Thomas M. p. 371. et Eustathius p. 1519, 16. (Od. 200, 44.)

V. 1064. Observa, praeceptum grammaticorum, nec μὴ ποιῆς nec μὴ ποιήσον in vetando dicendum esse, cuius rationem explicare studui in dissertatione de praeceptis quibusdam Atticistarum, non cadere neque in primam neque in tertiam personam. Sed discrimen praesentis et aoristi in his quoque idem est, ut praesens usurpetur de eo quod facientes omittere, aoristum de eo quod non facientes ne alio quidem tempore facere debeamus. Homerus Iliad. β. 435. μηκέτι νῦν δῆτ' αὐθι λεγώμεθα, μηδ' ἔτι θερόν ἀμβαλλώμεθα ἔργον. Aeschylus Suppl. 1031. μηδ' ἔτι Νείλου προχοᾶς σέβωμεν ὕμνοις. Sed ibidem v. 1013. πρὸς ταῦτα μὴ πάθωμεν ὧν πολὺς πόνος, πολὺς δὲ πόντος οὔνεκ' ἠρόθη δορὶ, μηδ' αἴσχος ἡμῖν, ἡδονὴν δ' ἐχθροῖς ἐμοῖς πράξωμεν. Eumen. 511. μηδέ τις κικλησκέτω ξυμπορᾶ τετυμμένος. Desinant invocare. Sed Prom. 1001. εἰσελθέτω σε μήποθ'. ὡς ἐγὼ Διὶς γνώμην φοβηθεῖς, θηλύνουσ γενήσομαι. Et Sept. ad Th. 1043. τούτου δὲ σάρκας οὐδὲ κοιλογᾶστορες λύκοι σπά-

1065 οὐκ ἀντιτίσειν αὐθις, ἄν λυπώμεθα.
 ἔρπει παραλλάξ ταῦτα. πρόσθεν οὗτος ἦν
 αἰθων ὑβριστής· νῦν δ' ἐγὼ μέγ' αὐ φρονῶ.
 καί σοι προφρωνῶ τόνδε μὴ θάπτειν, ὅπως
 μὴ, τόνδε θάπτων, αὐτὸς εἰς ταφὰς πέσῃς. 1090

ΧΟΡΟΣ.

1070 Μενέλαε, μὴ γνώμας ὑποστήσας σοφάς,

σονται μὴ δοκησάτω τι. In Agam. 1663. quoniam recte scriptum sit, μηδαμῶς, ὃ φίλτατ' ἀνδρῶν, ἄλλα δράσωμεν κακά, non recte corrigi videtur v. 1665. μηδὲν αἰματώμεθα. Obiter monitum volo, quod Schaeferus ad Greg. Cor. p. 1006. quaerit, si licuerit verendi formulam μὴ ποιήσης pro formula vetandi μὴ ποιήσον ponere, cur non licuerit etiam μὴ ποιῆς pro μὴ ποίει dicere, ad id respondere non esse difficile. Nam etsi nec repugnat dici μὴ ποιήσον, et dictum est interdum, tamen quoniam fere non aliter monemus, ne quis facere quid aggrediat, quam quum metuimus ne faciat, aptius visum est, eum metum verbo indicare. Quem vero omittere id quod facit inbemus, eum inepte diceremus vereri nos ne faciat: videmus enim facientem: quare dicimus μὴ ποίει. Alia res est in prima persona, quae quia imperativum non habet, usurpatur coniunctivus adhortantis, qui solius est primae personae proprius. Item in tertia persona. Cuius imperativo, sive is ad rem, sive ad personam spectet, universe vetamus, neque alloquimur personam verbo indicatam: tertia enim est: quare si μὴ ποιήσῃ diceremus, tantummodo metum nostrum, non etiam voluntatem significarem.

V. 1065. Codd. Ien. et Mosc. b. μὴ οὐκ ἀντιτίσειν, lenius expressa sententia. Vulgatam habet Stobaeus.

εἶτ' αὐτὸς ἐν θανοῦσιν ὑβριστῆς γένη.

ΤΕΤΚΡΟΣ.

οὐκ ἂν ποτ', ἄνδρες, ἄνδρα θανατάσαιμ' ἔτι,
ὅς μηδὲν ὦν γοναῖσιν, εἶθ' ἀμαρτάνει,
ὄθ' οἱ δοκοῦντες εὐγενεῖς πεφυκέναι, 1095

1075 τοιαῦθ' ἀμαρτάνουσιν ἐν λόγοις ἔπη.
ἄγ', εἴπ' ἀπ' ἀρχῆς αὐθις· ἦ σὺ φῆς ἄγειν
τὸν ἄνδρ' Ἀχαιοῖς δεῦρο σύμμαχον λαβῶν;
οὐκ αὐτὸς ἐξέπλευσεν, ὡς αὐτοῦ κρατῶν;
ποῦ σὺ στρατηγεῖς τοῦδε; ποῦ δὲ σοὶ λεῶν 1100
1080 ἔξεστ' ἀνάσσειν ὦν ὄδ' ἠγεῖτ' οἴκοθεν;
Σπάρτης ἀνάσσων ἦλθες, οὐχ ἡμῶν κρατῶν.

V. 1071. Apud Stobaeum, qui Serm. CXXV. 13. hunc et praecedentem versum habet, pro εἶτ' scriptum est μῆτ'. Mirabor, ni rariorum aliquis et exquisitorum amator Homericum illud advocabit Odyss. λ. 613. μῆ τεχνησάμενος, μηδ' ἄλλό τι τεχνήσαιο.

V. 1072. Hos quattuor versus habet Stobaeus Serm. LXXVIII. 6.

V. 1073. Μηδὲν ὄντα γοναῖς ex h. l. habet Eustathius p. 626, 55. (481, 9.)

V. 1078. Respicit h. l. Eustathius p. 1956, 28. (Od. 827, 53.)

V. 1080. Metrum huius versus supra quam credi potest miris disputationibus ansam prae-buit. Ego quid sentiam, dictum in Elementis doctrinae metricae p. 115. Porsonus, ut Kiddius refert p. 194. ἠγεν legi volebat, ut apud Homerum, Αἴας δ' ἐκ Σαλαμῖνος ἄγεν ὄνοκαίδεκα νῆας. Elmsleius ad Heracl. 371. tacite ἠγετ'. Vide cum in censura Hecubae Porsonianae p. 77. (258. ed. Lips.)

οὐδ' ἔσθ' ὅπου σοὶ τόνδε κοσμήσαι πλέον
ἀρχῆς ἔκειτο θεσμός, ἢ καὶ τῷδε σέ.

ὑπαρχος ἄλλων δεῦρ' ἐπλευσας, οὐχ ὅλων 1105

1085 στρατηγός, ὥστ' Αἴαντος ἠγεῖσθαι ποτε.

ἀλλ' ὥνπερ ἄρχεις ἄρχε, καὶ τὰ σέμν' ἔπη
κόλαζ' ἐκείνους· τόνδε δ', εἴτε μὴ σὺ φῆς,

εἶθ' ἄτερος στρατηγός, εἰς ταφὰς ἐγὼ
θήσω δικαίως, οὐ τὸ σὸν δείσας στόμα. 1110

1090 οὐ γάρ τι τῆς σῆς οὐνεκ' ἐστρατεύσατο
γυναικός, ὥσπερ οἱ πόνου πολλοῦ πλέω,

V. 1082. Sensus est: neque usquam tibi maius fuit imperii ius, quo illum dictis parentem haberes, quam illi, quo ipse te.

V. 1084. Erfurdcius, verbo ὅλων pro ἀπάντων offensus, qui usus frequens est recentioribus, ὅπλων coniicit. At ut ὅπλων στρατηγός ducem exercitus significet, non est tamen apta haec appellatio, ubi universi exercitus imperator ab iis, qui singulis partibus praefecti sunt, distinguendus est. Meminisse debemus in huiusmodi locis, nihil esse eorum, quae multo usu apud recentiores trita sunt, quin initia eius apud antiquiores reperiantur: a quibus semel dicta saepe, quod exquisita videbantur, postea ambitiose captata fuere.

V. 1086. Glossa: κολάζων ἐκείνους λέγε τὰ σεμνά ἔπη. Scilicet pro λέγε substitutum est κόλαζ' ἐκείνους. Articulus τὰ autem refertur ad ea, quae dixerat Menelaus: ista superba oratione illos castiga.

V. 1091. Ridicule duce uno ex scholiastis interpretatur Brunckius, ut qui labori parcentes nulli merent stipendia. Immo

ἀλλ' οὔνεχ' ὄρκων, οἷσιν ἦν ἐνώμοτος.

σοῦ δ' οὐδέεν· οὐ γὰρ ἠξίου τοὺς μηδένας.

πρὸς ταῦτα, πλείους δεῦρο κήρυκας λαβόν, 1115

1095 καὶ τὸν στρατηγόν, ἦκε. τοῦ δὲ σοῦ ψόφου
οὐκ ἂν στραφεῖην, ὡς ἂν ἦς οἷός περ εἶ.

ΧΟΡΟΣ.

οὐδ' αὖ τοιαύτην γλῶσσαν ἐν κακοῖς φιλῶ.

intelliguntur, ut alius scholiastes vidit, οἱ φιλοκίνδυνοι, qui rerum novarum cupiditate ducti pericula laudemque quaerunt: nos peregrino vocabulo abenteurer dicimus.

V. 1092. Brunck. et recentiores cum aliquot codd. ἐνώμοτος. Alii codd. et edd. vett. ἐπώμοτος.

V. 1096. Lips. b. οἷος cum glossa μόνος. Reiskius et Brunckius coniecerunt, ἕς τ' ἂν ἦς οἷός περ εἶ, hic quidem comparans Luciani verba in Toxari 34. T. II. p. 543. οὔτε γὰρ αὐτὸς δεῖσθαι τῶν χρημάτων, ἕστ' ἂν αὐτὸς ἦ, ὅπερ ἔστιν, ἀρκεῖσθαι ὀλίγοις δυνάμενος. Receptit hanc emendationem Lobeckius. Reisigius in Comm. crit. in Oed. Col. p. 357. permire interpretatur: „de tuo clamore non laborabo, ut sis, qualis es: nempe contemptus.“ In ὡς ἂν consentiunt libri, quorum in quibusdam explicatio adscripta ἕως, dissentiunt autem in ἦς, quod Ien. et Mosc. b. omittunt, et in εἶ, pro quo Ienensis ὦ, Mosc. b. autem coniunctis duabus lectionibus εἶ ὦν. Sana est vulgata scriptura. Sensus est: tuum strepitum parvi pendam, utcumque sis qualis es. I. e. utcumque tibi sic, uti nunc facis, ferocire libuerit. Est haec significatio particularum ὡς ἂν talis, ut non multum ab ἕως differat. Vide ad Philoct. 1314.

V. 1097. Hos duo versus, quorum prior Me-

τὰ σκληρὰ γάρ τοι, κἄν ὑπέρικ' ἦ, δάκνει.

ΜΕΝΕΛΑΟΣ.

ὁ τοξότης ἔοικεν οὐ μικρὸν φρονεῖν. 1120

nelao, alter Teucro tribuebatur, chori esse vidit Brunckius. Pro οὐκ αὐ̄, quod vulgares libri habent, idem οὐδ' αὐ̄ edidit cum Ald. melioribus codd. et Stobaeo Serm. XIII. 3. Cohaerent hi duo versus, respondentque illis duobus, quibus supra Menelaum chorus alloquutus erat.

V. 1098. Hunc versum affert Eustathius p. 801, 57. (720, 21.)

V. 1099. Libri *μικρὰ φρονεῖν*, et sic etiam apud Eustathium p. 851, 60. (792, 16.) et scholiasten Aristophanis ad Ach. 710. Reperi, quod reponi iussit Lobeckius, *μικρὸν*, apposite affereus Eurip. Heracl. 387. *ἔστιν, σάφ' οἶδα, καὶ μάλ' οὐ μικρὸν φρονῶν*, aliosque prosae orationis scriptores. Sic etiam Elmsleius ad Heraclidarum locum. Exempla alia, ubi correctione indigeat productio syllabae finalis in versibus, qui epicae lyricaesque prosodiae licentiam adspernantur, diligenter pertractavit hac opportunitate Erfurdus. Non alienum videtur, monere, qui nuper in Aeschyl. Pers. v. 734. *Ἐξέξης δ' ἐμὸς παῖς ὦν νέος νέα φρονεῖ*, ad solam commutationem terminationum α et ον attenti, *νέον φρονεῖ* dederunt, Elmsleium ad Heraclid. 387. et Blomfieldium, aliquanto rectius facturos fuisse, si *φρονεῖ νέα* ex sententia Erfurdii et Monkii ad Hippol. 1284. praetulissent, etsi dubitari potest, an ne haec quidem vera scriptura sit. Nam ut recte dicatur *μικρὸν φρονεῖν*, tamen non sequitur continuo, etiam *νέον φρονεῖν* recte dici, quod vereor ne neque dixerit quisquam, nec dicere potuerit. Hoc igitur doceant oportet, qui probari istam coniecturam cupiunt. Caeterum qui arcu pugna-

ΤΕΤΚΡΟΣ.

1100 οὐ γὰρ βάνανσον τὴν τέχνην ἐκτησάμην.

ΜΕΝΕΛΑΟΣ.

μέγ' ἄν τι κομπάσειας, ἀσπίδ' εἰ λάβοις.

ΤΕΤΚΡΟΣ.

κἄν ψιλὸς ἀρκέσαιμι σοί γ' ὀπλισμένῳ.

ΜΕΝΕΛΑΟΣ.

ἢ γλωσσά σου τὸν θυμὸν ὡς δεινὸν τρέφει.

ΤΕΤΚΡΟΣ.

ξὺν τῷ δικαίῳ γὰρ μέγ' ἔξεστιν φρονεῖν. 1125

ΜΕΝΕΛΑΟΣ.

1105 δίκαια γὰρ τόνδ' εὐτυχεῖν, κτείναντά με;

bant, ut ignavos contemni solitos esse, res nota est. Monuere, quos supra commemoravi, scholiastes Aristophanis et Eustathius, aliique: dixitque de hac re etiam Lobeckius.

V. 1100. Non enim contemnendam, inquit, hanc artem exerceo. De vocabulo βάνανσος vide Valckenarii Animadv. ad Ammon. III. 14. qui p. 215. Etymologi locum, citantis in v. βάνανσος Sophoclis versum, ex cod. MS. emendatum dedit.

V. 1101. Affert hunc versum Eustathius p. 851, 59. respiciens eum ibidem v. 23. (792, 16. 791, 33.)

V. 1103. Δεινὸν Ald. et meliores codd. cum Stobaeo, qui Serm. XIII. 4. hunc et sequentem versum affert. Tricliniana recensio μέγαν.

V. 1105. 1106. Elmsleius ad Eurip. Heraclidas v. 1003. „Κτείνοντα. Interficere conan-
tem, ut alibi passim. Vide Soph. Oed. C. „, 993. Euripid. Phoen. 1595. Androm. 811. Iph. „, T. 27. Ion. 1224. 1286. (ex emendatione Duporti) „, 1300. 1308. 1326. 1328. 1408. 1544. Quam signi-

ΤΕΤΚΡΟΣ.

κτείναντα; δεινόν γ' εἶπας, εἰ καὶ ζῆς θανών.

ΜΕΝΕΛΑΟΣ.

θεός γὰρ ἐκσώζει με, τῶδε δ' οἴχομαι.

„ficationem non agnoscit Teucer apud Soph.
 „Ai. 1126. — Κτείνοντα dicere debebat Menelaus.
 „Aoristus enim eiusque participium hanc signi-
 „ficationem respuunt. Corrigendus igitur noster
 „Ion. 1291. "Ἐκτεῖνα δ' ὄντα πολέμιον δόμοις
 „ἐμοῖς. Malim, "Ἐκτεινον ὄντα. Ἀπολλύτην Soph.
 „Oed. T. 1454. ubi consulendus Brunckius.
 „Ἀπόλλυ Plato Menexeno p. 244. E. "Ἥρει πό-
 „λιν Aesch. Theb. 1027." Idem vir doctus in
 notis ad Aiace[m], paullum mutata sententia, si
 prior versus solus hic positus esset, adduci quem
 posse ait, ut κτείνοντα scribat, comparato Euri-
 pidis loco in Androm. 809. ubi Lascaris et Mus-
 gravius κτείνασα legant; πόσιν τρέμουσα, μὴ ἀντὶ
 τῶν δεδραμένων ἐκ τῶνδ' ἀτίμως δωμάτων ἀπο-
 σταλῆ, ἢ κατ'ἀνάη, κτείνουσα τοὺς οὐ χοῆν (vulgo
 χοῆ) θανεῖν (alii κτανεῖν). Sed reprehensionem
 Teuceri, quae, ut recte dicere scholiasten, comoe-
 diam magis, quam tragoediam sapiat, vix posse
 cum κτείνοντα conciliari. Ac reperiri interdum
 in tragoedia aoristum volendi significatione pro
 imperfecto positum. Cuius usus duo ex Ione
 exempla promit, alterum v. 1291. quod ad Hera-
 clidas corrigi voluerat, alterum v. 1500. Attuli
 haec, ut viderent lectores, diligentiam in observan-
 do ita demum prodesse, si quis causas rei cuiusque
 et naturam perspiceret. Nam in eo, quod quis
 voluit facere, nec tamen perfecit, quod aptius
 adhiberi tempus potest, quam, quod ab ea ipsa
 ratione nomen habet, imperfectum? Vnde etiam
 in verbo μέλλω, quam rarus aoristus, tam imper-
 fectum frequens est. At sicubi aoristum poni

ΤΕΤΚΡΟΣ.

μή νυν ἀτίμα θεούς, θεοῖς σεσωσμένος.

videas, cave pro imperfecto eum poni putes, quod fieri plane non potest. Sed ponitur ille iure suo. Differentia haec est. Imperfectum significat, voluisse aliquem aliquid facere, sed non perfecisse: aoristus autem, fecisse, sed sine successu. Aptissimus ad rem declarandam locus est Euripidis in Ione v. 1500. ubi Creusae dicenti, ἔπεινά σ' ἄκουσ', Ion respondet, ἐξ ἐμοῦ τ' οὐχ ὅσι' ἔθνησκες. Creusa venenatum poculum dari Ioni curaverat, sed frustra, quia Ion effudit venenum, nec bibit: ipse autem mulierem voluit tantum punire, sed priusquam faceret, agnovit. Ita Ajax fecerat id, quod ei obiicit Menelaus, non tantum voluerat facere, sed fecerat sine successu. Itaque minime putandum est, pro imperfecto poni aoristum; nedum participium aoristi, quum imperfecti neque sit participium, nec possit esse. Imperfecto contra licet uti, ubi aoristo locus, ut aliquoties de Creusa in Ione, sed non ut pro aoristo sit. Nam voluit facere et is, qui conatus est, et is, qui nondum est conatus. — Verba εἰ καὶ ζῆς θανῶν affert Eustathius p. 1256, 48. (1852, 44.)

V. 1108. Scholion, quod primum in ed. Flor. 1522. editum est: ἀτίμα, ἤγουν ἀτίμους ποιεῖ. ἀτιμάζω γὰρ τὸ καταφρονῶ· ἀτιμῶ, τὸ ἀτιμον ποιεῶ· καὶ ἠτιμωμένος, ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ κατὰ τὸν παθητικὸν παρακείμενον ἐν τῇ τρίτῃ συζυγίᾳ. Hinc Elmsleius coniicit, interpretem hunc ἀτίμου legisse, idque reponendum esse, si quidem tragici interdum hoc verbo pro ἀτιμάζειν utantur. Ἀτιμῶν enim Homericum esse, non Atticum. Alioquin etiam ἀτιζε scribi posse. Mibi neque scholiastes ille ἀτίμου legisse videtur, sed, ut

ΜΕΝΕΛΑΟΣ.

ἔγὼ γὰρ ἂν ψέξαιμι δαιμόνων νόμους; 1130

ΤΕΤΚΡΟΣ.

1110 εἰ τοὺς θανόντας οὐκ ἔῃς θάπτειν παρῶν.

solent isti homines, inspecto lexico, quum in eo ἀτιμῶ explicatum reperisset, ἀτιμῶν et ἀτιμοῦν confudisse. Sophocles, quem plurima ex Homero sumpsisse observarunt veteres, quidni etiam verbum ἀτιμῶν ex illo fonte hauserit, praesertim quum etiam lyrici, ut Pindarus Pyth. IX. 139. eo sint usi? Neque alienum est, meminisse, ubi ἀτιμῶσαι dicunt tragici pro ἀτιμάζειν, ea id causa fieri, quod magis sonorum hoc verbum est. Vnde imperativus praesentis merito posthabitus est plenius sonanti ἀτίμα.

V. 1109. Observent tirones differentiam trium loquutionum, quibus hic locus erat. Quod in textu est, significat, egone deos reprehendam? quod nos, ich würde die Götter tadeln? Si omisisset ἂν, diceret, egone reprehendam vel reprehenderim deos? ich tadelte vel ich hätte die götter getadelt? i. e. hoccine me facere vel fecisse putas? Vide Oed. Col. 1172. Tertium denique foret, ἔγὼ γὰρ ψέξω θεούς; egone reprehendo deos? Cod. Aug. b. in textu δαιμόνων γένος, sed supra scriptum, γρ. νόμους. Lips. b. in textu νόμους, supra scripto γρ. καὶ γένει. Si plures libri γένος haberent, νόμους grammaticorum indicio tribuerem.

V. 1110. Friget, quod in duobus codd. Bar. est παρῶν. Non putandum abundare παρῶν, sed sensus est: si hic ades, ut mortuos sepeliri prohibeas. Est in huiusmodi additamenti saepe indignationis quaedam significatio,

ΜΕΝΕΛΑΟΣ.

τούς γ' αὐτὸς αὐτοῦ πολεμίους. οὐ γὰρ καλόν.

ΤΕΤΚΡΟΣ.

ἦ σοὶ γὰρ Αἴας πολέμιος προὔστη ποτέ;

ΜΕΝΕΛΑΟΣ.

μισοῦντ' ἐμίσει· καὶ σὺ τοῦτ' ἠπίστασο.

ΤΕΤΚΡΟΣ.

κλέπτης γὰρ αὐτοῦ ψηφοποιὸς εὐρέθης. 1135

ΜΕΝΕΛΑΟΣ.

1115 ἐν τοῖς δικασταῖς, κούκ ἐμοί, τόδ' ἐσφάλη.

similiter ut quum nos dicimus, wenn du kommst, und die todten nicht willst begraben lassen.

V. 1113. Ald. ut vulgo, *μισοῦντ' ἐμίσει*, quod Triclinius inepte dici sentiens, regia superbia excusare studet. Aliquot codices praebent, quod cum Brunckio praetulit Erfurdcius, *ἐμίσειον*. Saepissime primaria notio in participio est: v. Il. β. 291. Pro vulgato *ἠπίστασο* cod. Aug. h. Dresd. b. *ἐπίστασο*. In Aug. c. glossa, *ἤγουν ἐγίνωσκας*. Recte videtur Erfurdcius hoc dici putare, supervacaneam fuisse interrogationem Teucri, ut cui non ignotum sit Aiakis odium: unde illum magna cum acerbitate respondere: sane noram: doloso enim suffragio tuo fraudatus est. At non debebat vertere, tu quoque illud noras, sed, ac tu hoc noras.

V. 1114. Vide, quae Casaubonus ad Athen. p. 46. de praestigiatoribus huc pertinentia exposuit. Affert versum Eustathius p. 1601, 50. (Od. 316, 3.)

V. 1115. Brunckius ex aliquot codd. *οὐκ ἐμοί*. Vulgo, quod non deterius est, *κούκ ἐμοί*. Sic etiam Lips. a. b.

ΤΕΤΚΡΟΣ.

πόλλ' ἄν κακῶς λάθρα σὺ κλέψειας κακά.

ΜΕΝΕΛΑΟΣ.

τοῦτ' εἰς ἀνίαν τοῦπος ἔρχεται τινί.

ΤΕΤΚΡΟΣ.

οὐ μᾶλλον, ὡς ἔοικεν, ἢ λυπήσομεν.

ΜΕΝΕΛΑΟΣ.

ἐν σοι φράσω· τόνδ' ἐστὶν οὐχὶ θαπτέον. 1140

ΤΕΤΚΡΟΣ.

1120 σὺ δ' ἀντακούσει τοῦτον, ὡς τεθάψεται.

ΜΕΝΕΛΑΟΣ.

ἤδη πότ' εἶδον ἄνδρ' ἐγὼ γλώσση θρασὺν

ναύτας ἐφορμήσαντα χειμῶνος τὸ πλεῖν,

ὧ φθέγμ' ἄν οὐκ ἄν εὔρες, ἠνίκ' ἐν κακῷ

χειμῶνος εἶχετ', ἀλλ' ὑφ' εἵματος κρυφαίς, 1145

1125 πατεῖν παρεῖχε τῷ θέλοντι ναυτίλιον.

V. 1120. Pro σὺ δ' cod. Dresd. b. ἀλλ'. Valckenarii conatum ad Phoen. 1651. docte refutavit Lobeckius: unde exemplum sibi sumant, qui aliquot exemplis permoti, quod nondum legerunt, dici non potuisse pronunciant.

V. 1122. Vide ad v. 114.

V. 1124. Ald. et plurimi codd. in quibus Lips. a. κρυφαίς, pro quo alii κρυβαίς, ut Lips. b. in quo glossa ἀντικρυβαίς, emendatius scripta in Aug. c. ἀντὶ τοῦ κρυβαίς. Non putavi damnandum esse κρυφαίς, cuius formae causam etiam Ebnseleius defendendam suscepit in Diario classico vol. XVI. ad Eurip. Suppl. 543. ubi κρυβήσονται legitur.

V. 1125. Ald. et aliquot codd. in quibus Lips. b. cum scholiis ad Hesiod. Theog. p. 252. ed.

οὔτω δὲ καὶ σὲ καὶ τὸ σὸν λάβρον στόμα
 μικροῦ νέφους τάχ' ἂν τις ἐκπνεύσας μέγας
 χειμῶν κατασβέσειε τὴν πολλὴν βοήν.

ΤΕΥΚΡΟΣ.

- ἐγὼ δὲ γ' ἄνδρ' ὅπωπα μωρίας πλέων, 1150
 1130 ὃς ἐν κακοῖς ὕβριζε τοῖσι τῶν πέλας.
 κατ' αὐτὸν εἰσιδὼν τις ἐμπερῆς ἐμοί,
 ὀργὴν θ' ὁμοῖος, εἶπε τοιοῦτον λόγον·
 ἄνθρωπε, μὴ δρᾷ τοὺς τεθνηκότας κακῶς·
 εἰ γὰρ ποιήσεις, ἴσθι πημανούμενος. 1155
 1135 τοιαῦτ' ἀνολβον ἄνδρ' ἐνουθέτει παρῶν.
 ὄρω δέ τοί νιν, κᾶστιν, ὡς ἐμοὶ δοκεῖ,
 οὐδεὶς ποτ' ἄλλος ἢ σύ. μῶν ἠνιξάμην;

Heins. *ναυτίλω*. Alii libri, quibus accedit Synesius Epist. 4. p. 161. addit, *ναυτίλων*.

V. 1126. Καὶ σὲ καὶ τὸ σὸν λαβρὸν στόμα indignantis est, te cum tuis imprudentibus dictis. Duas constructiones in unam confusas, τὸ σὸν στόμα ἂν κατασβέσειεν, et κατασβέσειεν ἂν τὴν πολλὴν τοῦ σοῦ στόματος βοήν, vix opus hodie, ut explicemus.

V. 1129. Non negligendum est, hanc Teucro orationem, tranquillius inceptam, crescente paulatim indignatione in postremis duobus versibus vehementi cum concitatione pronounciari: quae eximia est huius loci virtus.

V. 1133. Melius hic et aptius videtur, quod plerique codd. et Eustathius p. 681, 6. (554, 53.) habent, ἄνθρωπε, quam quod Ald. cum aliis, ὦ ἄνθρωπε. Minitantis est ἄνθρωπε, alterum miserantis et contemnentis.

V. 1135. Vocabulum ἀνολβον attingit Eustathius p. 1364, 7. (1502; 18.)

ΜΕΝΕΛΑΟΣ.

ἄπειμι· καὶ γὰρ αἰσχρὸν, εἰ πύθοιτό τις,
λόγοις κολάζειν, ᾧ βιάζεσθαι πάρα. 1160

ΤΕΥΚΡΟΣ.

1140 ἄφροπέ νυν. κάμοι γὰρ αἰσχιστον κλύειν
ἀνδρὸς ματαίου, φλαῦρ' ἔπη μυθουμένου.

ΧΟΡΟΣ.

ἔσται μεγάλης ἔριδος τις ἀγών.

ἀλλ', ὡς δύνασαι, Τεῦκρε, ταχύνας,
σπεῦσον κοίλην κάπετον τιν' ἰδεῖν 1165

1145 τῶδ', ἔνθα βροτοῖς τὸν αἰμίνηστον
τάφον εὐρώεντα καθέξει.

ΤΕΥΚΡΟΣ.

καὶ μὴν ἔς αὐτὸν καιρὸν οἶδε πλησίον

V. 1138. Hos duo versus habet Stobaeus Serm. II. 23.

V. 1139. Hunc versum respicit Eustathius p. 71, 29. 90, 18. (54, 1, 67, 52.) Aug. b. et olim apud Stobaeum παρῆ. In Lips. b. ad πάρα supra scriptum ἦ.

V. 1144. Vocabulum κάπετος attigit Eustathius p. 1019, 63. 1376, 29. (1024, 2. 1519, 23.) Ἰδεῖν sic additum est, ut sit: fac ut quam celerime huic locum, in quo condatur, cavatum videamus. Repetit κοίλην κάπετον infra v. 1382.

V. 1146. De verbo εὐρώεις v. Graevium ad Hesiod. O. et D. 153. Miras huius vocabuli interpretationes peperit derivatio ab εὐρώς. Ab εὐρὸς poetica terminatione factum εὐρώεις significationem induit sono vocis consentaneam, ut non simpliciter latum, sed vastum notaret. Mireris contra sentire Schneiderum in lexico Graeco. Eadem origo vocabuli εὐρώδης, v. 1169.

V. 1147. Hunc versum cum duobus sequenti-

- πάρεισιν ἀνδρὸς τοῦδε παῖς τε καὶ γυνή,
 τάφον περιστελοῦντε δυστήνου νεκροῦ. 1170
 1150 ᾧ παῖ, πρόσελθε δεῦρο, καὶ σταθεὶς πέλας,
 ἱκέτης ἔφασαι πατρός, ὅς σ' ἐγείνατο.
 θάκει δὲ προστρόπαιος, ἐν χεροῖν ἔχων
 κόμας ἐμάς, καὶ τῆσδε, καὶ σαυτοῦ τρίτου,
 ἱκτήριον θησαυρόν. εἰ δέ τις στρατοῦ 1175
 1155 βία σ' ἀποσπάσειε τοῦδε τοῦ νεκροῦ,
 κακὸς κακῶς ἄθαρτος ἐκπέσοι χθονός.
 γένους ἅπαντος ῥίζαν ἐξημημέσος,
 αὐτίως ὅπωςπερ τόνδ' ἐγὼ τέμνω πλόκον.
 ἔχ' αὐτόν, ᾧ παῖ, καὶ φύλασσε, μηδέ σε 1180
 1160 κινήσάτω τις, ἀλλὰ προσπεσῶν ἔχου.
 ὑμεῖς τε μὴ γυναικες ἀντ' ἀνδρῶν πέλας
 παρέστατ', ἀλλ' ἀρήγετ', ἔς τ' ἐγὼ μόλω,
 τάφου μεληθεῖς τῷδε, κἂν μηδεὶς ἑᾶ.

bus Aug. c. choro continuat, quod non satis ap-
 tum videtur. Schol. Rom. et aliquot codd. in
 iisque Lips. a. b. πλησίοι. Aug. c. πλησίαν, glos-
 sa, ἀντὶ τοῦ πλησίον.

V. 1153. Verba ἐν χεροῖν ἔχων κόμας ἐμάς re-
 spexit Eustathius p. 1293, 31. (1403, 46.)

V. 1156. Affert hunc locum Eustathius p. 413,
 45 (313, 45.) ubi ed. Bas. per errorem ἐκπέσει.

V. 1158. Verba τόνδ' ἐγὼ τέμνω πλόκον habet
 Eustathius p. 649, 19. (511, 35.)

V. 1161. Meminit huius loci Eustathius p. 668,
 38. 705, 7. 1261, 64. (537, 44. 568, 21. 1360,
 10.) Similia, non memorato Sophocle, habet p.
 211, 21. (160, 8.)

V. 1162. Apud Etym. M. in ἔς τς legitur, ἔς
 τ' ἐγὼ μόλων τάφου μεληθῶ, memoriae fortassis
 errore. Sed MS. teste Valckenario, μεληθεῖς.

σ τ ρ ο φ ῆ ἄ.

- 1165 Τίς ἄρα νέατος ἐς πότε λή- 1185
 ξει πολυπλάγκτων ἐτιέων ἀριθμός,
 τὰν ἄπαστον αἰὲν ἐμοὶ
 δορυσσόντων μόχθων
 ἄταν ἐπάγων ἀνά 1190
 τὰν εὐρώδη Τροίαν,
 170 δύστανον ὄνειδος Ἑλλάνων;

Praeferenti Etymologici lectionem Schaefero quum Erfurdcius propterea se non accedere diceret, quod participio μεληθεῖς caussa indicaretur τοῦ μολεῖν, non, ut Elmsleio visus est, verba ἐς τ' ἐγὼ μόλω. dum ego absum significare putavit, sed illud ipsum in mente habuit, quod Iohnsonus expressit, donec ego rediero, sepulcrum huic quum curavero. Nam neque, quid μολεῖν esset, ignorabat Erfurdcius, et videbat, hanc Teucro redeundi causam fore, si curasset, quae ad sepulturam opus essent.

V. 1164. Recte veteres libri non ponunt signum interrogandi post νέατος. Vsitatum est enim Graecis, duas interrogationes una comprehendere. Eurip. Helena 1559. ὦ τλήμονες, πῶς ἐκ τί-
 νος νεῶς ποτε Ἀχαιῶδες θραύσαντες ἤκετε σιάφος;
 Plura dedit Seidlerus in adnotatione mea ad Antig. 2.

V. 1167. De verbo δορύσσειν, frustra a quibusdam sollicitato, vide Eustath. p. 1292, 19. (1402, 13.) Invenitur in Eurip. Heracl. 774.

V. 1169. Vocabulum εὐρώδη, quod valde vexavit criticos, sanum puto, neque aliud quam Homeri Τροίην εὐρείαν significari. Manuel Philes in carm. de plantis 128. an eo significato hoc nomen posuerit, ut Passovius in libro Germanice de ratione condendorum lexicorum scri-

ἀντιστροφῆ ᾠ.

ἔφελε πρότερον αἰθέρα δύ-
 ναι μέγαν, ἢ τὸν πολύκοινον "Αἶδαν
 κείνος ἀνήρ, ὃς στυγερῶν
 ἔδειξεν ὄπλων "Ελλά-
 σι κοινὸν "Αρην· ἰὼ
 πόνοι πρόγονοι πόνων·
 κείνος γὰρ ἔπερσεν ἀνθρώπους.

1195

1175

στροφῆ β.

ἐκείνος οὐ στεφάνων,

pto p. 45. censet, non quaeram, quod haec au-
 ctoritas nullius momenti est. De metris huius
 strophae vide Elem. doctr. metr. p. 557. Epito-
 men §. 479. quamquam non contendam hanc
 rationem veram esse. Est enim hic locus in iis,
 quos aliquam labem contraxisse non dubium vi-
 detur, quo autem ea modo removeri debeat,
 certo dici non potest. Si metra sunt ea, quae
 mihi visa sunt esse, neque aut in stropha aut in
 antistropha maius aliquod in verbis vitium est:
 illud certe necessarium videtur, ut, quod in Epi-
 toma feci, post ἀνὰ inseratur γε, quo duae bre-
 ves syllabae pro una longa positae perpetuitatem
 numeri sustineant.

V. 1173. Suidas in v. ἔφελεν habet στυγερόν.

V. 1174. Librorum et Suidae scriptura ἔδειξεν
 a criticis in ἔδειξ' mutata erat, recte an secus,
 non diiudicem in tali loco, qualis hic est. Nam
 neque ad aures suave accidit ἔδειξ' ὄπλων, et
 si in penultimo versu solutio in antistropha ad-
 missa est, potuit id hic quoque fieri.

V. 1178. Edd. Triclinianae κείνος οὔτε. Vete-
 ris libri ἐκείνος οὔτε. Scripsi οὐ pro οὔτε. Ne-
 que opus est propterea v. sequente οὐδὲ scribi.

- 180 οὔτε βαθειᾶν κυλίκων 1200
 νεῖμεν ἐμοὶ τέρψιν ὁμιλεῖν,
 οὔτε γλυκὴν αὐλῶν ὄτοβον,
 δύσμορος, οὔτ' ἐννυχίαν
 τέρψιν λαύειν.
 ἐρώτων δ', 1205
- 185 ἐρώτων ἀπέπαυσεν, ὦ
 μοι, κεῖμαι δ' ἀμέριμνος οὔ-
 τως ἀεὶ πυκιναῖς δρόσοις
 τεγγόμενος κόμας, λυγρᾶς
 μνήματα Τροίας. 1210
- ἀ ν τ ι σ τ ρ . β'.
- 190 καὶ πρὶν μὲν ἐννυχίου

Vide quae dixi ad Elmsleii Med. v. 4. et 1321.
 Caussam emendationis vide ad v. 1190.

V. 1179. Ald. et aliquot codd. βαθειᾶν, pro
 quo βαθειᾶν recentiores ex aliis dederunt. Lips.
 b. βαθειῶν. Glossae, πολλήν, μεγάλην. Quod de
 poculis dicendum erat, ad τέρψιν relatum, ex-
 haustis ad imum poculis, magis poeticum videri
 potest. Sed tamen venustius esse puto id, quod
 simplicitate magis commendatur.

V. 1183. Vulgo, λαύειν ἐρώτων. ἐρώτων δ'
 etc. Codd. Dorvill. Lips. b. Dresd. b. semel ἐρώ-
 των. Meam emendationem, quae tam videtur
 necessaria esse, ut non putem dubitari de ea
 posse, iam Erfurdcius receperat.

V. 1185. In diviso in duos versus ὦ μοι non
 haerebunt, qui meminerint, continuari numerum
 solere in versibus Glyconeis.

V. 1188. Λυγρᾶς pro vulgato λυγρᾶς Brunckio
 debetur.

V. 1190. Edd. Triclinianae omisso καὶ habent,
 πρὶν μὲν οὖν ἐννυχίου. Veteres libri, καὶ πρὶν

- δείματος ἦν μοι προβολὰ
 καὶ βελέων θούριος Αἴας·
 νῦν δ' οὔτος ἀνεῖται στυγερωῶ
 δαίμονι. τίς μοι, τίς ἔτ' οὖν 1215
 1195 τέρψις ἐπέσται;
 γενοίμαν
 ἴν' ὑλᾶεν ἔπεστι πόν-
 του πρόβλημ' ἀλίκλυστον, ἄ-
 κραν ὑπὸ πλάκα Σουνίου, 1220
 1200 τὰς ἱερὰς ὅπως προσεί-
 ποιμεν Ἀθάνας.

μὲν ἐννυχίου, quam scripturam, quod metro non
 conveniret, correxisse se diserte testatur Tricli-
 nius. At strophicum potius versum emendare
 debebat, in quo aperta est causa erroris, quam
 hic particulam inserere valde inficetam.

V. 1193. Ἀνεῖται Musgravius vertit de vo-
 tur, consecratur. Neque δαίμων aut Pluto,
 aut Mars est. Nam simplicius haec intelligenda:
 nunc ille tristi fato confectus est. Ἀνεῖ-
 ται proprie solutus est, ut in Oreste 939. ὁ
 νόμος ἀνεῖται.

V. 1199. Eustathius p. 649, 53. (512, 30.) non
 nominato auctore, ἱερὴν ὑπὸ πλάκα Σουνίου.

V. 1200. Brunckius, particulam ἄν non posse
 abesse ratus, quum in codice suo προσείποιμι
 reperisset, προσείποιμ' ἄν dedit. Sequenti eum
 sunt alii. Quos omnes qui reprehendit, Elms-
 leius, ipse nonnihil fallitur. Primum enim non
 optativus in his et similibus locis coniunctivi
 officio fungitur, sed legitimus est, et suam ser-
 vat potestatem. De multis, quae afferri possent
 exemplis, (nam ipse haec tantum commemoravit,
 Sophoclis in Philoct. 324. eiusdem apud Aristo-

ΤΕΤΚΡΟΣ.

καὶ μὴν ἰδὼν ἔσπευσα τὸν στρατηλάτην

phanem Av. 1337. Alexidis apud Athen. p. 340. C.) unum promam, quia ambiguum est, Aeschyli in Eum. 297. ἔλθοι, κλύει δὲ καὶ πρόσσωθεν ὦν θεός, ὅπως γένοιτο τῶνδ' ἐμοὶ λυτήριος. Qui si γένηται dixisset, ita esset loquutus, quasi qui non dubitaret, auxilio sibi venturam Minervam: nunc autem, γένοιτο dicens, optare se ait, ut veniat illa, quo, si velit, opem ferat. Nam quum incertum sit, eventurane sint, quae optamus, au non, non minus incerta sunt omnia, quae ex his pendent. Hinc ea raro per coniunctivum exprimi possunt, et plerumque etiam debent per optativum dici, quo significetur, ut fiat, si quidem fiat, quod non est in coniunctivo. Latina lingua impar est exprimendo huic discrimini, nisi si praeterito uti volumus, ut in Philoctetae loco: θυμὸν γένοιτο χειρὶ πληρωσαί ποτε, ἴν' αἰ Μυκηναίη γνοῖεν, ἢ Σπάρτη θ', ὅτι χῆ Σκυῖρος ἀνδρῶν ἀλκίμων μήτηρ ἔφν: utinam liceret explere iram, ut Mycenae et Sparta cognoscerent Scyrios. Pendet igitur hic optativus necessario ex optativo, qui praecedit, ut ne locus quidem sit coniunctivo. Aliud est, si dicas, ἔλθοις ἄν, ὅπως σωτήρ γένη. Tum enim non optas, quae res incerti eventus est, sed iubes, et vides, quid futurum sit. Magis vero miror, quod Elmsleius scriptorem Atticum ne in chorico quidem carmine particulas ὡς ἄν, pro ἴνα positas optativo coniuncturum fuisse putat, ut propterea alterum Sophoclis locum, in quo est ὡς ἄν ποταθείην, ad Simonidem potius vel alium aliquem lyricum referendum suspicetur. Sane ὡς ἄν et ἔπως ἄν fere, ubi quomodo significat, apud Atticos cum optativo coniunctum

Ἀγαμέμνον' ἡμῖν δεῦρο τόνδ' ὀρμώμενον.

invenitur: de qua re nuper quaedam attulit Ern. Frider. Poppo in diss. I. de usu particulae ἄν apud Graecos p. 20. seqq. Sed idem est, utrum quomodo, an ut significet, caussaque similis est, ut quum ὡς ἄν donec significare putatur, de qua re paucis, sed perspecte monuit Porsonus ad Phoeniss. 89. Ita Latinorum qui nulla diversitate constructionis et quomodo significat, et ut. Non mirum est autem, rarius particulas istas cum optativo coniungi: rarius enim accidit, ut hoc, quod inest in his particulis, qui possit fieri, dicendum sit. Non dubitasset scriptor Atticus dicere, quod apud Moschum est III. 124. κῆρὼ τάχ' ἄν ἐς δόμον ἤλθον Πλουτέος, ὡς κεν ἴδοιμι, καὶ εἰ Πλουτῆϊ μελίσδεις· ὡς ἄν ἀκουσαίμαν, τί μελίσδεται. Quod aliud est, quam ὡς εἶδον et ὡς ἤκουσα. Denique ne hoc quidem recte dixisse videtur Elmsleius, ὡς ἄν vel ὅπως ἄν non posse dici interposito verbo, quod regant hae particulae. Non enim repugnat hoc linguae Graecae, suo quidem loco, ut aliae formulae ostendunt. Sic οὐκ ἔστιν ὅς, vel ὅπως cum indicativo dicitur in re certa, ut apud Eurip. Med. 171. Platonem de Rep. V. p. 453. B. Xenophontem Mem. Socr. II. 3, 6. ubi male in quibusdam libris coniunctivus legitur. Cum optativo autem proprie in re, quae in animi cogitatione versatur. Aeschylus Choëph. 170. οὐκ ἔστιν ὅστις πλὴν ἐμοῦ κείραιτό νῦν, nemo est praeter me, a quo eum abscessum credas. Deinde de incerto tempore, ut in Prometh. 291. κούκ ἔστιν ὅτῳ μείζονα μοῖραν νεύμαιμ', ἢ σοί, cui plus tribuerim, i. e. cui me plus tribuere putem. Vide Agam. 630. Particula ἄν ibi additur, ubi de eo, quod possit fieri, sermo est; Xenoph. Anab. V. 7, 7. τοῦτο

δῆλος δέ μούστι σκαιὸν ἐκλύσων στόμα. 1225

ΑΓΑΜΕΜΝΩΝ.

205 σὲ δὴ τὰ δεινὰ θήματ' ἀγγέλλουσί μοι
τλήναι καθ' ἡμῶν ᾧδ' ἀνοιμωκτὶ χανεῖν;

οὐν ἔστιν ὅπως τις ἂν ὑμᾶς ἐξαπατήσαι; v. Plat. Lach. p. 184. C. Et sic etiam alibi ὡς vel ὅπως, ubi quomodo significat, construitur, ut apud Platonem in Protag. p. 318. E. et in Gorgia p. 453. C. ubi v. Heindorf. Atqui eadem in constructione etiam interponitur verbum inter utramque particulam. Eurip. Orest. 630. ed. Pors. ἔστι δ' οὐ σιγή λόγου κρείσσων γένοιτ' ἂν. Aristoph. Nub. 1181. οὐ γὰρ ἔσθ' ὅπως μί' ἡμέρα γένοιτ' ἂν ἡμέραι δύο. Sed satis de re minime dubia.

V. 1204. Male vulgo μοι 'στι. Contrahuntur haec in ον.

V. 1206. Ald. et codd. nonnulli, in quibus Lips. a. b. ἀνοιμωκτεῖ, quod receperunt Lobekius et Erfurdinus. Brunckius ex aliis codd. et Eustathio p. 723, 28. (613, 38.) ἀνοιμωκτί. Variarum de his adverbii sententiarum sunt virorum doctorum, Hemsterhusii ad Polluc. IX. 143. Valckenarii ad Adonias. p. 228. Spanhemii ad Callim. h. Dian. 65. Lobeckii et Elmsleii ad Sophoclis versum, Blomfieldii in glossario ad Aesch. Prom. 216. Goettlingii ad Theodosium p. 229. seq. Sturzii in peculiari de istis adverbii dissertatione, aliorumque. Nondum tamen res plane ad liquidum perducta est. Illud quidem recte, opinor, statuimus, quae a verbis fiant adverbii, in ἰ terminari, nunc breve, nunc longum. In his igitur est etiam ἀνοιμωκτί, non illud ab ἀνοίμωκτος, sed ab οἰμώζω deductum. Adverbio non commemorato respicit hunc locum

- σέ τοι, σέ τὸν τῆς αἰχμαλωτίδος λέγω,
 ἢ πού τραφεῖς ἀν μητρὸς εὐγενοῦς ἀπο
 ὑψηλ' ἐκόμπεις, κάπ' ἄκρων ἄδοιπόροις, 1230
- 1210 ὄτ' οὐδὲν ὦν, τοῦ μηδὲν ἀντίστης ὑπερ,
 κοῦτε στρατηγούς, οὔτε ναύαρχους μολεῖν
 ἡμᾶς Ἀχαιῶν, οὔτε σοῦ, διωμόσω·
 ἀλλ' αὐτὸς ἄρχων, ὡς σὺ φῆς, Αἴας ἔπλει.
 ταῦτ' οὐκ ἀκούειν μεγάλα πρὸς δούλων κακά; 1235
- 1215 ποίου κέκραγας ἀνδρὸς ὧδ' ὑπέρφρονα;
 ποῦ βάντος, ἢ ποῦ στάντος, οὔπερ οὐκ ἐγώ;

Eustathius p. 1778, 20. (Od. 570, 24.) Τὰ δει-
 νὰ ῥήματα, ista ferocia dicta: scilicet quae
 relata acceperat Agamemno.

V. 1207. Vulgo σέ τοι, τὸν ἐκ τῆς. Codd. Aug.
 c. et Mosc. b. omittunt ἐκ. Aug. b. σέ τοι, σέ
 τὸν ἐκ τῆς. Dorvill. b. σέ τοι σέ τὸν, omissis
 verbis ἐκ τῆς. Dresd. b. σέ τοι, σέ τὸν τῆς, quod
 iure praefendum censuit Elmsleius.

V. 1208. Hunc et sequentem versum affert
 scholiastes Aristophanis ad Ach. 638. ubi vulgo
 εἶπον editum.

V. 1209. Pro ἐκόμπεις codd. quidam et Suidas
 in v. ὑψηλοτέρως habent ἐφρόνεις, quod ex Aldo
 et margine Turnebi in ἐφώνεις mutandum monet
 Porsonus Adv. p. 197. Sic Lips. a. b.

V. 1212. Scholiastes commemorat aliam scri-
 pturam διωρίσω. Vulgatam habet etiam Suidas
 in v. ὑψηλοτέρως.

V. 1215. Ποίου ἀνδρὸς, de quonam viro.
 Nec tamen περὶ subaudiendum, ut placet Mus-
 gravio. Vide quae dixi in diss. de Ellipsi et
 Pleonasmō in Museo Stud. Antiq. P. 1. p. 155. seq.

V. 1216. Brunckius et Erfurdinus ποῦ βάντος
 ex Brunckii cod. et Dresd. b. quod etiam Por-

οὐκ ἄρ' Ἀχαιοῖς ἄνδρες εἰσὶ, πλὴν ὅδε;
 πικροὺς ἔοιγμεν τῶν Ἀχιλλείων ὅπλων
 ἀγῶνας Ἀργείοισι κηρῦξαι τότε, 1240

1220 εἰ πανταχοῦ φανούμεθ' ἐκ Τεύκρου κακοί,
 κούκ ἀρκέσει πόθ' ὑμῖν οὐδ' ἠσσημένοις
 εἴκειν, ἃ τοῖς πολλοῖσιν ἤρεσκεν κριταῖς,
 ἀλλ' αἰὲν ἡμᾶς ἢ κακοῖς βαλεῖτέ που,
 ἢ σὺν δόλῳ κεντήσεθ' οἱ λελειμμένοι. 1245

1225 ἐκ τῶνδε μέντοι τῶν τρόπων οὐκ ἂν ποτε
 κατάστασις γένοιτ' ἂν οὐδενὸς νόμου,
 εἰ τοὺς δίκη νικῶντας ἐξωθήσομεν,
 καὶ τοὺς ὀπισθεν εἰς τὸ πρόσθεν ἄξομεν.
 ἀλλ' εἰρκτέον τάδ' ἐστίν. οὐ γὰρ οἱ πλατεῖς, 1250

1230 οὐδ' εὐρύνωτοι φῶτες ἀσφαλέστατοι·

sono ad Hec. 1070. rectius videtur, etsi caeteri libri et scholiastes ad. v. 1273. ποῦ habeant. Cod. Ven. πῆ βάντος. Non sollicitandum esse ποῦ apparebit ex iis, quae de hoc non perfacili versu ad v. 1260. dicentur.

V. 1217. Codd. Ien. et Mosc. b. ἄρ' οὐκ.

V. 1218. Verbum ἔοιγμεν attigit Eustathius p. 885, 9. 1695, 27. (837, 45. Od. 450, 9.)

V. 1220. Recte membranae Brunckii aliique codd. cum Aldo φανούμεθ', ac mox ἀρκέσει et βαλεῖτε. Alii φανοίμεθ' et ἀρκέσοι, quin unus etiam βάλοιτε.

V. 1222. Cod. Aug. c. ἤρεσκεν. Aug. b. ἤρεσκε.

V. 1225 — 1233. habet Stobaeus III. 5.

V. 1229. Apud Stobaeum est εἰκτέον. Sed Schowius apposita trium librorum nota εἰρκτέον edidit. Si εἰκτέον scripsisset Sophocles, respiciens ad verbum εἴκειν v. 1222. ita verba collocasset, ἀλλ' ἐστίν εἰκτέον τάδ'.

ἀλλ' οἱ φρονοῦντες εὖ κρατοῖσι πανταχοῦ.
μέγας δὲ πλευρὰ βουῆς, ὑπὸ σμικρᾶς ὁμῶς
μάστιγος ὀρθὸς εἰς ὁδὸν πορεύεται.

καὶ σοὶ προσέρπον τοῦτ' ἐγὼ τὸ φάρμακον 1255

1235 ὄρω τάχ', εἰ μὴ νοῦν κατακτῆσει τινά·
ὅς ἀνδρὸς οὐκέτ' ὄντος, ἀλλ' ἤδη σκιᾶς,
θαρσῶν ὑβρίζεις, κάξελευθεροστομεῖς.
οὐ σωφρονήσεις; οὐ μαθῶν ὅς εἰ φύσιν,

V. 1231. Apud Eustathium p. 830, 2. (831, 2.) legitur, οἱ γὰρ φρονοῦντες εὖ, κρατοῦσι πανταχοῦ. Post hunc versum Maximus in Eclogis p. 166. addit hunc, ὁ γὰρ φρονοῶν εὖ, πάντα συλλαβῶν ἔχει, quem ut Sophoclis versum citat Apostolius in Proverb. p. 171. Chaeremoni autem tribuit Stobaeus III. 17. apud Schowium p. 71. Omissus recte in libris Sophoclis, et apud Stobaeum, et, ut Erfurdinus observat, in Antonii Monachi Melissa, quae cum Maximi Eclogis prodiit Tiguri a. 1546.

V. 1232. De verbo πλευρὰ non opus admonere post ea, quae a viris doctis adnotata sunt. V. Porson. ad Hec. 820. Orest. 217. Affert haec verba Eustathius p. 1524, 51. (Od. 208, 51.)

V. 1233. Cod. Ien. οὐκ εὐφρονήσεις, Mosc. b. οὐκ εὖ φρονήσεις habet. "Ὅς εἰ, qui s i s. Eurip. in Alcest. 643. ἔδειξας, εἰς ἔλεγγον ἐξελθῶν, ὅς εἰ. Iphig. Taur. 767. σήμαινε δ' ἅ' ἡρῆ τὰς δ' ἐπιστολὰς φέρειν. Non adnotassem hoc, nisi in Musei critici P. VI. p. 293. ad Iphig. Taur. 766. ὅς, ut in his locis positum est, soloecum pronunciatum esset. "Ὅς autem cur positum sit, non ὄστις, indicavit, licet paullo obscurius, Elmsleius ad Med. 1086. Patebit, ut spero, comparanti, quae a me ad eiusdem fabulae v. 775. dicta sunt. Affert

ἄλλον τίν' ἄξις ἄνδρα δεῦρ' ἐλεύθερον, 1260
 1240 ὅστις πρὸς ἡμᾶς ἀντὶ σοῦ λέξει τὰ σά;
 σοῦ γὰρ λέγοντος οὐκέτ' ἂν μάθοιμ' ἐγώ·
 τὴν βάρβαρον γὰρ γλῶσσαν οὐκ ἐπαίω.

ΧΟΡΟΣ.

εἴθ' ὑμῖν ἀμφοῖν νοῦς γένοιτο σωφρονεῖν.
 τούτου γὰρ οὐδὲν σφῶν ἔχω λῶον φράσαι. 1265

ΤΕΥΚΡΟΣ.

1245 φεῦ· τοῦ θανόντος ὡς ταχεῖά τις βροτοῖς
 χάρις διαρρέει, καὶ προδοῦσ' ἀλίσκεται,
 εἰ σοῦ γ' ὄδ' ἀνήρ οὐδ' ἐπὶ σμικρῶν λόγων,

verba οὐ μαθῶν ὃς εἴ φύσει Moschopulus in
 Dictt. Att. v. φύσις.

V. 1239. Haec satis contumeliose ab Agamemnone proferuntur. Servi enim, qualem Teucrum traducit, non poterant Athenis in concione causam agere. Conf. Terent. Phorm. 2, 1, 62. WESSELING.

V. 1242. Nihil aliud hic Teucro exprobratur, quam quod, ex Hesione Laomedontis filia natus, non pro Graeco habendus sit.

V. 1245. Ταχεῖά τις plerique libri Sophoclis et Stobaei ed. princeps serm. CXXVI. §. et Maximus tit. CCLXXI. p. 877. Male pauci alii codd. et reliquae edd. Stobaei τοῖς βροτοῖς. Inepte autem unus e Graecis interpretibus: ταχεῖά τις, ἀντὶ τοῦ τάχιστα. Hoc dicit Teucer: mortui quam nescio quomodo celerrime diffluit gratia.

V. 1247. Triclinio tribuit Brunckius, quod in uno alterove codice Triclinianisque edd. legitur οὐδ' ἐπὶ σμικρῶν πόνων, monetque vulgatae, quae verissima est, hunc sensum esse, ne mi-

- Αίας, ἔτ' ἴσχει μνηστίν, οὐδ' οὐ πολλάκις
 τὴν σὴν προτείνων προὔκαμες ψυχὴν δορί. 1270
 1250 ἀλλ' οἴχεται δὴ πάντα ταῦτ' ἐβόημένα.
 ὦ πολλὰ λέξας ἄρτι κἀνόνητ' ἔπη,
 οὐ μνημονεύεις οὐκέτ' οὐδέν, ἠνίκα
 ἐρχέων πόθ' ὑμᾶς οὗτος ἐγκεκλημένους,
 ἤδη τὸ μηδὲν ὄντας, ἐν τροπῇ δορός 1275
 1255 ἐβόησας' ἔλθων μοῦνος, ἀμφὶ μὲν νεῶν

nimum quidem, si quidem λόγος saepenumero universe rem significet. Praepositionis ἐπὶ potestatem perspexit H. Stephanus, qui in annotationibus in Sophoclem p. 18. queri Teucrum putat, quod Agamemno ne verbis quidem tenus animum beneficiorum memorem ostendat; debuisse enim saltem honorificam mentionem Aiacis facere. Stephanum sequitur Erfurdcius, apte hunc praepositionis usum Euripidis versu confirmans, in Hippol. 1163. δέδορκε μέντοι φῶς ἐπὶ σμικρᾶς ῥοπῆς. Ac de praepositione quidem hi recte: significat enim stare quid vel verti in aliqua re: sed sententia ista longius quaesita videtur, nec dubitandum puto, quin vera sit Brunckii interpretatio. Σοῦ γε autem est a deo sui.

V. 1250. Duo vel tres codd. ταῦτα πάντ'.

V. 1251. Ald. membranæ Brunckii, aliique codd. κἀνόνητ'. Alii libri κἀνόητ'.

V. 1253. Ἐντός, quod unus codex Bar. pro ουτος habet, minime probandum esse, quum ἐγκεκλησμένωνs recte cum genitivo construatur, satis ostendit Lobeckius. Idem ex hoc loco hausisse putat tragicum Latinum, (putant autem Attium esse viri docti in Armorum iudicio) cuius hos versus affert Charisius lib. IV. p. 252. quos apertum est ab Aiaçe dici:

ἄκροισιν ἤδη ναυτικοῖς ἐδωλίοις
 πυρὸς φλέγοντος, εἰς δὲ ναυτικὰ σκάφη
 πηδῶντος ἄρδην Ἐκτορος τάφρων ὕπερ;
 τίς ταῦτ' ἀπειροξεν; οὐχ' ὄδ' ἦν ὁ δρωῶντάδε, 1280
 1260 ὄν οὐδαμοῦ φῆς οὐδὲ συμβῆναι ποδί;

vidi te, Vlysse, saxo sternentem
 Hectora;
 vidi tegentem clipeo classem Do-
 ricam:
 ego tunc pudendam trepidus hor-
 tabar fugam.

Caeterum pro vulgato ἐγκεκλεισμένους, pro quo
 in uno Baroce. est ἐγκεκλειμένους, dedi ἐγκεκλημέ-
 νους ex Elmsleii sententia ad Herc. fur. 729.
 quod haec forma Atticis placuisse videtur. Mo-
 nuit de ea saepius Elmsleius, ut ad Bacch. 652.
 1299.

V. 1260. Vetus scholiastes nihil nisi hoc: οὐδὲ
 συμβῆναι ποδί· πρὸς τὸ, ποῦ βάντος ἢ ποῦ στάν-
 τος. (v. 1216.) Nihil admonuit Lobeckius. Mus-
 gravius atque Erfurdlius, quod hic contrarium,
 quam illic, dici videatur, haeserunt: quorum
 Musgravii infelicem audaciam silentio praeterire
 satius est; Erfurdlius autem Triclinio assentitur,
 invidia atque ira factum esse putanti, ut Teucer
 Agamemnoni, quae ille non dixisset, obiiceret.
 Simileque artificium responsionis a scholiasta
 observatum esse in Oed. Col. 940. At in Oedi-
 pode fallitur scholiastes iste: in Aiace autem ex-
 cusatio illa Triclinii etiam inepta videtur. Nam
 ut quis per iram atque invidiam alio detorqueat
 alterius verba, at non poterit tamen, si sana
 mente utatur, plane contrariam illi sententiam
 supponere. Nec profecto hoc facit Teucer, quum
 dicit, quem tu ne adstitisse quidem um-
 quam tibi contendis. Hic enim sensus est

ἀρ' ὑμῖν οὗτος ταῦτ' ἔδρασεν ἔνδικα;

verborum. Sic Euripides in Helena v. 1019. ἡ Χάρις δ' ἐμοὶ Ἰλιῶς μὲν εἶη, συμβέβηκε δ' οὐδαμοῦ· πειράσομαι δὲ παρθένος κένειν αἰεὶ. Neque in scriptura vitium est: nam quod codd. Ien. et Mosc. h. habent, ὃν οὐδαμοῦ σὺ φῆς, in ea scriptura σὺ ex σοι depravatam, ex interpretatione in textum venisse videtur. At enim videndum est, ne versum 1216. male intellexerint interpretes, ποῦ βάντος ἢ ποῦ στάντος, οὐπερ οὐκ ἐγώ. Qui sane si, ut primo aspectu videri necesse est, ita est intelligendus, quo profectus ille est, aut ubi stetit, ubi ego non steterim? quid aliud, quam contrarium continebit eorum, quae Teucer his verbis dicta innuit? Idem est enim, ac si dictum esset, ubicumque stetit, ibi ego quoque steti. Compara v. c. initium Antigoniae, ubi bis invenitur similis locutio. At nec verisimile est, dicere hoc Agamemnonem voluisse, ut quo aequiparaturus magis sibi Aiacem, quam, quod volebat, postpositurus fuisset; et ex Teucris verbis hoc potius eum dixisse intelligitur, num ille ibi, ubi ego, constitit? Id ipsum vero dixisse Agamemnonem contendo. At, inquiet aliquis, tum dicere debebat, ποῦ βάντος, ἢ ποῦ στάντος, οὐπερ ἐγώ. Minime vero. Nolo ad istud vulgare confugere, abundare particulam negantem. Non abundat enim, sed amant eam Graeci ponere consociata alia negatione, ita ut videatur abundare, idque non uno modo. Huius usus unam rationem explicuit Heindorfius ad Platonis Lys. p. 50. et Protag. p. 610. seq. Alia cernitur in formula οὐ μᾶλλον ἢ οὐ, de qua ego dixi ad Vigerum p. 801. Eaque minime ab hoc loco aliena est, siquidem facillima emendatione

χῶτ' αὐθις αὐτὸς Ἐκτορος μόνος μόνου,
λαχῶν τε κακέλευστος, ἦλθ' ἐναντίος,

scribi posset, ποῦ βάντος ἢ ποῦ σιάντος, ἤπερ οὐκ ἐγώ; ubinam ille stetit, ac non ego potius? Sed nihil mutandum puto, quum etiam vulgata lectio, sed rursus alia quadam ratione, hunc sensum praeberere videatur. Modo meminere aliquis, ποῦ hic non proprie ubi, sed, ut solitum in indignatione, fere idem quod πῶς esse, ut v. 1079. ποῦ σὺ στρατηγεῖς τοῦδε; ποῦ δὲ σοὶ λεῶν ἔξεστ' ἀνάσσειν ὧν ὄδ' ἠγεῖτ' οἴκοθεν. Ea-que caussa est, quare ποῦ βάντος ne possit quidem in ποῖ βάντος mutari. Itaque sensus est: quomodo profectus ille est, aut constitit alicubi, ubi non ego steterim, i. e. ut ibi ille, ac non ego potius steterim. Erit igitur, nisi egregie fallor, haec quoque locutio iis adnumeranda, in quibus ad primam speciem abundanter posita videtur particula οὗ. Sed quo facilius pateat discrimen, quod inter hoc genus et illud intercedit, ubi in eadem formula usitato more ponitur οὗ, ut in Antigoniae versibus, tenendum est, illic οὗ, hic autem non οὗ, sed ἐγὼ voce magis erigendum esse: id quod res ipsa efflagitat. Nam quod dicit, si plenius dicatur, hoc est: πῶς γὰρ ἔβη ἢ ἔστη, οὐπερ οὐκ ἐγὼ σταίην, ἀλλ' ἐκεῖνος; Eadem ratio in illo οὐ μᾶλλον ἢ οὗ. Thucyd. III, 36. μετάνοια ἦν αὐτοῖς καὶ ἀναλογισμὸς, ὡμὸν τὸ βούλευμα ἐγνώσθαι, πόλιν ὅλην διαφθεῖραι μᾶλλον, ἢ οὐ τοὺς αἰτίους: i. e. οὐ τοὺς αἰτίους, ἀλλὰ μᾶλλον πόλιν ὅλην.

V. 1262. Vtraque Florentina χ' ὥστ'.

V. 1263. Ald. et aliquot codd. ἦλθ' ἐναντίος. Alii ut Lips. a. et Florentt. ἦλθεν ἀντίος. Vtrumque bonum.

- οὐ δραπέτην τὸν κληῖρον εἰς μέσον καθείς, 1285
 1265 ὕγρας ἀρούρας βῶλον, ἀλλ' ὅς εὐλόφου
 κυνῆς ἔμελλε πρῶτος ἄλμα κουφιεῖν;
 ὅδ' ἦν ὁ πράσσων ταῦτα, σὺν δ' ἐγὼ παρών,
 ὁ δοῦλος, οὐκ τῆς βαρβάρου μητρὸς γεγώς.
 δύστηνε, ποῖ βλέπων πότ' αὐτὰ καὶ θροεῖς; 1290
 1270 οὐκ οἶσθα, σοῦ πατρὸς μὲν ὅς προῦφν πατήρ,
 ἀρχαῖον ὄντα Πέλοπα βάρβαρον Φρύγα;
 Ἄτρεια δ', ὅς αὖ σ' ἔσπειρε δυσσεβέστατον,

V. 1264. Eustathius p. 361, 26. (273, 42.) hoc ut exemplum ἀναχρονισμοῦ εὐμεθόδου affert. Respicitur ad Cresphontem, qui ut in divisione Peloponnesi Messeniam, quae tertia sors futura erat, obtineret, glebam in urnam aqua repletam coniecit, qua soluta fieri non poterat, quin, quum postremus sortem duceret, potiretur voto. Narrant rem Apollodorus II. 6, 4. Pausanias IV. 3, 3. *Δραπέτην κληῖρον* memorat Eustathius p. 674, 38. (545, 1.)

V. 1265. *Βῶλον ἀρούρης* ex h. l. commemorat Eustathius p. 418, 44. (317, 45.) qui quae sequuntur attigit p. 675, 34. (547, 20.)

V. 1266. Vide Iliad. ἦ. 182.

V. 1269. Triclinius ποῦ.

V. 1270. Vide ad v. 1233.

V. 1272. Recentiores commate et post ἔσπειρε, et post *δυσσεβέστατον* interpungunt. Elmsleius, quia *δυσσεβέστατον* non bene congruat cum Ἄτρεια, interpunctionem post hoc nomen deleri iubet, ut *δυσσεβέστατον δεῖπνον* coniungantur, uti monitum fuisse in Censura trimēstri vol. VII. p. 455. Languent sane coniuncta Ἄτρεια *δυσσεβέστατον*, scilicet ὄντα. Sed *δεῖπνον οἰκείων κρεῶν* non indigebat epitheto, quo nihil aliud, quam quod multo gravius sine epitheto dictum esset,

προθέντ' ἀδελφῶ δεῖπνον οἰκείων τέκνων;
αὐτὸς δὲ μητρὸς ἐξέφυς Κρήσσης, ἐφ' ἣ 1295

1275 λαβῶν ἐπακτὸν ἄνδρ' ὁ φιλύσας πατήρ,
ἐφῆκεν ἔλλοις ἰχθύσιν διαφθοράν.

τοιοῦτος ὢν, τοιάνδ' ὄνειδίζεις σποράν;
ὃς ἐκ πατρὸς μὲν εἰμι Τελαμῶνος γεγώς,
ὅστις στρατοῦ τὰ πρῶτ' ἀριστεύσας, ἐμὴν 1300

1280 ἴσχει ξύνεννον μητέρ', ἣ φύσει μὲν ἦν
βασίλεια, Λαιομέδοντος· ἔκκριτον δέ νιν

declararetur. Illud vero aptissimum est et bene convenit irato, ut scelerosi patris filio hereditariam impietatem exprobret. Quare servavi veterum edd. rationem, qui ὃς αὐ' σ' ἔσπειρε δυσσεβέστατον coniungunt.

V. 1274. Ipsum nomen Κρήσσης non vacuum esse acerbitate recte monet Lobeckius, Platonem afferens in Ἑορταῖς ap. schol. ad Aristoph. Av. 799. τὸν μαινόμενον, τὸν Κρηῆτα, τὸν μόγις Ἀττικόν, ipsumque Menelaum ἡμίκτητα dici apud Lycophronem 150. Vide Meursium in Creta lib. IV. cap. 10.

V. 1275. Solemni errore multi libri φντεύσας. Moschopulus Dictt. Att. v. φντεύειν affert ἐφ' ἣ λαβῶν ἄνδρ' ὁ φιλύσας πατήρ. De Aerope patris Catrei iussu in mare praecipitata, praeter scholiasten, vid. Apollodor. III. 2, 1. et Meziriac. ad Ovid. Heroid. T. II. p. 250. seq.

V. 1276. Singulari felicitate pisces tragici adhuc spiritum asperum, a Gellio II. 3. imminuentem, effugerunt. Affert hunc versum Athenaeus VII. p. 277. C. Eustathium p. 1389, 8. (Od. 17, 19.) Epitome Athenaei decepit, ut Sophocli tribueret, quod alius poetae est.

V. 1277. Τοιάνδ' ex cod. Mosc. b. pro caeterorum librorum scriptura, τοιῶδ', recipiendum

δώρημα κείνω "δωκεν Ἀλκμήνης γόνος.

ἄρ' ᾧδ' ἄριστος ἐξ ἀριστείων δυοῖν

βλαστῶν ἂν αἰσχύνοιμι τοὺς πρὸς αἵματος; 1305

1285 οὓς νῦν σὺ τοιοῖσδ' ἐν πόνοισι κειμένους

ᾧθεῖς ἀθάπτους, οὐδ' ἐπαισχύνει λέγων;

εὔ νυν τόδ' ἴσθι, τοῦτον εἰ βαλεῖτέ που,

βαλεῖτε χῆμας, τρεῖς ὁμοῦ συγκειμένους.

ἐπεὶ καλόν μοι τοῦδ' ὑπερπονουμένω 1310

1290 θανεῖν προδήλως μᾶλλον, ἢ τῆς σῆς ὑπὲρ

putavi, quod et exquisitior haec lectio est, et a bono codice suppeditata.

V. 1282. Δώρημ' ἐκείνω Brunckius. Aliquot codd. in quibus Lips. b. et edd. quae Turnebum sequuntur, Ἀλκμήνης τόκος.

V. 1283. Consentiant libri in scriptura ἄριστος, et Suidas in v. πρὸς αἵματος, non solum in edd. sed etiam in tribus codd. MSS. apud Porsonum ad Medaeae v. 5. cui melius videtur ἀριστεύς scribi. Erfurdcius, quae erat optimi viri modestia, necessarium, inquit, ne ipse quidem, opinor putavit. Ego quidem ἀριστεύς haud paullo deterius fore arbitror. Non enim qui sit, sed qualis ostendere vult Teucer, neque ex optimatibus se ipsum optimatem iactat, sed non ignobilem, quod ortus sit ab optimatibus, dicit. Reisigio tamen in Enarrat. Oed. Col. p. 35. ἀριστεύς ad sententiam necessarium videtur.

V. 1284. Mosc. b. αἰσχύναιμι.

V. 1286. Ald. et veterrimae edd. cum uno alterove codice, οὐδ' ἐπ' αἰσχύνῃ λέγων. Eldickius in Specim. suspic. p. 6. οὐδ' ἐπαισχύνῃ ἔγγελῶν. Erfurdcius ψέγων. Potuerat interpunctione deleta ᾧθεῖν scribi. Sed non opus. Nec pudet, inquit, id profiteri.

γυναικός, ἢ τοῦ σοῦ γ' ὀμαίμονος λέγω;
 πρὸς ταῦθ' ὄρα μὴ τοῦμόν, ἀλλὰ καὶ τὸ σόν.
 ὡς εἴ με πημανεῖς τι, βουλήσει ποτὲ
 καὶ δειλὸς εἶναι μᾶλλον, ἢ ἔμοι θρασύς. 1315

ΧΟΡΟΣ.

1295 ἄναξ Ὀδυσσεῦ, καιρὸν ἴσθ' ἔληλυθώς,

V. 1291. Eustathius p. 754, 21. (655, 85.) Ἰστίον δὲ ὅτι ἐντεῦθεν ὁ Σοφοκλῆς μεθοδευθεῖς, ποιεῖ τὸν Τεῦκρον λέγοντα τῷ Ἀγαμέμνονι, ὅτι ὁ Αἴας διὰ τὴν αὐτοῦ γυναῖκα ἐν Τροίᾳ ἐμάχετο, ταυτόν τι λογισάμενος τὸ, διὰ τὴν αὐτοῦ, καὶ τὸ, διὰ τὴν τοῦ Μενελάου τοῦ ἀδελφοῦ. Scilicet apud Homerum Il. ι. 327. Achilles dicit, ἀνδράσι μαρτάμενος ὀάρων ἔνεκα σφετεράων, et v. 340. ἢ μῦνοι φιλέουσ' ἀλόχους μερόπων ἀνθρώπων Ἀτρεΐδαι; Verissima est illa Eustathii observatio. Nam pariter ut Achilles etiam Teucer, ira commotus, ambo Atridas comprehendit, indecorum sibi esse dicens pro eorum uxoribus pugnare, magis autem pro uxore Menelai, qui ne summus quidem dux sit exercitus. In libris omnibus et in scholiis Triclinii legitur, ἢ τοῦ σοῦ θ', quod Brunckius interpretatur, aut tui etiam fratris. Recte vero monet Erfurdcius, τὲ numquam significare etiam, quod miror etiam aliis in locis statuuisse viros primarios. Idem recte reposuit γ', licet verbum λέγω minus commode explicet. Γ' abierat in τ', unde propter spiritum asperum in θ' mutatum. Λέγω autem coniunctivus est interrogantis: decorum mihi est, pro hoc potius, quam pro tua, vel dicamne adeo fratris tui uxore mori.

V. 1292. Verba μὴ τοῦμόν, ἀλλὰ καὶ τὸ σόν affert Aristides T. II. p. 237. Iebb.

εἰ μὴ ξυνάψων, ἀλλὰ συλλύσων πάρει.

Ο Δ Τ Σ Σ Ε Τ Σ.

τί δ' ἔστιν, ἄνδρες; τηλόθεν γὰρ ἡσθόμην
βοήν Ἀτρείδων τῷδ' ἐπ' ἀλκίμῳ νεκρῷ.

Α Γ Α Μ Ε Μ Ν Ω Ν.

οὐ γὰρ κλύοντές ἐσμεν αἰσχίστους λόγους, 1320
1300 ἄναξ Ὀδυσσεῦ, τοῦδ' ὑπ' ἀνδρὸς ἀφτίως;

Ο Δ Τ Σ Σ Ε Τ Σ.

ποίους; ἐγὼ γὰρ ἀνδρὶ συγγνώμην ἔχω,
κλύοντι φλαῦρα, συμβαλεῖν ἔπη κακά.

Α Γ Α Μ Ε Μ Ν Ω Ν.

ἤκουσεν αἰσχρά· δρῶν γὰρ ἦν τοιαῦτά με.

V. 1296. Scholiastæ ad ξυνάψων vel αὐτοὺς εἰς μάχην, vel τὴν σὴν ὄργην intelligunt. Potius videtur, ita hunc locum intelligere: si non ades una cum illis accensurus rixam sed una mecum compositurus. Non dissimilis est locus Isocratis de Pace p. 176. c. de quo dictum ad Oed. Col. 1399.

V. 1298. Observa praeclare Vlysses primis statim verbis, quum dicit τῷδ' ἐπ' ἀλκίμῳ νεκρῷ, generosum animum prodere, indignaeque huic rixae optabilem portendere exitum. Habent autem haec verba tanto maiorem vim, quo magis hoc praeconium, ab eo profectum, qui inimicissimus esse putabatur, virtutem Aiacis ita in clara luce collocat, ut, quae ante a duobus contumeliose dicta erant, subito prorsus evanescant, Teucro autem, satis fieri sibi videnti, silentium imponatur.

V. 1303. In Ald. et paucis aliis libris hic versus Teucro tributus est, quo perturbatur tenor dīverbii.

Ο Δ Τ Σ Σ Ε Τ Σ.

τί γάρ σ' ἔδρασεν, ὥστε καὶ βλάβην ἔχειν; 1325

Α Γ Α Μ Ε Μ Ν Ω Ν.

1305 οὐ φησ' ἔάσειν τόνδε τὸν νεκρὸν ταφῆς
ἄμοιρον, ἀλλὰ πρὸς βίαν θάψει ἐμοῦ.

Ο Δ Τ Σ Σ Ε Τ Σ.

ἔξεστιν οὖν εἰπόντι τάληθῆ φίλω,
σοὶ μηδὲν ἦσσον ἢ πάρος ξυνηρετμεῖν;

Α Γ Α Μ Ε Μ Ν Ω Ν.

εἶπ' ἢ γὰρ εἶην οὐκ ἂν εὖ φρουρῶν, ἐπεὶ 1330
1310 φίλον σ' ἐγὼ μέγιστον Ἀργείων νέμω.

Ο Δ Τ Σ Σ Ε Τ Σ.

ἄκουέ νυν. τὸν ἄνδρα τόνδε, πρὸς θεῶν,
μὴ τλῆς ἄθαρπτον ᾧδ' ἀναλήτως βαλεῖν.
μηδ' ἢ βία σε μηδαμῶς νικησάτω
τοσόνδε μισεῖν, ὥστε τὴν δίκην πατεῖν. 1335
1315 κἀμοὶ γὰρ ἦν πόθ' οὗτος ἐχθιστος στρατοῦ,
ἐξ οὗ κράτησα τῶν Ἀχιλλείων ὄπλων.
ἀλλ' αὐτὸν ἔμπας ὄντ' ἐγὼ τοιόνδ' ἐμοὶ
οὐκ ἂν γ' ἀτιμάσαιμ' ἂν, ὥστε μὴ λέγειν

V. 1311. Lips. b. γοῦν pro νῦν.

V. 1313. Apud Stobaeum, qui hunc et sequentem versum habet Serm. IX. 5. vulgo μῆθ', sed Voss. A. μῆ δ'. Memoravit etiam Eustathius p. 1045, 50. (1057, 46.)

V. 1318. Brunckii membranae, Mosc. a. Dresd. b. Aldina, et quae hanc sequitur Parisina a. 1528. Iuntinae aliaeque veteres edd. quas ego viderim, omnes, οὔκουν, ut, quod Brunc-

kius scribit, in reliquis veteribus οὐκ ἂν ἀτιμάσαιμ' ἄν esse, labante metro, cui fulciendo Triclinius γὲ inseruerit, de codicibus scriptis intelligendum videatur. Οὐκ ἂν γ', inde a Turnebo editum, Brunckius, Lobeckius, Erfurd-tius cum οὐκονν commutarunt. Id Elmsleius dubitat an a correctore profectum sit: unde ipse veram scripturam esse putat οὐτᾶν. Idque repetiit ad Med. 836. Οὐκονν ego quidem et propter locum, quo positum est, et propter significationem suspectum habeo. Sed propter easdem rationes dubito etiam de οὐτᾶν, quarum particularum nimio amore quosdam captos video. Quum enim saepius cum aliis particulis commutatae reperiantur, non est quidem dubium, quin aliquot locis restitui debeant, sed ubi nequeant poni, nondum exploratum habemus, siquidem nonnulli prius de reponendis his particulis, quam de intelligendis videntur cogitasse. Ego satis ducam, monuisse, hoc loco οὐκ ἂν γε particulas esse aptissimas, pariter ut in Phoenissis v. 1230. ed. Pors. et in Medea v. 863. ubi οὐτᾶν scripsit Porsonus, et in Herc. fur. 1196. Neque Erfurd-tium dixerim, ut Elmsleius, in minore editione Antigonaе v. 743. (747. Br.) quum antea οὐτᾶν probasset, sine iudicio οὐκ ἂν γε revocasse, quem rectum potius iudicium ostendisse puto, quum deseruit priorem sententiam. Nam ubi, obsecro, cernas iudicium? Num in eo, ut quis quod in tribus locis peccarint librarii, etiam in quarto peccatum contendat, an ut, quid propter sententiae rationem quoque in loco verborumque naturam peccatum vel non peccatum sit, diiudicet? Itaque auctor sim, ut quis harum particularum, οὐκονν, οὐκ ἂν, οὐκ ἂν γε, οὐτᾶν, diversas potestates ususque accuratius, quam adhuc factum est, pervestiget: quo facto si falsa dixisse inveniatur, meliora doceri licrum deputabo.

ἔν' ἄνδρ' ἰδεῖν ἄριστον Ἀργείων, ὅσοι 1340
 1320 Τροίαν ἀφικόμεσθα, πλὴν Ἀχιλλέως.
 ὥστ' οὐκ ἂν ἐνδίκως γ' ἀτιμάζοιτό σοι.
 οὐ γάρ τι τοῦτον, ἀλλὰ τοὺς θεῶν νόμους
 φθείροις ἄν. ἄνδρα δ' οὐ δίκαιον, εἰ θάνοι,
 βλάπτειν τὸν ἐσθλόν, οὐδ' ἔάν μισῶν κυ-
 ρῆς. 1345

ΑΓΑΜΕΜΝΩΝ.

1325 σὺ ταῦτ', Ὀδυσσεῦ, τοῦδ' ὑπερμαχεῖς ἐμοί;

ΟΔΥΣΣΕΥΣ.

ἔγωγ'· ἐμίσουν δ', ἤνικ' ἦν μισεῖν καλόν.

ΑΓΑΜΕΜΝΩΝ.

οὐ γὰρ θανόντι καὶ προσεμβῆναί σε χροί;

V. 1323. Dubitari primo ad spectu potest, an nomen ἄνδρα sic in principio positum de eo intelligi debeat, quem non deceat mortuis iniuriam facere. Sed quia sic verba εἰ θάνοι non bene ante τὸν ἐσθλόν collocata essent, apparet, illud ἄνδρα coniungendum esse cum εἰ θάνοι, pro ἄνῆρ δὲ εἰ θάνοι. Brunckio, qui, quod sententia generalis esset, malebat τινὰ pro τὸν scribi, quod valde frigidum foret, iure contradixit Erfurdinus, afferens v. 1331. Sensus est: ὁ ἐσθλὸς οὐκ ἂν βλάπτοι ἄνδρα θανόντα.

V. 1326. Lips. b. ἔγωγ' ἐμίσουν ἤνικ' ἦν μισεῖν δέον, c. glossa πρόπον.

V. 1327. Eustathius p. 1340, 42. (1469, 32.) hunc versum ut in libris legitur affert, diserte de verbo προσεμβάινειν scribens. Sed p. 1047, 29. (1060, 4.) affert, καὶ προσεπεμβάινειν σε χροί. Ad quam scripturam pertinere videtur hoc He-

Ο Δ Τ Σ Σ Ε Τ Σ.

μὴ χαῖρ', Ἀτρεΐδῃ, κέρδεσιν τοῖς μὴ καλοῖς.

ΑΓΑΜΕΜΝΩΝ.

τόν τοι τύραννον εὐσεβεῖν οὐ ῥάδιον. 1350

Ο Δ Τ Σ Σ Ε Τ Σ.

1330 ἀλλ' εὖ λέγουσι τοῖς φίλοις τιμὰς νέμειν.

psychii: προσεπεμβαίνει, ἐπιβαίνει, ἐπιτωθάζει, ἐπιγελᾷ. Cave vero καὶ per hyperbaton ad θανόντι referas. Pertinet enim ad praepositionem πρὸς sequentis verbi: non ergo mortuo etiam praeterea (i. e. praeter odium quo vivum persequeris) te infestum esse oportet?

V. 1329. Affert hunc versum Stobaeus Serm. XLIX. 12. Eustathius p. 1514, 25. (Od. 19^a, 48.) τὸ δὲ θείων βασιλῶν παιδευτικῶς ἐρρήθη, ὡς τῆς βασιλικῆς θειότητος μηδέν τι ἀλλοιουμένης, εἰ καὶ τι ῥέζουσιν ἐξαισίον ἐχθαίροντες· ἐπεὶ κατὰ τὸν τραγικὸν Σοφοκλῆα τὸν τύραννον εὐσεβεῖν οὐ ῥάδιον, ὃ ἐστίν, ἀεὶ δικαιοπραγεῖν, ὡς πᾶσιν ἀρέσκειν, καὶ ὡς εἰπεῖν σεβαστὸν εἶναι. Videtur poeta hanc sententiam magis spectatorum gratia, quam accommodate ad personam, quae loquitur, posuisse. Agamemnonem quidem hoc ita dicere patet, ut significet, non bene didicisse Ulysses debitam regi reverentiam praestare. Ac simul fortasse Cleonem tangit Sophocles. Ald. et aliae vett. edd. signum interrogandi in fine huius versus habent, eo fine, opinor, ut sententia sit, nonne facile est, obedire regi? Ut in fragmento incerti tragici, de quo Valckenarius ad Phoenissas v. 1331. οὐδείς κάματος εὖ σέβειν θεούς. At haec interpretatio non unam ob causam falsa videtur. De εὐσεβεῖν et εὖ σέβειν quid sentiam, indicavi ad Ansig. 727.

ΑΓΑΜΕΜΝΩΝ.

κλύειν τὸν ἐσθλὸν ἄνδρα χρῆ τῶν ἐν τέλει.

ΟΔΥΣΣΕΥΣ.

παῦσαι· κρατεῖς τοι, τῶν φίλων νικώμενος.

ΑΓΑΜΕΜΝΩΝ.

μέμνησ' ὁποῖω φωτὶ τὴν χάριν δίδως.

ΟΔΥΣΣΕΥΣ.

ὄδ' ἐχθρὸς ἄνηρ, ἀλλὰ γενναῖός ποτ' ἦν. 1355

ΑΓΑΜΕΜΝΩΝ.

1335τί ποτε ποιήσεις; ἐχθρὸν ὧδ' αἰδεῖ νέκυν;

ΟΔΥΣΣΕΥΣ.

νικᾷ γὰρ ἢ ἀρετὴ με τῆς ἔχθρας πολὺ.

V. 1331. Vt hic scriptum, etiam apud Stobaeum legitur V. 12. sed apud Eustathium p. 800, 9. (718, 1.) τὸν ἐσθλὸν ἄνδρα χρῆ κλύειν τῶν ἐν τέλει. Idem p. 686, 18. (562, 11.) affert verba χρῆ κλύειν τῶν ἐν τέλει.

V. 1332. Aristides T. I. p. 536, 3. Iebb. habet ἠττώμενος, quod reponendum iudicaverat Porsonus in Advers. p. 189. sed mutasse postea sententiam videtur ad Med. 1011. ubi Marklandum, qui in appendice notarum ad Supplices Eurip. p. 249. παῦσαι, ut minus reverenter dictum, corrigi volebat, iure notavit: de qua re vide etiam Lobeckium.

V. 1334. Brunckius non animadverso articulo, male verba ita transposuit, ἄνηρ ὄδ' ἐχθρὸς.

V. 1336. Apud Eustathium p. 842, 10. 879, 7. 1193, 33. 1910, 29. (778, 41. 829, 43. 1271, 5.

ΑΓΑΜΕΜΝΩΝ.

τοιοῖδε μέντοι φῶτες ἔμπληκτοι βροτοῖς.

ΟΔΤΣΣΕΤΣ.

ἢ κάρτα πολλοὶ νῦν φίλοι, καὺθις πικροί.

ΑΓΑΜΕΜΝΩΝ.

τοιούσδ' ἐπαινεῖς δῆτα σὺ κτᾶσθαι φίλους; 1360

ΟΔΤΣΣΕΤΣ.

1340 σκληρὰν ἐπαινεῖν οὐ φιλοῦ ψυχὴν ἐγώ.

ΑΓΑΜΕΜΝΩΝ.

ἡμᾶς σὺ δειλοὺς τῆδε θῆμέρα φανεῖς.

Od. 761, 17.) scriptum ἢ ἀρετή, ut in quibusdam codd. In aliis ἢ ῥετή. In Aug. b. et ed. princ. Stobaei Serm. XIX. 10. ἀρετή sine articulo. Lips. b. πλέον pro πολύ, ex interpretatione, quae etiam apud Eustathium prostat, sed illa mala. Nam comparatio in ipso verbo νικᾶ inest.

V. 1337. Suidas in v. ἔμπληκτοι et Zonaras p. 698. βροτῶν, cum codd. quibusdam, ut Lips. a. b. et Ald. Membranae et alii libri exquisitius βροτοῖς. De voce ἔμπληκτοι, quae κούφους, εὐμεταβόλους significat, plura dedit Lobeckius. Ald. et aliae edd. vett. ἔμπληκτοι. Tangit autem Vlysem. Nam perinepte unus ex scholiastis Aiacem dici putat.

V. 1338. Videtur hic versus et v. 1340. sic dictus esse, ut Cleonem respiceret poeta, cuius neque ingenium probaret, nec stabilem gratiam apud populum fore praediceret.

V. 1339. Aug. c. δῆτα συγκτᾶσθαι. Non male legeretur δῆτα σοὶ κτᾶσθαι.

V. 1341. Erfurdus Lobeckio auctore τῆδ' ἐν ἡμέρα dedit contra omnes libros. Vide ad v. 743.

Ο Δ Τ Σ Σ Ε Τ Σ.

ἄνδρας μὲν οὖν Ἑλλησι παῖσιν ἐνδίκους.

Α Γ Α Μ Ε Μ Ν Ω Ν.

ἄνωγας οὖν με τὸν νεκρὸν θάπτειν ἔαν.

Ο Δ Τ Σ Σ Ε Τ Σ.

ἔγωγε. καὶ γὰρ αὐτὸς ἐνθάδ' ἴξομαι. 1365

Α Γ Α Μ Ε Μ Ν Ω Ν.

1345 ἦ πάνθ' ὁμοῖα πᾶς ἀνὴρ αὐτῷ πονεῖ.

Ο Δ Τ Σ Σ Ε Τ Σ.

τῷ γάρ με μᾶλλον εἰκός, ἢ 'μαυτῷ πονεῖν;

Α Γ Α Μ Ε Μ Ν Ω Ν.

σὸν ἄρα τοὔργον, οὐκ ἐμὸν κεκλήσεται;

V. 1345. Ien. et Mosc. b. ὁμοῖα, et pro πονεῖ, φιλεῖ, cum gl. ἀποδέχεται. Ὅμοῖα ἐαυτῷ πονεῖν esse facere, quod ingenio suo consentaneum sit, satis docuit Lobeckius. Recte vero Erfurdcius monet, hoc dicere Agamemnonem, convenienter ingenio suo facere Vlysem, qui ne tali quidem in caussa id, quod sibi ipsi aliquando utile futurum sit, negligat. Reisigio in Enarrat. Oed. Col. p. 67. sensus esse videtur: omnia pariter sibi unus quisque parat, comparanti Aeschylī Eum. 235. ὁμοῖα χέρσον καὶ θάλασσαν ἐκπερῶν. Ea interpretatio iam Bothio placuerat. At si id voluisset Sophocles, cur tam ambigue obscureque loquutus esset, quum scribere potuisset ὁμοίως?

V. 1347. Vulgo σὸν ἄρα. Vtraque Iuntina et codd. nonnulli in quibus Lips. a. b. σὸν γὰρ

ΟΔΥΣΣΕΥΣ.

ὡς ἂν ποιήσης, πανταχοῦ χρηστός γ' ἔσει.

ἄρα. Mosc. a. σὸν γὰρ ἄρα. Dresd. b. σὸν γάρ. Erfurdius σὸν γ' ἄρα dedit, ut legendum videbatur Porsono ad Phoen. 1366. et mihi ad Orph. Arg. 1176. Elmsleius, σὸν τᾶρα τοῦργον, οὐκ ἐμὸν κεκλήσεται, quod his exemplis confirmat: Aeschyli Choeph. 923. σὺ τοι σεαυτήν, οὐκ ἐγώ, κατακτενεῖς. Sophoclis El. 624. σὺ τοι λέγεις νιν, οὐκ ἐγώ. Euripidis Heracl. 733. σὺ τοι βραδύνεις, οὐκ ἐγώ, δοκῶν τι δρᾶν. At haec, si quid video, valde dissimilia sunt. Respondet enim τοὶ nostro ja, et est obiicientis, quod qui alium quid facere dixerat, ipse potius id faciat. Id apertum est non cadere in Agamemnonis verba. Sic enim ille loquitur, ut qui id ipsum cupiat, Vlysem, non se exemplum videri edidisse tam importunae clementiae: id quod patet etiam e versibus 1350 — 1352. Quare multo veri similis est, inclinantem ad obsequendum Vlyssi, sed id, praesertim coram Teucro, dissimulantem interrogare, an Vlyssis potius quam sibi hanc lenitatem tributuri sint Graeci. Itaque servavi vulgatam, adiecique signum interrogandi. Vide praefat. ad Oed. Col. p. 19.

V. 1348. Ald. alique scripti et impressi πανταχοῦ, et sic Thomas M. p. 924. et ex eo Favorinus in ὡς ἂν. Alii codd. et utraque Iuntina πανταχῆ. Scholiastae: πανταχῆ· ἐν πάσι. Et: τουτέστιν, ἢ ἔνεκα τῆς σῆς ἐξουσίας, ἢ ἔνεκα τῆς ἐμῆς παρακλήσεως, πανταχοῦ ἔση χρηστός. Vtrumque bonum est, et iniuria Brunckius perperam scribi πανταχοῦ contendit. Πανταχῆ firmari potest Antigoniae versu 634. ἢ σοὶ μὲν ἡμεῖς πανταχῆ δρῶντες φίλοι; Alterum autem ex ipso Aia-

ΑΓΑΜΕΜΝΩΝ.

ἀλλ' εὖ γε μέντοι τοῦτ' ἐπίστασ', ὡς ἐγὼ 1370
 1350 σοὶ μὲν νέμοιμ' ἂν τῆσδε καὶ μείζω χάριν.
 οὔτος δὲ κάκειϊ κἀνθάδ' ὦν, ἔμοιγ' ὁμῶς,
 ἔχθιστος ἔσται. σοὶ δὲ δρᾶν ἔξεσθ' ἂ χρῆ.

ΧΟΡΟΣ.

ὅστις σ', Ὀδυσσεῦ, μὴ λέγει γνώμη σοφὸν
 φῦναι, τοιοῦτον ὄντα, μῶρός ἐστ' ἀνήρ. 1375

ΟΔΥΣΣΕΥΣ.

1355 καὶ νῦν γε Τεύκρω τὰπὸ τοῦδ' ἀγγέλλομαι,
 ὅσον τότ' ἐχθρὸς ἦν, τοσόνδ' εἶναι φίλος.
 καὶ τὸν θανόντα τόνδε συνθάπτειν θέλω,
 καὶ ξυμπονεῖν, καὶ μηδὲν ἑλλείπειν, ὅσον

ce v. 1220. εἰ πανταχοῦ φανούμεθ' ἐν Τεύκρον
 κακοί. Nam etiam si hoc proprie intelligi velis,
 quid impedit, quin id hic quoque facias: quid-
 quid feceris, ubique probus certe iu-
 dicabere.

V. 1349. Thomas M. p. 355. errore memoriae,
 εὖ μέντοι τοῦτ' ἐπίστω.

V. 1351. Quidam codd. in quibus Lips. a.
 ὁμῶς.

V. 1353. Coniunctivum habet cod. Aug. b. non
 recte. Γνώμην Dresd. b.

V. 1356. Elmsleius ἦ. Vide praefationem no-
 stram ad Oed. R. p. 21.

V. 1358. Elmsleius ὅσων coniiicit, non facta
 mentione Porsoni, qui sic legi iusserat in Adv.
 p. 198. ubi citatio Philoctetae v. 1190. (1161.
 Br.) postea adscripta videtur, quum quod ibi
 legitur, vulgatam potius, quam coniecturam il-
 lam firmare videatur: μηκέτι μηδενὸς κρατύνων,

χρῆ τοῖς ἀρίστοις ἀνδράσιν πονεῖν βροτούς. 1380

ΤΕΤΚΡΟΣ.

- 1360 ἄριστ' Ὀδυσσεῦ, πάντ' ἔχω σ' ἐπαινέσαι
 λόγοισι. καὶ μ' ἔψευσας ἐλπίδος πολύ.
 τούτῳ γὰρ ὢν ἔχθιστος Ἀργείων ἀνὴρ,
 μόνος παρέστις χερσίν, οὐδ' ἔτλης παρῶν
 θανόντι τῷδε ζῶν ἐφυβρίσαι μέγα, 1385
- 1365 ὥς ὁ στρατηγὸς οὐπιβρόντητος μολῶν,
 αὐτὸς τε χῶ ξύναιμος ἠθελησάτην
 λωβητὸν αὐτὸν ἐκβαλεῖν ταφῆς ἄτερ.
 τοίγαρ σφ' Ὀλύμπου τοῦδ' ὁ πρεσβεύων πα-
 τήρ,
 μνήμων τ' Ἐριννύς, καὶ τελεσφόρος Δίκη 1390

ὅσα πέμπει βιόδωρος αἶα. Aiacis locum qui ac-
 curatius consideraverit, nihil mutandum videbit,
 quia πονεῖν ad ξυμπονεῖν refertur, ideoque μη-
 δὲν non ad ὅσον, sed ad verbum πονεῖν spectat,
 ut ὅσον non sit quidquid, sed quanto pe-
 re. Idem est enim, ac si dixisset, καὶ τὸν θα-
 νόντα τόνδε συνθάπτειν θέλω, καὶ μηδὲν ἐλλεί-
 πειν ξυμπονωῶν, ὅσον χρῆ τοῖς ἀρίστοις ἀνδράσιν
 πονεῖν βροτούς. Eodem modo Aeschylus in Prom.
 340. τὰ μὲν σ' ἐπαινῶ, κούδαμῆ λήξω ποτέ, quod
 sine iusta caussa tentavit Valckenarius. Adde
 Andocidem de myster. p. 6, 2. sive p. 18. Reisk.

V. 1361. Ex h. l. ut videtur, Eustathius p.
 1436, 37. (Od. 83, 15.) ἔψευσάς με τῆς ἐλπίδος.

V. 1364. Porsonus in Adv. p. 198. „lege
 ζῶντ'.“ Hoc eum adhuc adolescentem scripsisse
 puto.

V. 1369. Respicit Eustathius p. 1169, 46. (1231,
 18.)

1370 κακούς κακῶς φθείρειαν, ὡςπερ ἤθελον
 τὸν ἄνδρα λῶσαις ἐκβαλεῖν ἀναξίως.
 σὲ δ', ὦ γεραίου σπέρμα Λαέρτου πατρός,
 τάφου μὲν ὀκνῶ τοῦδ' ἐπιψαύειν ἕαν,
 μὴ τῷ θανόντι τοῦτο δυσχερὲς ποιῶ. 1395

1375 τὰ δ' ἄλλα καὶ ξύμπρασσε' καὶ τινα στρατοῦ
 θέλεις κομίζειν, οὐδὲν ἄλγος ἔξομεν.
 ἐγὼ δὲ τὰλλα πάντα πορσυνῶ· σὺ δὲ
 ἀνήρ καθ' ἡμῶς ἐσθλὸς ὢν ἐπίστασο.

Ο Δ Τ Σ Σ Ε Τ Σ

ἀλλ' ἤθελον μὲν· εἰ δὲ μὴ' στί σοι φίλον 1400

1380 πράσσειν τὰδ' ἡμᾶς, εἰμ', ἐπαινέσας τὸ δόν.

Τ Ε Τ Κ Ρ Ο Σ.

ἄλις. ἤδη γὰρ πολὺς ἐκτέταται
 χρόνος. ἀλλ' οἱ μὲν κοίλην κάπετον

V. 1372. Triclinii recensio Λαοτίου, male. Vitatius quidem tragicis est Λαέρτιος et Λαέρτιος, unde Eustathius p. 13, 35. (11, 4.) καὶ οὐ μόνον Λαέρτης λέγεται, ἀλλὰ καὶ Λαέρτιος, ὡς δηλοῖ καὶ Σοφοκλῆς· neque apud Sophoclem quidem ullus est locus, in quo Λαέρτιος vel Λαέρτιος per metrum stare nequeat. Sed ad numerorum elegantiam tamen multum interest, utrum quintus trimetri ictus, qui in potioribus est, in syllabam finalem, quae quod non significationem vocabuli continet, minus voce erigenda est, sic incidat, ut eam brevis syllaba praecedat, an ita, ut longa syllaba praecedente vis ictus illius minuat. Quare in hoc versus loco Sophocles et hic Λαέρτον posuit, et in Philocteta v. 366-614.

V. 1382. Vide ad v. 1144.

χερσὶ ταχύνετε, τοὶ δ' ὑψίβατον
 τρίποδ' ἀμφίπυρον λουτρῶν ὀσίων 1405
 1385 θέσθ' ἐπίκαιρον· μία δ' ἐκ κλισίας
 ἀνδρῶν ἴλη τὸν ὑπασπίδιον
 κόσμον φερέτω.
 παῖ, σὺ δὲ πατρός γ', ὅσον ἰσχύεις,

V. 1383. Ald. et aliae edd. vett. et aliquot codd. ταχύνετε. Sic etiam schol. Rom. licet in explicatione aoristus sit, μετὰ σπουδῆς ὀρύξατε. Cod. Ven. et alii quidam cum edd. Turnebum sequuntis, ταχύνετε, quod non puto praefendum esse. Deinde Suidae edd. vett. in v. ἀμφίπυρον, pro τοὶ δ' habent τόνδ'. Inde Elmsleius hic et ad Oed. R. 220. dubitans, an poetae Attici, nisi in Doricis partibus tragoediarum, non dixerint τοὶ δὲ pro οἱ δέ, scribi iubet τὸν δ' ὑψίβατον. At quis est iste tripus? Certum enim tripodem per articulum designari necesse est. Ex quo apparet, talem esse hunc locum, qui, quoniam articulus admitti non potest, vel solus sufficiat ad τοὶ δὲ etiam iis partibus tragoediarum vindicandum, in quibus non est dialectus Dorica. In his autem hoc in genere insignem praerogativam habent anapaesti. Quin etiam in trimetro τοὶ δ' est apud Aeschylum Pers. 424. ubi solus Blomfieldius, tametsi defendi posse fatetur, tamen, ut est iniquior in formas poeticas, οἱ δ' edidit.

V. 1384. Triclinius iungit τρίποδα λουτρῶν. At sic nimis nude positum foret ἐπίκαιρον. Recte Musgravius λουτρῶν ἐπίκαιρον coniungenda putat. Id est, καιρὸν ἔχοντα λουτρῶν, idoneum lavacro.

V. 1388. Sic Ald. et vett. edd. cum plerisque codd. In schol. Rom. καὶ σὺ δὲ. Dresd. a. et

- 390 φιλότῃτι θιγῶν, πλευρὰς σὺν ἔμοι 1410
 τὰςδ' ἐπικούφιζ· ἔτι γὰρ θερμαὶ
 σύριγγες ἄνω φυσῶσι μέλαν
 μένος· ἀλλ' ἄγε πᾶς, φίλος ὄστις ἀνήρ
 φησὶ παρεῖναι, σούσθω, βάτω,
 τῶδ' ἀνδρὶ πονῶν τῶ πάντ' ἀγαθῶ, 1415
 395 κούδενί γ' ᾧτινι λῶονι θνητῶν

edd. Turnebum sequutae, σὺ δὲ παῖ τοῦ πατρὸς, ὅσον ἰσχύεις. V. Pors. ad Orest. 614.

V. 1389. Nonnulli codd. πλευρᾶς et v. seq. τὰςδ' pro vulgatis πλευρὰς et τὰςδ'. Elmsleius ad Heraclidas v. 824. femininae formae numerum pluralem plane exterminandum e tragicis suspiciens, πλευρᾶν et τοῦδ' scribendum putat. Cautior, quem citat, Porsonus ad Hec. 820. Orest. 217. a tali suspitione abstinuit. Ne commemorem, aliquot in locis consentire omnes libros in plurali feminino, ut apud Aeschylum in Prom. 71. in Eumen. 846. 879. apud Sophoclem in Trach. 768. 1053. sunt etiam, in quibus metrum eam formam requirat, ut et versus illi in Eumenidibus, quos indicavi, et apud Euripidem in Herc. fur. 53. ubi Elmsleius πλευρᾶν scribi vult, et v. 1100. ubi, quod valde invenustum est, ἔσωξες πλευρὰ τ', coniicit, et Iph. Taur. 298. ubi λαγόνας εἰς μέσας proponit. Mirum foret, ni sic pluralem cuiusvis nominis, quod non saepius, quam hoc, apud tragicos inveniretur, in suspitionem, qui ad huiusmodi res otio abundaret, posset adducere.

V. 1390. seq. Vide ad v. 901.

V. 1393. Verbum σούσθω commemoravit Eustathius p. 62, 46. 1792, 6. (47, 20. Od. 590, 40.)

V. 1395. Ald. et vett. codd. atque edd. κού-

Αΐαντος, ὅτ' ἦν, τότε φωνῶ :

ΧΟΡΟΣ.

ἢ πολλὰ βροτοῖς ἐστὶν ἰδοῦσιν
 γινῶναι· πρὶν ἰδεῖν δ', οὐδείς μάντις
 τῶν μελλόντων, ὅ τι πράξει. 1420

δενί πω λῶνι θνητῶν. Triclinius metri fulciendi causa καὶ οὐδενί, nec peritius Brunckius, κούδενί πω λῶνι τῶν θνητῶν, etiam propter articulum. Lobeckius et Erfurdcius, ut ego olim conieceram, πώποτε dederunt. Veram scripturam nunc demum reperisse mihi visus sum. Quare recepi. Notanda autem attractio et mutatio constructionis. Quum enim dicere vellet, τῶ πάντ' ἀγαθῶ, καὶ οὐ οὐδείς ὅστις λῶν ἦν θνητῶν, ὅτ' ἦν ἐκεῖνος, per attractionem dixit κούδενί γ' ὅτινι λῶνι θνητῶν, quo factum, ut deinde pro οὐ cogeretur Αΐαντος substituere. Similia exempla vide apud Erfurdcium et Lobeckium, et in Matthiae Gr. Gr. p. 424. 669. In Aug. b. ad πω adscriptum ἀργόν. Ien. Lips. b. et Mosc. b. βροτῶν.

V. 1396. Ien. Dresd. b. ποτε. Mosc. b. ποτέ. Ad quam scripturam defendendum recte monet Lobeckius, si sic satis commode stare posset φωνῶ; adhiberi posse hoc Meleagri epigr. 22. ἦν καλὸς Ἡράκλειος, ὅτ' ἦν ποτέ: in quibus verbis miras interpunctiones constructionesque commenti sunt viri docti.

V. 1398. Lips. a. οὐδέν.

INDEX GRAECVS.

A.

Ἀγγίαιος 135.

ἀδάματος 445.

αἶ non impari numero
363.

αἰαῖ 363.

αἰανής, αἰανός 657.

αἶθοψ da homine meta-
phorice 221.

αἴρειν δειλίαν 75.

ἀλίπλαγκτος, ἀλίπλακτος
594.

ἀλλὰ γὰρ 663. — γε 395.

ἄν ad optativum omis-
sum 904. c. inf. post
δοκεῖν et similia 1061.

ἄνα. surge, sine elisio-
ne ante vocalem 192.

ἀναγκαῖα τύχη 480. 790.

ἀναλίσκειν. ἀνάλωσα, ἀνή-
λωσα 1028.

ἀνάριθμος μηνῶν 597.

ἀνασπᾶν 295.

ἀναύδακτος 702.

ἄνθρω, homo 77.

ἀνήριθμος μηνῶν 597.

ἄνθρωπε et ὦ ἄνθρωπε
1133.

ἀνίστασθαι 1193.

ἄνω τρέποντα σφάζειν
291.

ἀπάγειν. ἀπήξα 443.

ἄποινα 597.

ἀπολωβᾶσθαι 216.

ἄποπτος 15.

ἄρα 911. in media ora-
tione 1005.

ἄρετή, ἡ ἀρετή 1336.

ἀριστεύειν τι 430.

ἀριστεύς 1283.

ἄριστος 1283.

ἀρκεῖν τινὶ 587.

ἀρπάζειν 2.

as terminatio pro os 223.

as, ἀδός adi. masc. et
neut. 868.

ἄσκοπος 21.

ἄσσειν active 40.

ἀτιμᾶν, ἀτιμοῦν 1103.
 ἀνδᾶσθαι active 758.
 ἀντοσφαγῆς 827.
 ἀνχενίζειν 291.
 ἄφοβος 359.
 ἀφορμᾶν 283.

B.

βάνανσος 1100.
 βαρύψυχος 312.
 βαφή σιδήρου 636.
 βλέπειν metaphoricè 266.
 βρυχᾶσθαι 315.

Γ.

γῆ 931.
 γνάπτειν 1010.

Δ.

δάϊος 771.
 δὲ et τε diversa 818. δὲ
 in repetitione eiusdem
 verbi 341. 372. 823.
 1029. δὲ — γὰρ 663.
 δεῖ σ' ὅπως δείξεις 553.
 δείλαιος de viris 979.
 δεύειν αἶμα 368.
 δέχεσθαι τι συμφορὰν
 68
 δῆϊος 771.
 διαφέρειν. διοίσεσθαι 506.
 δίπαλτος 400.
 δορί, δόρει 1035.
 δορύσσειν 1167.
 δύσφορος 51.

E.

ἔγχος gladius 643.
 εἰ terminatio adverbio-
 rum 1206.
 εἰ cum optativo 491. cum
 coniunctivo 491. εἰ ἂν
 400. εἴ τις 179.
 εἶεν 101.
 εἶναι — ὧν omissum 400.
 εἰος ter. adiect. pro pa-
 tronymicis 788.
 εἰς δόμους μίμνειν 80.
 ἐκ τῶνδε 533. ἐκ χειρὸς
 27.
 ἐκκύλημα 339.
 ἐκπράσσειν mori 1005.
 ἐκφέρειν 7.
 ἐλπίζειν metuere 786.
 ἔμπα 560. ἔμπας 122.
 ἔμπληκτος 1337.
 ἐμπολᾶν 957.
 ἔν δὲ 660.
 ἐνδοθεν ἔξω παρήκειν
 728.
 ἐξαλεύσασθαι 641.
 ἐξαλλάσσεσθαι 469.
 ἐξερέω trisyllabum 419.
 ἐξίστασθαι τινα 82.
 ἐπεμπίπτειν βάσιν 42.
 ἐπεντόνειν 446.
 ἐπί. ἐπὶ μικρῶν λόγων
 1247.
 ἐπίκαιρος c. genitivo 1384.
 ἐπίσκοπος 576.
 ἐπίσκοπος 955.
 ἔρέω dissyllabum 419.
 ἔρκειος 103.

ἔρξαι 889.
εὐ σέβειν et εὐσεβεῖν
1329.

εὐπειστος, εὐπιστος 151.

εὐρώδης 1169.

εὐρώεις 1146.

εὐσεβεῖν et εὐ σέβειν
1329.

ἐφορμᾶν 283.

ἔχειν. οἱ ἔχοντες 157.

ἐχθαρτέος, ἐχθραντέος
663.

Z.

ζητεῖν 1033.

H.

ἦ et ἦ 335. ἦ ἄρα, ἦ ὅα
176.

ἦκειν c. adiectivis 623.

ἡμέρα. τῆδε θῆμέρα 743.

ἡνία χρυσόνωτος 834.

ἦς nominativus plur. ab
εὐς 383. an etiam accu-
sativus 383.

Θ.

θαλασσόπλαγκτος, θαλασ-
σόπληκτος 594.

θειλοντής 24.

Θεστόρειος 738.

I.

ι terminatio adverb. 1206.
ιάπτειν 685.

ἵππομανῆς λειμῶν 143.
ἵππόνωμος 228.
ἰχθὺς 1276.

K.

καὶ δὴ 49.

καιρὸν oportune 34.
κατά τινος verbis abun-
danter iungivisum 948.

κεῖνος 1013.

κεῖσθαι εἰς τι 80.

κενός 965.

κενοῦν 965.

κλείειν. κεκλημένος 1253.

κίναδος 103.

κνάπτειν 1010.

κρούπτειν. κρουβείς, κρου-
φείς 1124.

κνικεῖν βάσιν et similia
19.

κνναγία, κννηγία 37.

κύρειν 307.

κώδων 17.

Λ.

Λαέρτης et Λαέρτιος quae
condicione usurpata
1372.

λέγω additum nominis
accusativo et aliis ca-
sibus 566.

λείπεσθαι λόγον 539.

M.

μάτην νοσεῖν, οὐχ ὑγιαί-
νειν 622.

μέλλειν c. inf. aor. 1006.
rarior eius verbi aor-
ristus 1105.

μέχρις, μέχρις οὐ 563.

μη̄ et οὐ 76. c. indica-
tivo, c. coniunctivo,
c. optativo, c. opta-
tivo et ἄν, 272. c. im-
perativo tertiae per-
sonae in aor. et praes.
1064. c. coniunctiva
praes. et aor. primae
pers. plur. in vetando
1064. c. imperativo
praes. et coni. aor. sec.
pers. in vetando 1064.
Vide οὐ.

μη̄λα 1040.

μίμνειν εἰς τι 80.

μοι non elisumante voc.
brev. 190.

μοῖρα, ἢ μοῖρα 510.

N.

νῦν ὅτε, ὅπη 789.

Ξ.

ξα, ξω terminatio ver-
borum Dorica pro σα,
ωω 702.

O.

ὅ. τοῖσι non ubique 936.
τὸ δρᾶν et similia, ab-
undare viso articulo,
114.

οιο genitiv. ap. trag. 209.

ολοβώτας φρενός 607.

οἴλωκα 830.

ὅλοι pro πάντες 1034.

Ὀλυμπιάς masculinum
863.

ὁμοῖα ἑαυτῷ ποιεῖν
1345.

ὄμωςpraecedentibus iun-
ctum 15.

ὄς. τοῦ pro οὐ 1323. ὄς

et ὄστις 1233. ὄς εἶ,

qui sis 1233. ὄς et

ὄς ἄν c. coniunct. 798.

ὄστις et ὄς 1233. an qui-
libet 179.

οὐ repetitum 949. abun-
dare visum 1260. οὐ
et μη̄ 76. οὐ — οὐδὲ
282. οὐ — οὐτε 1178. οὐκ
ἄν γε 1318. οὐ μη̄ c.
coni. aor. 557. οὐκ
ἔστιν οὐ vel ὅπως c.
ind. et cum opt. et
cum optativo ac par-
ticula ἄν, 1200. οὐ
εἶν ἀνέξει, μηδὲ δει-
λίαν ἀρεῖς et similia
75.

οὐδὲ et οὐτε 282.

οὐτίς ἔστιν ὄς et ὄστις
712.

οὐτε et οὐδὲ 232.

οὐτᾶν 1318.

οὐτοί — οὐτε 423.

Π.

πανταχῆ, πανταχοῦ 1343.

παρά. παρ' ἡμᾶρ 470.

παραινείσθαι ad argum.
p. 3.

παρήκειν 728.

παῦσαι non irreverenter
1332.

πλευρὰ, πλευρὸν 1232.
1339.

πλέως πολλοῦ πόνου 1091.

ποιμὴν metaphorice 353.

ποῦ 1260.

πρίειν 1009.

προσεμβαίνειν 1327.

πτηγὸς 140.

P.

ρίπτειν, ῥιπτεῖν 235.

Σ.

σσ pro σ, in ὀλέσσαι et
similibus 383.

συμμαθεῖν 856.

συμφέρειν. συνοίσειν 425.

συμπορὰν δέχεσθαι τι 68.

συνάπτειν 1296.

συνέρχεσθαι λέχος 486.

σῶμα abundanter addi-
tum 1041.

T.

Täv in apodosi 451.

τάρρα 1347.

ταυριῶνη, ταυρόπολος,
ταυρωπὸς Diana 172.

τε non etiam 1291. τε
et δὲ diversa 818. τε
in eiusdem verbi re-
petitione 341. 372. et
sequente δὲ in eadem
caussa 823. τε—δὲ op-
posita 269.

Τελεύτας an priina pro-
ducta 209.

τις 1245. θεός τις et θεῶν
τις 977. τίς pro ὄστις
781.

τὸ δοῶν et similia, ab-
undare viso articulo
114.

τοι 1347.

τοιόςδε sensu non cohae-
rens cum nomine suo
448. 1277.

τοῦ, τῷ etc. pro οὗ, ᾧ,
etc. 1383.

τυγχάνειν pro εἶναι 9.

Τ.

ὑποκλήζεσθαι 223.

ὑποσπανίζεσθαι 727.

Φ.

φαίνεσθαι c. accusativo
loci 365.

φανοίην optativus futu-
ri 306.

φιλοίκτηστος 576.

φλέγειν 700.

Χ.

χαίρειν κελεύω 113.

χαλκόςτομος 17.
 χθόνιος pro ἐγχώριος 202.
 ζηρητήριον pro σφάγιον
 219.
 χρυσόνωτος ἡνία 834.

ψ.

εὐδ̄ εσθαι τι fraudari
 176.

Ω.

ὦ c. accusativo et ge-

nitivo simul constru-
 ctum 983.

ὦ μοι 885.

ὦρα supplendum 207.

ὥς et ὥστε 98. ὥς an
 utinam c. opt. 904.

ὥς nam in optando

904. ὥς ἄν ut c. opt.

1200. ὥς ἄν utcum-

que 1096. ὥς ἐκ τῶν-

δε 533.

ὥστε 93.

INDEX LATINVS.

A.

Accusativus cum verbis constructus in quibus latet verbum quo regitur 1086.
adiectivum effectum significans 69. 965.
Aerope 1275.
anachronismus 444. 576. 1264.
anacoluthon 758.
anapaestus in primo pede trimetri in duabus vocibus 568.
apodosis duplex 827.
articulus 114. 305. 510. 1206. semel positus 204. 837. repetitus 634. insolentius collocatus 1007.
attractio 1395.
auster quando mox cesset 250.

C.

canes Lacaenae 8.
Cleon 1338.

coniunctivus pro optativo 729. eius usus cum adverbis 1053.
constructio duplex 983. liberior 244. 613. 789. 798. 1395. pro sensu 1037. 1086.
Cres in opprobriis 1274.
Cresphontis dolus 1264.

D.

dativus et accusativus iuncti 985.
Diana ταυριώνη, ταυρόπολος, ταυρωπός 172.
dii in conspectum prodeuntes 15.
Doricae formae 37. 393. 619. 678. 702.

E.

elisio non officit caesurae 375.
enallage 965.
epicae formae 419. 717.

etymologiae nominum
propriorum apud tra-
gicos 425.

F.

ferri restinctio ad du-
randum et ad mollien-
dum 686.

flagella duplicia 233.

futurum Atticum 557.
1006.

G.

genitivus cum verbis di-
cendi, de aliquo
1215. duplex. ἀρετᾶς
ἔργα θεοῖν, 611.

Glyconeum metrum
1185.

H.

horror in laetitia 678.

I.

iambicus ischiorrhogi-
cus 874.

infinitivus cum ἄν post
δοκεῖν et similia ver-
ba. praes. aor. et fut.
1061.

intus proferre 728.

L.

librarii epicas formas re-
ponunt 717.

locutio qua quid cessan-
do efficere aliquid di-
citur 659. locutiones

duae confusae 190.
1086. 1126.

M.

metrici 241. 857.

N.

negatio in priore mem-
bro omissa 239. 616.

nomen simul cum verbo
et participio constru-
ctum 2. ex praegres-
sis verbis intelligen-
dum 244. ut verbum
constructum 1014. no-
mina duo verbo iun-
cta, alterum, alteri
explicando 303.

nominativus et vocati-
vus 89.

nuncii fausta primo nun-
ciare soliti 706.

O.

optativus aoristi et futu-
ri 297. futuri 714. pen-
dens ex optativo 904.
1200. cogitationem si-
gnificans in interro-
gando 1109. item cum
ἄν 1109. eius usus cum
adverbiis 1053.

P.

Pan ἄκτιος, ἀμεινίτης
680.

participium cum verbo,
habens notionem pri-
mariam 1113.

poeseos Graecae mos
quidam 130.
productio vocalis finalis
ante mutam cum lo-
quida 1099.

S.

sententiose conclusae
scenae 798.

Sisyphi f. dictus Vlysses
139.

Sophocles imitatur Ho-
merum 510. Sophoclis
ars 103. 225. 307. 354.
362. 484. 827. 852.
1129. 1293. Ajax quan-
do editus 650.

T.

Tecmessae parentes 510.
Telamonis ἀριστεῖον 430.
tmesis 948.

transpositio 885.
tribrachus in duabus vo-
cibus 336.
trimetri ratio 948. 1007.
in eius initio voces
quae non incipiunt o-
ratio nem 965. eius
quintus pes 812. 943.
974. 1080.

V.

verba saepe voluntatem
significant, cum quo-
dam praesentis et aor-
isti discrimen, 1105.
Vlysses Sisyphi f. di-
ctus 139.
vocativus et nominativus
89. vocativus cum ver-
bo constructus apud
Graecos et Latinos
80.

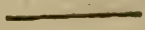
INDEX SCRIPTORVM.

Aeschylus Prometheo 955. 1200. Supplicibus
448. 1358. Septem ad
Thebas 209. 789. Per-
sis 1099. 1383. Aga-
memnone 977. 1061.
1064. Choephoris 448.
1200. Eumenidibus 307.

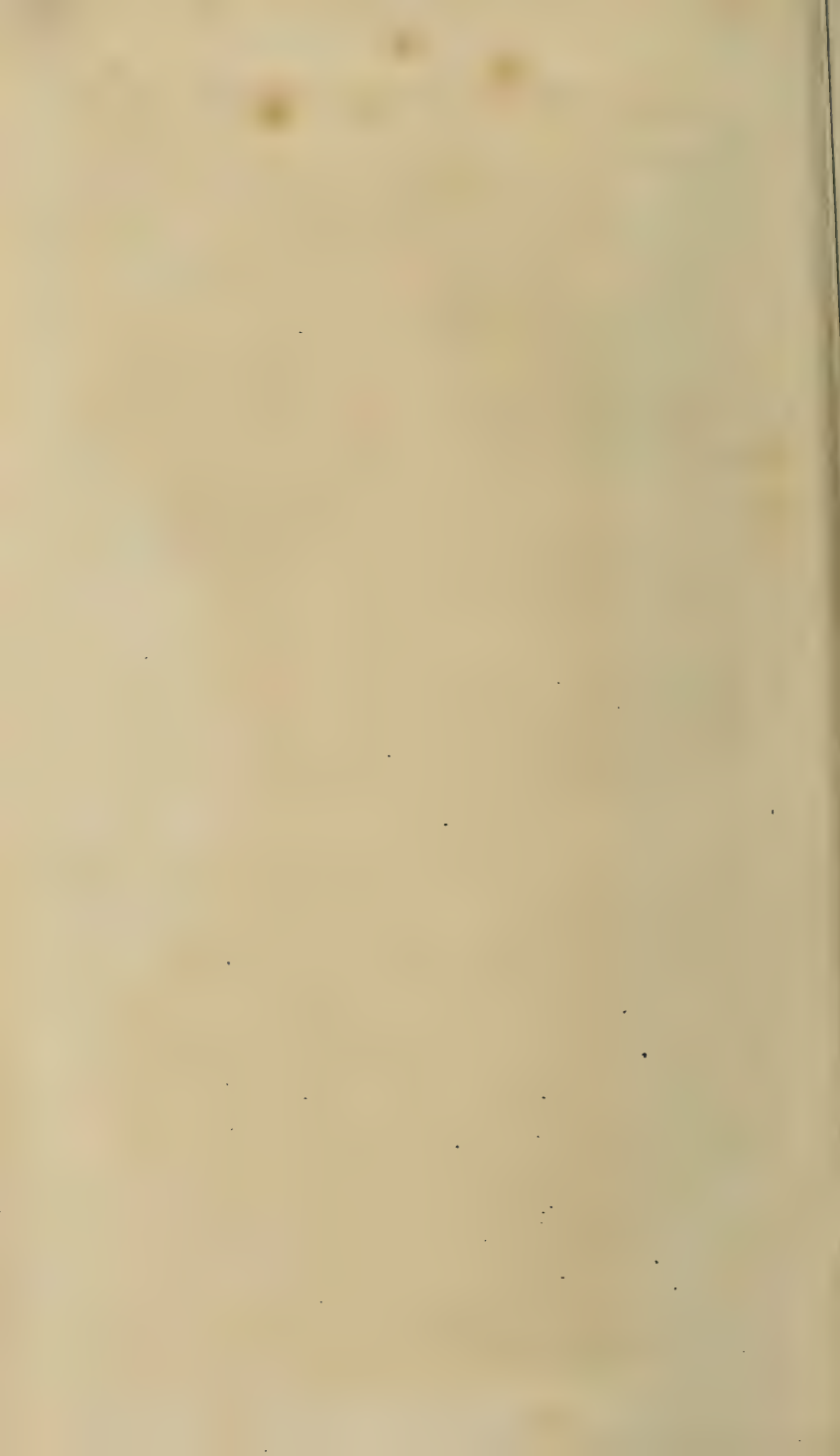
Antoninus Liberalis 179.
Aristophanes Pace 622.
Attius 1253. expressit
Sophoclem 546.
Callimachus h. Dian. 179.

Ennius 901.
 Euripides Hecuba 341.
 Phoenissis 1318. Hippolyto 307. 904. Andromacha 1105. Ione 1105.
 Grammaticus MS. περι προθέσεων 312.
 Hesychius 21. 702.
 Homerus Iliad. σ. 789. φ. 176.
 Manuel Philes 1169.
 Pindarus Ol. X. 789.
 Plato Phaedone 7.

Quintus Smynaeus 510.
 Simonides 727.
 Sophocles Electra 114. 657. 904. bis. Oedipo Rege 114. Antigona 114. bis. 1318. Oedipo Col. 114. 307. 400. Trachiniis 272. Philocteta 114. ter. 1200. 1372. Alphisiboea 209. fragm. incert. 1200.
 Xenophon Mem. Socr. 1200.
 Zonaras 657.
 Zosimus 179.

LGr

S712Er

Sophocles

Tragoediae; ed. Erfurdt et Hermann.

Vol. 3. Ajax.

8399

University of Toronto
Library

DO NOT
REMOVE
THE
CARD
FROM
THIS
POCKET

Acme Library Card Pocket

Under Pat. "Ref. Index File"

Made by LIBRARY BUREAU

